

Великата надежда

П-р Георги Чакъров

Георги Чакъров, автор

Людмила Стаматова, дизайн

Издава телевизия Библейска светлина, 2025 г.

Великата надежда

П-р Георги Чакъров

телевизия Библейска светлина

Съдържание

Спящите в гръстта	1
Живата надежда	27
Възкресението	41
Ще Го види всяко око	64
Адът на вината	93
Божият съд	114
Заплатата на греха	133
Вечният живот като Божи дар	155

Спящите в пръстта

Изразът „спящите в пръстта“ е взет от Библията, което за мен е много важно. Да говоря за спящите в пръстта не е отражение на мое желание, на мое разбиране – всъщност е записано в Библията и Бог е счел за необходимо да използва точно такъв израз, за да можем ние по-правилно да разберем същността на смъртта.

Изразът се намира на няколко места в Библията. Аз ще спомена две от тях. Едното е в Стария завет в Даниил 12:2, където четем:

„Тогавя мнозина от спящите в пръстта на земята ще се събудят – едни за вечен живот, а други – за срам и вечно презрение“.

В Новия завет подобен израз, малко изменен, се намира в Евангелието на Йоан 11:11-14:

„Това изговори и след това им каза: Нашият приятел Лазар заспа, но аз отивам да го събудя. Тогавя учениците Му казаха: Господи, ако е заспал, ще оздравее. Но Исус бе говорил за смъртта му, а те мислеха, че говори за потъване в сън. Тогавя Исус им каза ясно: Лазар умря“.

Тук виждаме езика, който Исус Христос използва за смъртта, изразяващ разбирането Му за смъртта, различен от езика, който ние използваме, изразяващ нашето разбиране за смъртта. За нас смъртта е вечна раздяла. За нас смъртта е нещо необратимо. За нас смъртта е загубен завинаги човек. За Христос смъртта е съвсем временно и обратима. За

нас смъртта е проблем, за Него не. За Него смъртта е почиване в сън. За Него смъртта не означава вечна загуба, вечно изчезване на личността, а е само временно състояние. Както вече казах, смъртта за Исус Христос не е проблем. Достатъчно е Той да каже три думи и тя да изчезне изведнъж, човекът се връща в същото състояние, в което е бил. Достатъчно е да каже: „Лазаре, излез навън!“ и смъртта мигновено да изчезне и може никога вече да не се върне. Затова този израз е много важен за мен и е изпълнен с много надежда.

В Даниил 12:2 изразът е: „спящите в пръстта“. „Спящите в пръстта“ ни показва няколко неща.

- Първо, че човекът не е загубен завинаги, че той е в състояние, от което може да бъде върнат обратно към жизненост.
- И от друга страна, по-важното е, Исус ни показва къде е мъртвият. Мъртвият не е в ада. Мъртвият не е в рая, не е някъде в пространството, мъртвият е в земята. Там той е в състояние на почивка, несъзнателно, несъзнателна почивка.
- От друга страна, там се казва за мъртвите, спящите в пръстта, от които Христос ще ги събуди, едни за вечен живот, а други за вечно осъждане.

Това е, което мога да кажа за израза „спящите в пръстта“ и „заспалите“. Една е думата „заспал“, а друга е думата „спящ“ – къде спи, в какво състояние.

Но нека да говорим и да кажем каква е истинската причина смъртта да бъде част от човешката съдба. В земята спят милиарди хора. За нас те са загубени завинаги. За Бога те чакат момента, в

който Той ще ги повика за съществуване. Нека покаже: зимно време земята е черна, защото липсва растителност. Тази растителност не е видима, но тя е в земята и когато пролетта дойде, спящата растителност изведнъж излиза на повърхността и ние я виждаме. Така че не е чудно, не е за учудване това, което Библията казва за човека. Ако една трева може да спи в земята и когато ѝ дойде времето да излезе оттам и да продължи да съществува, колко повече човекът, който е много по-ценен от тревата, спи в земята и съответно ще дойде времето, когато ще излезе наново, както, когато е живял на земята. Кои са „спящите в земята“? Според Библията: всички, които умират без значение на вярата и начина им на живот, всички „спят в земята“. Никой не е загубен.

Всички, които са се родили на тази земя, всъщност са на съхранение, така да се каже, в земята. Защото Библията казва в Еклизиаст 12:7:

„И се върне пръстта в земята, както е била, и духът се върне при Бога, Който го е дал“.

Всички се връщаме там, откъдето е произлязъл човекът, и не е за учудване, че нашият прапрапрабаща Адам, който е също в земята, Бог да го повика оттам и той да излезе и да съществува.

Каква е истинската причина смъртта да бъде част от човешката съдба? Един много важен въпрос. Нека прочетем това, което пише в Битие 2:16 и 17, защото записаното в тези стихове е от особено значение, базово, фундаментално значение:

„Господ Бог заповяда на човека: От всяко дърво в градината свободно да ядеш, но от

дървото за познаване на доброто и злото, да не ядеш от него; защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш“.

Бог е запознал бащата на човечеството с няколко основни истини. Коя е първата?

Човекът е свободно същество. Тоест, има право на избор. Много важно! Това е изключително право и голяма отговорност.

Второ, той трябва да избира между две реалности – добро и зло. Още в началото човекът е трябвало да знае, че съществуват тези две диаметрално различни реалности – добро и зло. И той е имал голямата привилегия да избере едно от двете – или доброто, или злото.

Третото много важно нещо е човекът да знае, че е смъртно същество. Не е безсмъртен. Животът не е негово качество, не е негово притежание, а е смъртен. Следователно той има възможност да живее. Има възможност да избере, това е в неговите ръце, това е неговият избор. Ако иска, може да живее, ако иска, може да се лиши от живота, тоест да умре. Може да живее, докато се съобразява с волята на Животодателя, изразена в заповедите му. Господ е поставил няколко заповеди пред Адам и Ева и животът им е зависил от това, дали те ще се съобразяват с тези заповеди, или няма да се съобразяват. Едната заповед е: трябва да ядат. Той им е препоръчал храна и техният живот е зависил от това, дали ще ядат, или не. Ако откажат да ядат, сами слагат край на живота си. Така че първото нещо, което е трябвало да направят, е да ядат, въпреки че това е било заложено в самите тях. Второ. Второто нещо, което Христос им е наредил: да

не ядат от дървото за познаване на злото. Едното е не трябва да ядат, а другото да ядат, да ядат от дървото за познаване на доброто, а да не ядат от дървото за познаване на злото. Така съществуването на човека се е свързвало с това до каква степен той ще живее в хармония с тези Божии заповеди, с които е бил добре запознат.

Другото важно нещо, което искам да подчертая, е: познаване. Бог казва: има добро и зло, но човек трябва да ги опознае. Човек трябва да опознае доброто, ако иска да се възползва от него, и от друга страна, има зло, да опознае злото. Когато човекът се запознае със злото, това ще бъде фатално, ще загуби живота си. В интерес на човека е да развива познание за доброто и в никакъв случай да не допуска опознаване на злото. Защо? Познаването на доброто въздейства благотворно на човека и той се развива в добротата. Колкото повече познава доброто, толкова повече израства в него. Толкова по-добър става. И обратно. Когато човек опознава злото, това влияе върху него и той от добър човек става зъл, изменя се и колкото повече познава злото, толкова по-зъл става, толкова повече се изменя, като деградира.

Така тези две познания са от особено значение – дали имаш познания върху доброто и непрекъснато посвещаваш времето си в познаване на доброто или пък познаваш злото и непрекъснато посвещаваш живота си в познаване на злото. Познаването на злото е съдбоносно. То прави живота мизерен, а човека – зъл и убиец. Абсолютен егоист. Злото поставя човека в положение да пожелае смъртта, за да избегне страданието. Познаването на злото съкрушава човека до такава степен, че в един мо-

мент той решава, че е по добре да умре, отколкото да живее. С една дума, познаването на злото е причина за смъртта. Трябва задължително да кажем, че Бог е погубил предпотопния свят само защото хората са познавали злото, което било стигнало до най-ниската точка. Ще цитирам Битие 6:5, където се казва:

„... всяка мисъл и наклонност беше постоянно само зло“.

Вижте: всяка мисъл. В човека е нямало добра мисъл. Всичко, каквото е имало в неговата мисъл, е било само зло. И наклонността е била постоянно зла. Всяка мисъл – постоянно зло. Това е точката, в която човешкият живот не може да продължи нататък. Точката, в която Бог е трябвало да погуби тази генерация. Тя не е могла просто, естествено да продължи по-нататък. Така че въпросът за познаване на доброто и злото е много съществен. Сега ние като смъртни също зависим от това на какво посвещаваме живота си: да познаваме доброто, което е добре формулирано в Библията, и по този начин непрекъснато да се развиваме в него, да се извисяваме в него или да посвещаваме живота си в повече и повече опознаване на злото. Да четем литература, която ни насърчава към злото, да гледаме сцени, които ни насърчават и подтикват към злото, да водим разговори, които са свързани със злото. Всичко това е абсолютно пагубно. Ще стигнем до точката, в която всяка мисъл и всяка наклонност е постоянно само зло. Това означава край. Нашият свят за голямо съжаление е царство на злото. Нарушаването на Божия закон е смърт – крайната мярка на това, което Бог е наредил. Божият закон е също една от основните теми на

Библията и изобщо много важен въпрос в нашето ежедневие.

Ние разбираме, че за да има хармония във всички сфери на живота, е нужен закон. Ние, хората, не зачитаме Божиите закони, но създаваме закони, защото разбираме, че законът е абсолютно необходим, разбираме, че не само трябва да има закони, а законът да има върховенство. Той трябва да стои над всички и над всичко. Всички трябва да бъдем еднакво подчинени на закона и по този начин, когато има върховенство на закона, когато всички сме подчинени на закона и го зачитаме, ще има ред и хармония. Когато не зачитаме закона, тогава имаме затвори, съдебни наказания. А колко повече Творецът, Който е създал нас, разбиращи необходимостта от закон, трябва да създаде закон. Той е основал физически закони, които управляват материалната сфера, материалния свят. Той е основал етични закони, които управляват човешкия морал. Той е основал духовни закони, които управляват нашето духовно развитие. Така че нарушаването на Божия закон има само един резултат и този резултат е: гибел. Където няма закон, има анархия и гибел. Ние не можем да съществуваме в анархия, анархията е разрушителна, опустошително състояние. За да бъде животът съхранен и той да бъдеш щастлив, Бог е създал закон. Всъщност законът е граница между доброто и злото.

Понеже сме творения, лесно се заблуждаваме и някога се подвеждаме в това, че някои зли неща са добри. Например ние казваме има бяла лъжа. Какво значи? Лъжата е зло, само че при някои положения тя е добро. И ние, макар и вярващи, често прибягваме до лъжата, когато трябва да се измъкнем от не-

удобно положение. Ние като творение лесно се заблуждаваме, има неща, които са зли и пагубни, но на нас започват да ни изглеждат добри. За да не се получава това, за да не се подвеждаме, Господ е поставил закона, законът е всъщност една ясна граница, която разделя доброто от злото. И човекът лесно може да разбере, познавайки добре Божия закон, къде е тази граница и да се предпази от това да навлезе в сферата на злото и да започне да го опознава. Така че законът е всъщност граница, която ние можем да преминем, никой не ни пречи, но за всеки съзнателен човек, който високо почита Божия закон, е възможност да се предпази от злото и също да не оскърби Твореца.

Не е само нарушаване на една буква и на някакви ограничения, а показва нашето отношение, нашата позиция към Този, Който го е създал, за да управлява. Показва, че ние не искаме да живеем в свят, в който законът има върховенство. Ние искаме да живеем, да сме свободни, да живеем в свят, в който можем да избираме и злото, и доброто, да живеем според закона, да живеем и без закона. Ето защо е много важно да познаваме закона от Божия гледна точка и колко той е важен за нашето съществуване. Нарушаването на Божия закон ни прави негодни за Божието царство, за вечния живот.

Искам да кажа и още нещо. Като разумни същества ние сме много интересно и много съвършено устроени. В нас има две естества – духовно и плътско. Бог е определил духовното естество да властва, да управлява човека, неговото поведение, начин на живот. Духовното естество трябва да контролира ниското естество, плътското. Човекът е духовно и плътско същество. Плътското същество е

нищо, то е необходимо, то си има определена роля в нашето съществуване. Чрез плътското естество ние преживяваме удоволствие, в което няма нищо лошо. Само че висшето естество контролира кои удоволствия са полезни, разрешени и гравивни и кои са разрушителни.

Когато обаче ние нарушим Божия закон, изведнъж тази йерархия започва да се нарушава. Плътското естество поема управлението, контрола върху човешката личност и духовното, висшето естество не може да управлява или е ограничено в действията си и човекът остава плътско същество. Той просто започва да издига удоволствията като смисъл на живота и живее плътски живот. Дори трябва да кажа с известно съжаление, че високообразовани хора, високо надарени хора понякога правят толкова гнусни престъпления, има и прояви, които ги поставят в много ниско положение, стават обект на присмехи. Тези хора, толкова интелигентни и можещи, в края на краищата се управляват от страстите. Те вземат връх, не разумът. С разума си разбират ясно кое е добро и кое зло, но нямат сили да устоят на плътта си и ѝ угаждат, а това се оказва фатално.

Така трябва да кажем: другото предназначение на Божия закон е да запази тази йерархия – висшето естество, духовното естество да остане на поста си, за да може да управлява, да има достатъчно сили да контролира плътта, и по този начин човекът да бъде една балансирана, приятна и можеща личност, която е благословение за другите хора. Това е другото гибелно състояние – нарушаването на Божия закон, което утвърждава човека в плътското естество, а то го унищожавя. Понеже

говорим за „спящите в пръстта“, ето какво казва Библията:

Това е единственото състояние на човека след смъртта. Състояние, от което той не може да излезе. Ние спим, но не можем да се събудим.

Когато човек попадне в обятията на смъртта, когато спи в пръстта, той не може да направи нищо. Не може да упражнява никаква дейност както, когато в естествения си сън не изпълнява никаква дейност, нито мисли, нито работи нещо с ръцете си, нито ходи някъде. Той просто е в абсолютен покой, не прави нищо. Човекът не знае нищо, не може да направи нищо. Затова в началото казах, че изразът „спящите в пръстта“ ни дава възможност много добре да разберем и да фиксираме точно какво е смъртта, да я разберем такава, каквата е. Трябва да кажа, че идеята за прераждане или задгробен живот е предпологаема, аз се аргументирам се само с това, което Библията казва. Предполагам, защото сме смъртни и не сме създадени да умираме, а да живеем, затова си измисляме образи, с които да се утешаваме и да казваме: Да, наистина тялото ми ще умре, то ще стане пръст, но душата ми, духът ми ще живее някъде, ще обитава някъде, ще продължава да се наслаждава на живота, ще води активна дейност.

На мене ми се струва, че една от причините да има такива схващания, неподкрепени от нищо и недоказани, е нашият копнеж животът ни по някакъв начин да бъде удовлетворен или да живеем в един илюзорен свят, който не съществува. Но по-важното е, че при създаването ни Сатана се е възползвал от този наш копнеж за живота и ни помага в зараж-

гането на такива мисли. Идеята за безсмъртието на човека е много стара, стара, колкото човешката раса. В райската градина Бог е казал: „Да не ядете от забраненото дърво, защото ще умрете“. Той е ясен и категоричен: „ще умрете“. Какво значи „ще умрете“? Ще загубите живота си. После в Битие 3:4 четем, че Сатана е отишъл при човека и му е казал:

Никак няма да умрете! Никак няма да умрете!

Бог казва: „Непременно ще умрете“. А Сатана казва: „Никак няма да умрете, напротив Бог знае, че в деня когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога, да познавате доброто и злото“. Значи още в зората на човешката раса Сатана е внушил, че човекът е безсмъртно същество. Той не умира, притежава безсмъртието като свое качество. Това е абсолютно невъзможно. Не е възможно Творецът да създаде творения, на които да им даде живота като качество, което означава, че те винаги ще правят каквото си искат с него и никога няма да бъдат овладени, защото са безсмъртни. Но Бог показва ясно и твърдо, че човешкият живот задължително е свързан с дървото на живота. Бог слага специално дърво на живота, с което показва, че няма човешки живот извън него. Ако човекът иска да поддържа живота си, трябва да прибегне към това, което стои извън него, да яде от плодовете на дървото на живота, които удължават живота му. Ако човекът престане да яде от тези плодове, той преставя да съществува. Това е другият начин той да съкрати живота си. Ако иска да живее вечно, трябва да яде от дървото на живота. Когато Сатана казва: „Никак няма да умрете!“, въпросът е: Как няма да умрете? Вие зависите от дървото на живота. Така че тази идея е много стара. За Сатана тя

е много силно оръжие и той непрекъснато борави с тази илюзия и ни заразява с нея, за да ни успокоява и уверява, че няма значение колко зло правим. Няма значение. Ти, духът ти ще живее, духът ти ще се пречисти, ще мине през чистилице, ще мине през прераждане, ти няма да умреш, ще станеш добър. Сега бъди лош, а после има начини да бъдеш пречистен, да станеш добър, да бъдеш нормален човек. И хората живеят в тази заблуда, заблудата за отвъдното, което не съществува.

Днес все повече хора се „срещат“ и „говорят“ с починалите си близки. Кавичките са, защото ние не вярваме в това. Много, много хора правят различни ритуали, вярват в сънища, явяват се хора, които твърдят, че са техните починали близки, разговарят с тях, дори понякога имат взаимоотношение. Библията разкрива още, че този, който казва специално на Ева: „Никак няма да умрете!“ е същият, който продължава да ни внушава тази мисъл: „Никак няма да умрете!“. Всъщност той трябва по някакъв начин да докаже това. На хора, които са много склонни да вярват, че мъртвите продължават да живеят като духове, той се явява във вида на техни близки, които разговарят с тях. И по този начин човекът остава с впечатлението, че наистина близкият му живее, без да знае, че това не е неговият близък, не е човекът, който му се иска да бъде. А това е Сатана, който съумява да се представи така, да изглежда убедително.

Към всичко това искам да споделя едно мое преживяване, което много сериозно привлече вниманието ми. Когато бях в Пловдив, или да бъда по-точен, когато провеждахме евангелизация и говорех точно за състоянието на мъртвите, при мен дойде една

дама и ми разказа много интересна история. „Моят съпруг, с когото много се уважавахме, работеше в Либия, но после почина. И аз бях така разстроена, много тежко преживях тази загуба и започнах да търся контакти с него.“ Имала вярата, че неговият дух живее по някакъв начин. И започнала да се явява една личност, която ѝ казвала, че нейният съпруг съществува някъде, че той е бог Зевс. И така известно време тази личност ѝ се явявала и я успокоявала от името на нейния съпруг. След време тя започнала да ѝ говори: „Аз съм бог Зевс“. (Малко ми е избледняло, беше интересно.) „Аз съм бог Зевс. Живея на Олимп.“ Тя каза: „Защо се представи като моя съпруг?“ „Ами лошо ли направих? – бил отговорът, по този начин те утеших, ти щеше да се самоубиеш. И когато ти казвах, че съпругът ти всъщност живее, аз те успокоявах, но аз не съм твоят съпруг. Аз съм бог Зевс, който живее на Олимп.“ Опитах се да обясня коя е тази сила, която ѝ се явява, какъв е нейният произход, как е станало, но това беше последната ми среща с тази жена. Тя повече не дойде. А аз бях много удивен, защото тя ми разказа нещо, което е преживяла лично. Явява се като нейния съпруг. О, това, което трябваше, постепенно си припомням това, което е много интересно: личността започва да споделя с нея неща, които са много интимни, които само те двамата знаят. И по този начин тя все повече и повече се уверява, че всъщност разговаря със съпруга си, и след известно време, неразбираемо защо той изведнъж казва: „Аз съм бог Зевс, аз не съм твоят съпруг“. „Но защо ме измами?“ И както вече казах: „Ами аз исках да те утеша. Просто ти щеше да се самоубиеш“. Ето в каква заблуда живеят хората и са неспособни да приемат истината. Аз ѝ казвам каква е истината за това, което е преживяла, но тя не може да го възприеме... и повече

не гоиде на евангелизацията. Много искам да каже на всички хора, склонни да приемат, че духовете на техните близки живеят, да знаят, че този, който се явява и по някакъв начин контактува с тях, е всъщност не техният близък, а измамникът, този, който е измамил човечеството, нашите първи родители. А трябва да прибавя още думите от Еклесиаст 9:5:

„Защото живите поне знаят, че ще умрат; а мъртвите не знаят нищо, нито вече придобиват, понеже споменът за тях е забравен“;

те спят в пръстта. Библията е категорична: „Мъртвите не знаят нищо“.

Първо, хората всъщност се поддават на една голяма измама. Техните близки не живеят, техните близки не знаят нищо. Техните близки не се явяват. Явява се един измамник, но по-голямата трагедия е, че когато човек започне да контактува с тази сила, той вече не може да контактува с Бога. Той прекъсва връзката си с Него, поставя се в положение, в което Божият Дух не може повече да работи в човека и той остава жертва на Сатана. Затова в Свещеното писание Бог е категоричен: в никакъв случай да не допускате контакт с такъв тип духове, да не влизате в контакт с тях, защото това нещо ни уврежда, необратимо ни уврежда духовно. И губим най-важното – връзката с Бога. Губим представата за смъртта. Започваме да живеем с илюзията, че няма да умрем, даже и да умрем, ще продължаваме да живеем в някакъв рай или в някакъв друг свят. Така той ни заробва и ни поставя в положение, от което не можем да се измъкнем и никой не може да ни измъкне.

Библията говори за два вида смърт. Аз съм възхи-

мен от начина, по който Бог ни представя истината. В стиха, който вече прочетохме и разгледахме до известна степен в Даниил 12:2 се казва:

„Тогавата мнозина от спящите в пръстта на земята ще се събудят – едни за вечен живот, а други – за срам и вечно презрение“.

Тук са описани два вида хора, които ще участват във възкресението, събуждането, два вида хора, които спят в пръстта, но ще бъдат събудени с една разлика – едните за вечен живот, а другите за вечна смърт, за вечно презрение. Към това искам да прибавя нещо, което пропуснах още в началото да кажа: ние казваме, че нашият живот е временен, а смъртта вечна. Не е възможно да имаш временен живот, а вечна смърт. Имаш временен живот, съответно имаш временна смърт. Когато имаш вечен живот, ще имаш вечна смърт. Въпросът за временната смърт е толкова точен, колкото въпросът за временния живот. Щом има временен живот, задължително и смъртта е временна. Така че в Даниил 12:2 се говори за два вида мъртви хора. Този въпрос е още по-добре обяснен в последната книга на Библията – Откровението 20:5, 6:

„Другите мъртви не оживяха, докато не се свършиха хилядата години. Това е първото възкресение. Блажен и свят онзи, който участва в първото възкресение; над такива втората смърт няма да има сила; а те ще бъдат свещеници на Бога и на Христос и ще царуват с Него хиляда години“.

Тук се говори ясно за две групи мъртви хора – едните ще бъдат възкресени при първото възкресение. Библията говори за две възкресения – първо и вто-

ро. При първото възкресение ще възкръснат тези, които са се подготвили за вечния живот, които искат да живеят вечно. Във второто възкресение, което ще бъде след хиляда години, ще бъдат възкресени хората за вечна смърт. Защо така? Защото тези хора просто не искат вечен живот. Те знаят, че има вече живот, знаят, че той се предлага, но не го искат.

Как Бог да им го даде? Ще получат това, което искат. Искат смъртта и ще я получат. Хората казват: Да ядем и да пием, защото утре ще умрем. Те това искат, за това се готвят, готвят се за смъртта. Така че ще има два вида мъртви – едните, които искат живот и Бог ще им го даде. Ще отговори на тяхното желание, те не само са искали живота, те са се подготвили за него. Ценят този живот. Бог ще им го даде. Когато хората не се готвят, не искат вечния живот, не се интересуват от него, те се готвят за смъртта и това ще получат. Едните ще получат вечен живот и другите съответно ще получат вечна смърт, защото съответствието на вечния живот е вечна смърт.

Аз съм особено благодарен на Бога, че имам възможност да избирам: или смъртта, или живота, в моите ръце са. Ако искаш живот, човече, давам ти го, избери го. Когато не го избира, това означава, че избирам смъртта. Аз не искам този живот, не ми е приятен, той не е моя цел. И тогава човек ще получи това, което иска, и никой не може да се оплаче, че Бог не е справедлив. Бог ти е дал, каквото искаш. Може би не трябва само да кажем, че искаме, защото, да, това е първото нещо, и желанието, и копнежът, да поискаме да се сработим с Божията воля чрез вършенето на Неговия закон и чрез послу-

шание. Много хора казват: И аз искам, ама нещо не ми достига и пак не успявам, все някъде бъркам. А е нужно да се сраснеш с вярата в Бога, всеки ден да познаваш и да търсиш волята Му по един красив начин, както общуваш с най-близкия си приятел, така да го наречем, защото това е така.

И всъщност каква надежда ни дава Христос чрез неговото възкресение? Първият проблем е: човек се ражда морално, духовно и физически дефектен. Това го прави негоден за живота, негоден да живее нормално и вечно. Това е първият много сериозен проблем, който не зависи от нас, ние така се раждаме. Раждаме се от родители, които са също несъвършени, и те ни правят такива, и затова сме такива. Това е проблем, много сериозен проблем и човечеството го отчита и прави всичко възможно да осъществи някакви промени, за да се избави човекът от дефектите си. Обаче това е невъзможно. Това е състояние, което човекът не може да промени. Вторият сериозен проблем: човекът е престъпник на Божия закон. Поради неговите дефекти и поради избора му, тук двете неща се сливат, той става нарушител на Божия закон. Като такъв той трябва да носи последствието от това нарушение. Не може да прикрие вината си и няма начин да се избави от нея. Щом е виновен и щом има справедлив Бог, той трябва да получи заплатата за вината си. Единственият, който може да помогне на човека е Създателят. Този, който ме е създал и познава къде са дефектите ми, и знае как може да ги коригира. Никой друг.

Искам да разкажа нещо много интересно. В Прага има един часовник поставен на видно място. Създаден е много отдавна от чех, който направил така:

един апостол се явява в 1:00 ч., в 2:00 ч. се явяват двама апостоли, в 3:00 ч. се явяват трима апостоли и така до 12:00 ч., когато дванайсетте апостоли се явяват заедно. Кралят, който управлявал Чехия по това време, в страха си да не би създателят на часовника по някакъв начин да направи същия часовник и на друго място, решил да го ослепи. И му пробол двете очи. Човекът продължил живота си в това нещастно положение. Малко преди да почувства смъртта си, помолил момченцето, което се грижило за него и го водило, да го изкачи на кулата с часовника. Там той побутнал на едно място и часовникът спрял. Минало много време, много хора се опитвали да върнат часовника в предишното състояние и да направят това, което часовникарят е направил. Успели, и аз го видях с очите си, всички апостоли да се явяват на всеки час, а не както преди – един, после двама, после трима и така, и така. Използвам този случай, за да покажа, че Творецът, Който ме е създал и много добре познава моята психика, душевност, дух, моя интелект, всичко – Той ги познава съвършено, Той знае къде да докосне, за да отстрани дефекта, както този човек знаел къде да пипне, за да създаде необратим дефект. Сега, когато съм увреден и не мога да се поправа, Творецът ми може. Колкото и да се опитвам каквото и да правя, аз съм си това, така си умирам. Но когато отида при Него, Той знае как да докосне, къде да докосне, за да ме освободи от дефектите и да ме издигне като нормална личност, като истински човек.

Вторият много сериозен проблем е вината ми. Вината ми някой трябва да я понесе. Кой? Ако аз я понеса, означава смърт, аз загивам, с кръвта си плащам вината, затова трябва да се пролее друга

кръв, на невинен, за да мога аз да бъда освободен от вината си. Затова пред Твореца е стоял най-големият проблем. Той е трябвало да умре, да се натовари с моите грехове, да понесе вината ми, като пролее кръвта си и по този начин да ме освободи от вината. Така аз ставам свободно същество без вина. Нямам вина. Освен това тази жертва дава възможност на Твореца да започне да коригира моята личност, защото Той вече ме е изкупил от греха и ми е дал възможност да не го повтарям, а да стана личност, която може да се съобразява с Неговия закон. В противен случай аз не мога да го изпълня, законът е нещо добро, свършено, но аз не мога да го изпълня. Нямам сили, сега Той заплаща вината ми, освобождава ме от нея и започва да ме коригира, за да не трупам повече вина и колкото е възможно повече да се придържам към изпълнението на Божия закон, да стана добра личност, да не обичам злото, да обичам доброто. По този начин ме подготвя, за да може, след като ми е платил вината и ме поправи, малко по малко да ме подготви за един вечен живот, живот без край. Аз ставам гоген за такъв живот, защото съм загубил най-важното – желанието за зло. В мене има желание за добро. Имам желание да живея с Този, Който ме е изкупил, да бъда като Него, да споделя живота си с Него. Така в мене става една коренна промяна, когато приема Христос.

За да може да стане всичко това, трябва да направим две неща. Първото е: да повярваме в Исус Христос, второто много важно е: да приемем жертвата Му.

Зная, всеки ден, когато съгрешавам, аз трябва да си спомням, че за мен е умрял един Бог. И аз трябва колкото е възможно повече да мразя греха. Да се чув-

ствам нещастен, когато правя грях, да съжалявам дълбоко в душата си, защото моят грях всъщност е причина за кръвта на моя Спасител, и аз да ценя високо това, и да давам възможност на Исус Христос да ме коригира.

Към това искам да прибавя: всички знаем, че Христос е бил разпънат между двама разбойници. Те са били на кръста, защото това е била заплата за живота им. Престъпници са човешките закони и като нарушители, с вината такава, каквата е, изтърпяват наказанието си. Единият от разбойниците е обвинявал Христос: „Освободи себе си, освободи и нас“, подигравал му се е. Другият е разбирал цялата истина защо този невинен човек е между тях, защо невинен, праведен човек е трябвало да е между престъпници. Той е разбирал ясно, че този човек е там, защото носи вината на престъпниците. Знаел е, осъзнал е, че Той е Спасителят на човечеството. Всъщност не е научил това на кръста. Някога е имал интерес към Христос, но фарисеите са го отклонили от Него, и се е отдал на престъпна дейност.

Сега, когато е на кръста и когато се говорят различни неща, хули се, някои думи му дават възможност да си припомним това, което е знаел някога, и е изрекъл съдбоносното: „Господи Исусе Христе“. Нарича Го Господ. Разбира, че на кръста е Господ и Той е там не защото е съгрешил. Там е, защото самият той е съгрешил, защото всички са съгрешили, и поема тяхната вина. И казва: „Господи Исусе, спомни си за мен, когато дойдеш в Царството Си“. Той вярва, че Този Христос ще дойде да основе царство от хората, които го приемат, които е освободил от вина, „когато дойдеш в царството

си, спомни си за мен“. Христос казва на разбойника нещо, което аз искам да каже на мене: „Когато дойде в царството Си, днес ти казвам, ще бъдеш с мене в това Божие царство“. Някои злоупотребяват с този израз. Но не и разбойникът, той има ясното разбиране, че ще бъде в Божието царство, когато Христос дойде. Затова му казва: „Спомни си за мене, когато дойдеш в Царството Си“, тогава. Той не е очаквал да отиде веднага в Божието царство, а да отиде, когато Христос го основе на нашата земя. И Христос му отговаря: „Днес ще бъдеш с Мен в рая“, ето това става на кръста.

Христос умира за престъпника, за човек, който не заслужава нищо друго освен смърт. Господ ще му даде вечен живот, защото той Го приема като Спасител. Приема Го за Господ и за Спасител на човечеството, за Цар, Който ще основе царство. Ето тук ми е надеждата, тук е надеждата на човечеството, да приеме Исус Христос. Този, Който е умрял на Голгота за мен, да не забравям, че Той е умрял за моите грехове, Той заслужава най-голямата почит и уважение, и да знам, че грехът е ужасно нещо, неговата заплата е смърт. И още нещо. Разбойникът на кръста показва, че няма хора на нашата земя, които не могат да бъдат спасени. Няма значение колко престъпления, не искам да насърчавам хората да ги вършат, но хората, на чиято съвест тежат тежки престъпления, много престъпления, те не са в безнадежно положение. Ако те в това състояние потърсят Спасителя, Човека от кръста на Голгота, ако Го потърсят и Го признаят като Спасител, и повярват, че Той им е отнел вината, ако повярват, че Той иска да ги подготви за Неговото царство, те ще бъдат спасени.

И в този съдбоносен миг на този разговор, вероятно буквално секунди или минути от последната част на този живот, животът на разбойника на кръста е решаващ.

Много важен въпрос, на който няма да мога да отговоря добре. Защото, първо: аз съм създаден да живея вечно, не да умирам. За мен смъртта е натрапник и ние всички не можем да я приемем. За нас тя е враг. Следователно аз съм създаден за вечен живот.

Освен това искам да живея достойно. Създаден съм да живея достойно. Следователно за мен греховният живот не е достоен, мъчителен е за моята душевност. Той не е нормален, натрапен ми е. Той е отговор на моята извратеност. Аз съм вътрешно извратен и затова имам наклонност към извратености, но те не ме правят щастлив, те ме ограбват, правят ме нещастен. Следователно аз не съм създаден за този свят. Не съм, аз съм създаден за друг свят, да живея при други условия, да живея вечно, да нямам никакви проблеми, да съм непрекъснато щастлив, да живея в свят, потопен в радост. За това съм създаден аз.

Какво ще стане, когато след възкресението отида в този свят? Аз съм в свят, за който съм създаден. Аз мога само да се възхищавам за това, мога да изпитвам непрекъснато удоволствие от това, че живея нормално. Къде е проблемът? Аз не зная какво значи да живея нормално, защото съм извратен. Създаден съм за нормалното, но до такава степен съм похабен, че не зная кое е нормалното, и затова, когато отида там, малко е да се каже, ще съм щастлив, нещо като ново преживяване, макар че за това съм създаден.

Въпросът е може ли да си го представим и дори да мечтаем за него? Какво е вечен живот, какво е живот без смърт? Вече на 82 години почти, аз не броя времето, ако нямам свидетелство за раждане, няма да зная на колко години съм, в мен няма механизъм, който да отчита времето. Защото съм създаден за вечността. Създаден съм не да отчитам времето, а да живея вечно. Такъв съм, следователно не се готвя за смъртта. Зная, че смъртта е една реалност, в която сигурно ще участвам, но аз не мисля за нея. Тя не ми трябва, не я искам.

И така, какво е вечен живот без смърт? Ами това, за което съм създаден; можем ли да си го представим и дори да мечтаем за него. Не мога да си го представя. Мечтая за него, за него се боря, не мога да си го представя. Аз ще бъда особено развълнуван, когато видя моя Спасител, ще Го видя, Този, Който е умрял за мен, Който ме обича, Който е правил всичко възможно да бъда спасен. Ще Го видя и за мен това ще е най-голямата радост. Библията казва, че ще сложим короните си в краката Му. Ще го прегърнем и ще сложим короните си в краката Му. Изведнъж ще сме в свят, който надвишава мечтите ни. Защото се казва:

„Каквото око не е видяло и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е идвало, всичко това е приготвил Бог“ за нас.

На ум не ни е дошло, така отговарям. Най-хубавото ще бъде това. Другото е, че ще мога да видя близките си, с които съм споделял живота, на които дължа живота си. Ще бъда с тях. Това мога да отговоря. Разбирам, че не е пълно, ама какво да кажа за нещо, което зная, че ще стане реалност. Зная, че ще го преживя. Не зная какво е, само зная, че е нещо, кое-

то не ми е идвало на ум. Аз пожелавам на себе си и на всички хора един ден във вечността да усетим Божията презгърдка, но преди това да Му предадем сърцето си.

Имам призив към всички в няколко варианта. Може би няма да е сериозна грешка, ако ги формулирам и представя горе-долу така:

Първо, спящ в пръстта искам да чуя думите: „Георги, излез навън!“ Изведнъж ставам, оглеждам се – Исус! Това е първото нещо, което искам да чуя. Искам това да чуят и моите близки – фамилия Чакърови. Да чуя също: „Дженке, излез вън! Излез вън!“ Дженка излиза и гледа Спасителя си. Аз искам всички хора, на които съм проповядвал евангелието, да чуят същата заповед, този властен глас да каже: „Излез вън!“. Само тези две думи са нужни, няма нужда от повече. „Излез вън!“ Това е едното нещо, което желая за себе си и за всички хора на тази земя. Най-много го желая за тези, на които съм проповядвал евангелието. Искам да ги видя, да видя тези хора, за които съм се борил, за които съм се старал да помогна да повярват по някакъв начин, да ги видя там.

Другото, което е в моя ум, е: да чуя думите на Исус Христос малко преди да завърши този живот и да отида на почивка: „Днес ти казвам, ще бъдеш с Мен в царството Ми!“. Искам с такава молитва да умра. Да кажа: „Господи Исусе Христе, когато дойдеш в царството Си, спомни си за мен“. А Той да каже: „Днес ти казвам, ще бъдеш с Мен в царството Ми!“. Това е моят втори вариант. И третият, са думите на великия апостол, казани във Филипяни 3:10, 11:

„За да позная Него, Силата на Неговото възкресение и общението в Неговите стра-

дания, като се уподобя на Него в смъртта Му“.

Да позная. Живота ми трябва да бъде посветен на това: да позная Него, моя Спасител, колкото е възможно повече. Силата на Неговото възкресение. Каква сила има възкресението? И общение в неговите страдания. Както Той е страдал толкова много за мен. А аз да не страдам? За мен е страдал, защо аз да бягам от страданието за Него? Общение в Неговото страдание. Да се уподобя със смъртта Му. И „дано всякак да достигна възкресението на мъртвите“. Дано всякак достигна възкресението на мъртвите. Това е моята битка. Това е моята борба, да достигна възкресението!

*Господи Исусе Христe,
мой мил Спасител,*

*Прекланям главата си пред Теб, за да изка-
жа сърдечната си благодарност, за Твоята
необяснима, необхватна любов! Затова, че
ти си се смилил за нас, грешните човеци.
Оставил си престола Си на небето и си
дошъл тук да жертваш живота си, да про-
лееш кръвта си, за да ни изкупиш от греха.
Господи Исусе Христe, Ти знаеш колко сме
нещастни, колко сме слаби и колко не можем
да направим това, което искаме, не можем
да Ти угодим, не можем да Те обичаме и не
можем да Ти служим така, както трябва. Но
Те моля в голямата си любов и милост дай
ни сила. Помогни ни да можем да Те обичаме
с цялото си сърце. Да посветим целия си
живот. Да правим всичко възможно за Твоя
прослава и за разпространяване на еван-
гелието, да подготвим хората за Твоето
царство.*

Амин! Амин!

Живата надежда

Живата надежда и само надеждата са две различни категории. Независимо, че имат общо. Общото е, че и двете изразяват очакване, но са различни по същност. Надеждата е вероятност. Може да се осъществи, може и да не се осъществи. Думата „надявам се“ изразява несигурност. Може да стане, може да не стане. Тя може да поднесе разочарование.

Живата надежда гарантира 100-процентово изпълнение на очакването. Знаеш какво очакваш и го получаваш. Очакваш възкресение и това получаваш. Няма разочарование. При живата надежда няма разочарование, както вече казах, и това го разбираме от Римляни 5:5.

„А надеждата не посрамбява, защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез дадения ни Свят Дух“, подчертавам думите „надеждата не посрамбява“, тоест надеждата не разочарова.

Живата надежда – това е най-същественото, и това, което я прави различна от надеждата, е, че тя не посрамбява, не разочарова. Живата надежда е родена от възкресението на Христос. Тя е ново явление, тя не е измислена, не е плод на очакване за живот, а демонстрирана реалност, всеизвестна истина. В 1 Петрово 1:3 е мястото, откъдето е извлечено това заглавие:

„Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който според голямата Си милост ни възроди за жива надежда чрез възкресението на Исус Христос от мъртвите“.

Най-важното изречение за случая е: „Който според голямата си милост ни възроди за жива надежда, чрез възкресението на Исус Христос от мъртвите“. А същественото е, че тя е ново явление. Живата надежда е явление, което не е съществувало преди възкресението на Исус Христос. Тя е явление. Ние сме възродени за тази жива надежда. Разбира се, трябва да кажа, че и преди Него са ставали възкресения. Еврейският народ е бил запознат с идеята за възкресението, но тази идея става жива, когато Той възкръсва от мъртвите. Без възкресението на Христос тя е една от многото празни надежди. Човешкото въображение може да я измисли, но не може да я осъществи. Според Библията без живата надежда грешникът всъщност няма надежда. Всичко е мираж. Гонене на вятъра. Започваш живота с много и големи надежди и накрая казваш: Защо беше всичко това? Аз съм го чувал от много възрастни хора, които са посветили живота си на много труд, големи амбиции. Желание да постигнат много неща, надявали са се, че ще ги постигнат. Даже са ги и постигнали до известна степен, и накрая казват: „Защо беше това?“ Това чух от моя сродница, която беше от този род хора – много се трудеше, много успяваше и накрая ми каза: „Защо беше всичко това?“ Според Библията без живата надежда грешникът няма надежда. И това го научаваме и се потвърждава от Ефесяни 2:12:

„В онова време бяхте отделени от Христос, отстранени на Израелевото гражданство и чужденци към заветите на обещанието, без да имате надежда и без Бога на света“.

Без да имаме надежда. Без живата надежда човечеството живее в безнадеждност. Много съществен

и важен е въпросът, че много хора искат да вярват, за да имат тази надежда, но не знаят как да получат гара на вярата. И аз вече съм отделил място, където ще отговоря точно на този въпрос. Така, че с малко търпение ще стигна до тази точка.

Живата надежда не е измислена. Не е плод на очакване за живот, а демонстрирана реалност, всеизвестна истина. Живата надежда е безспорна, очевидна истина. Възкресението на Христос създава живата надежда. Тя създава Християнството и го прави неотменимо. Намирам, че това е най-силната демонстрация на живата надежда, че тя е създала Християнството и не само го е създала, а и го поддържа непрекъснато и го прави неунищожимо. Ето какво имам предвид, като казвам това. Учениците на Христос, след погребението Му са останали уплашени и объркани. Бъдещето им е изглеждало мрачно. Не са били способни да направят каквото и да било, за да обявят Христос за действителен. Не са мислили как да разпространят евангелието, как да създадат Християнската църква. Те са мислили как да спасят живота си. Но след възкресението Му са станали неустрашими проповедници на християнството. Рим ги посреща с меч и огън, но те го побеждават, защото са бронирани с живата надежда. Те с очите си са видели, че смъртта е победен враг. И сега не се боят от смъртта. С очите си са видели това. Не някой да им разкаже. Слагат ръцете си в раните на Христос. Убедени са, че смъртта е победена и че не е враг. Те няма от какво да се страхуват. Но преди да продължа, искам да кажа, че Рим ги посреща с меч и огън. Решава да ликвидира тази секта. Всичките му усилия се оказват безуспешни. И накрая трябва да признае: „Галилеянино, ти победи“. Галилеянино, ти победи! Рим признава

поражението си. Признава, че е безсилен пред Христос и пред живата надежда.

Друго много съществено. Средните векове с още по-голяма жестокост са посрещнали църквата на Христос. Те са създали ешафоди, хвърляли християните сред арени с диви зверове. И не са успели да унищожат църквата. Хората се представят бронирани с живата надежда, умират с вярата във възкресението. Не се боят от смъртта. И когато говорим за живата надежда, когато говорим, че тя е очевидна и безспорна, ние имаме много сериозни факти, които историята ни предлага. Наличието на Христовата църква днес е убедително доказателство, че живата надежда съществува. Милиони хора продължават да я съхраняват в душата си и са посветили живота си на нея. Тя осмисля тяхното съществуване. Искане ми се само да спомена описанието на случая в Деяния на апостолите 12:6, когато Ирод – римският представител в Палестина, иска да унищожи християнството. Той убива един от апостолите на Христос и след това решава да посегне на апостол Петър, една от най-важните личности в младата църква. За тази цел той го затваря. И си мисля е много силно охраняван – свръх-, свръхохрана е имало там, и се е надявал, че на следващия ден ще го изведе и ще го унищожи. Петър добре е знаел какво го очаква – съдбата на неговия приятел Яков. Мисля си, ако аз бях там, макар че имам живата надежда, не бих могъл да мигна цяла нощ. Може би косата ми би побеляла от очакване на утрешния ден, когато ще видя как мечът на римския войник посича главата ми. Обаче за моя голяма почуда и за мое голямо насърчение този човек е спял непробудно. И когато ангелът е влязъл в килията, за да го изведе, Библията ни казва, че той

е трябвало силно да го притисне в ребрата, за да може да го събуди. Този човек не може да се събуди, а утре го чака меч! Ето това е духът на живата надежда. Ние обичаме живота. Ние искаме да живеем, страхуваме се от смъртта. Но знаем, че тя е победен враг, ще даде една кратка почивка, сън, от който ще бъдем събудени.

Има ли условия и изисквания тази жива надежда да стане реална за нас? Има, но нека първо се върна малко назад, преди да отговоря на този въпрос. Искам да покажа, че случаят с Петър говори за поражението на Рим, за абсолютното му безсилие да се справи с християните. От една страна Ирод има възможност да разбере, че това са хора, тясно свързани с Бога и Бог живо се интересува от тях, че Той стои зад тези, които проповядват неговата вест. И Рим още тогава е трябвало да разбере пълното си безсилие. И всички врагове на християнството през всички времена трябва да разберат, че те са абсолютно безсилни. Независимо какво оръжие използват, независимо колко е мощно то, те са безсилни пред живата надежда.

И сега да отговоря на въпроса, което, мисля, е най-важната част от нашия разговор. Няма спор, че има жива надежда. Само има хора, които не искат да я приемат, не искат да я признаят. Тя е толкова очевидна, толкова убедителна! Но сега считам, че е много важно да покажем, че не е въпрос само да се надяваш в нещо. Тази надежда изисква и поставя няколко много сериозни изисквания пред човека, който иска да я има. Кое е първото? Първото изискване е вярата. За нея четем в Евреи 11:1. Там пише:

„А вярата е даване на твърда увереност...“

Силно впечатление ми прави и силно ми въздейства изразът „твърда увереност“. Няма друг израз, който можем да използваме, когато трябва да кажем, че нещо е абсолютно сигурно. И тук апостолът казва: „А вярата е даване на твърда увереност в онези неща, за които се надяваме“. Тоест, надяваме се за вечен живот. Аз имам твърда увереност. Повече от това не мога да очаквам и не мога да имам. Убеждение за неща, които не се виждат. Така първото изискване, за да се осъществи живата надежда е вярата. В кого? И за каква вяра изобщо става въпрос? Отговорът се намира в Йоан 11:25:

„Аз съм възкресението и животът. Който вярва в Мен, макар и да умре, ще живее“.

Христос ясно и категорично казва: „Аз съм възкресението“. Когато се говори за жива надежда, става дума за Христос. Той казва: „Аз съм възкресението. Аз съм Този, Който ще го осъществи. То е в моите огромни възможности“. И за да потвърди това изказване, дава живота Си. Главното условие, за да си притежател на живота, е да има възкресение. Той казва: „Аз притежавам живот и имам план. Имам намерение да извърша възкресение“. Това, което Христос говори тук в този момент, звучи малко теоретично. Христос казва: „Аз съм възкресението и животът“. Това и аз мога да го кажа, и всеки може да го каже – аз съм възкресението и животът. Той го казва на Марта, чийто брат е в гроба и вече се разлага. И когато Христос изрича това, отива до гроба, за да покаже, че Той е възкресението и Той е животът. Когато прави една декларация, Той винаги се позовава на нещо. На някакъв много сериозен факт, абсолютно безспорен факт. След него е вървяло огромно множество хора. И всички са били

свидетели на това как Исус Христос е повикал мъртвия Лазар от гроба. Отначало казва: „Отворете гроба“, тоест да махнат камъка, който е затварял отвора на гроба. И те се колебаят: „Ами Господи, той се разлага. Какво ще правиш с този труп?“ Казва: „Ако повярваш, ще видиш силата ми“. И когато махат камъка, хората почувстват миризмата на смъртта и виждат мъртвия човек, който за Него е човекът, който спи. Той само го извиква: „Лазаре, излез въл!“ И за голямо учудване мъртвецът чува този глас. Защото спи. Чува този глас. Излиза от гроба и всички го виждат. И когато Христос казва: „Аз съм възкресението и животът“, Той се основава на абсолютни условия, на абсолютни доказателства, безспорни доказателства. Как могат апостолите да се притесняват за живота си, когато са били свидетели на възкресението на Лазар? Как да стане това?

Ако Бог иска от мен да повярвам, в какво да повярвам? В истината. Това е истината. Нормално и естествено е един човек да вярва в истината. Една истина, която е доказана, потвърдена. Така че първото условие, за да имаме жива надежда, е вярата. Даже Христос казва на роднините на Лазар: „Ако повярваш, ако повярваш ще видиш“, ако не повярваш, няма да видиш. И все пак, трябва да кажа, че вярата е дар от Бога. От нас се очаква да я изискваме и Господ има достатъчно възможности да ни даде доказателства за вярата и тя да има в нас много сериозни основания. Да вярваш в Христос, е да вярваш в истината, защото Той е истината. Той не може да бъде друго освен истина. Когато казва „Аз съм истината“, Христос всъщност казва нещо, което не може да бъде друго освен истина. Не може да каже нещо, което не е истина. Така че висшата

ни привилегия е да вярваме в Този, Който е истина. Колкото по-силна е вярата, толкова по-жива е надеждата. Правя пряка връзка – колкото е по силна вярата ти в Христос, толкова е по-жива надеждата ти. Вярата е нещо, което се получава и се губи. Ако не я поддържаме чрез изучаване на Божието слово, чрез живот с Бога, като търсим Неговата закрила и помощ, нашата вяра постепенно избледнява. И хора, които някога са имали силна вяра, изпадат в съмнения и скептицизъм. Вярата е дар от Бога. От мен се изисква да я поддържам. Четене на Божието слово, молитва и преживявания с Бога. Казвам нещо, което съм прекарал. Моята вяра днес се крепи на опитностите, които имам с Бога. Аз Го чувствам толкова близо до мен, толкова загрижен за мен, така любвеобилен, като истински баща, Който във всяка моя трудност ме е подкрепял, разбирал, помагал. Благодаря Му, че засега имам тази вяра, която искам Бог да поддържа в мене докрай и да ми помогне и аз да я поддържам в себе си докрай. Това е първото условие, за да имаш жива надежда. Първото изискване – вярата, искам да го подчертая, е съществено, оттук започва всичко. След вярата следва праведността. За нея четем в Римляни 5:4, 5:

„А твърдостта – изпитана правда, а изпитаната правда – надежда“.

Изпитаната правда – надежда. Каква е тази правда? Това е правдата на Христос. Ние нямаме право да бъдем себе си. Ние сме изпразнени от правда. Обаче вярата ми в Христос и желанието ми да получа Неговата правда ми помагат да имам тази правда, да стане тя мое притежание. Тя не е моя. Тя е нещо, което идва отвън. Нещо, което аз пожелавам. Нещо, за което копнея, имам желание да съм

праведен, така се чувствам щастлив и богат... когато съм праведен. Какво означава да си праведен? Авторът на „Римляни“ казва: „А твърдостта – изпитана правда“. Не става въпрос само за правда. А да имаш изпитана правда. Това означава, че поставен в много неблагоприятни условия, минаващ през много трудности и нежелани преживявания, останеш праведен.

Лесно е да си праведен, когато всички около теб са праведни и когато нямаш никакви проблеми.

Но когато правдата ти е подложена на сериозни изпитания, доказваш, че имаш правда. Тогаваш си праведен. Не е много лесно това изискване, както и първото не е много лесно, защото живеем в свят на неверие, на разочарования, свят, в който хората не си вярват и казват: В нищо не вярвам. В такова време ти трябва да вярваш. Което показва, че това изискване е доста сериозно. Второто изискване е с не по-малка сериозност. Да си праведен! Какво значи да съм праведен? Когато хората са нечестни и когато ме лъжат, аз да остана честен. Когато хората ме крадат и живея в обкръжение на кражба, да бъда честен. Когато хората се отдават на страстите си и прелюбодействат, аз да остана морален. Когато говорим за праведност, искам да кажа, че трябва да облека бяла дреха и да бъда поставен в среда, която е силно замърсена. Където и да се опреш, веднага се замърсяваш. Така че никак не е лесно в този свят, който е далече от истината. В свят, който живее в неправда, трябва да остана праведен. Ако искам да имам жива надежда, трябва да бъда праведен. Не е лесно, иска се борба, иска се връзка, тясна връзка с Бога, Неговата правда да остане в мен, но в края резултатите са велики.

Правдата се изпитва всеки ден. Всеки ден съм по-ложен на изпит, всеки ден не мога да бъда праведен. Ако днес съм праведен, утре не съм. Днешната ми правда е за днес. Утрешната трябва да изискам от Бога, за да остана праведен. И така всеки ден да съзнавам, че правдата ми е поставена под риск, защото самият аз не съм праведен. Аз съм грешен, имам природа, която не обича правдата. Искам хората да са правдиви към мен, но аз не съм правдив. Да бъде човек праведен е достойно качество, което го прави човек, но то не се придобива лесно. Благодарим на Бога, че ни е дал възможност и е готов да ни даде тази правда.

И последното, което искам да кажа, то може да не е последно, но аз съм открил само три изисквания: това е стремеж към Божествена чистота. Това четем в 1 Йоан 3:2, 3. Подчертавам, че когато говоря за тези изисквания, те не са мое мнение. Те са посочени в Библията. Аз просто съм ги взел оттам. 1 Йоан 3:2, 3:

„Възлюбени, сега сме Божи чедра и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни на Него, защото ще Го видим, Какъвто е. И всеки, който има тази надежда в Него, очисти себе си, както Той е чист“.

Много сериозно изискване. „Възлюбени, сега сме Божи чедра“. Той се обръща към вярващите хора, които имат тази надежда. Живата надежда. Казва, че сега сме Божи чедра и още не е станало явно какво ще бъдем. Това, което ние си мислим, че ще бъдем, е много по-малко от това, което Бог ще направи. Той казва: „още не е станало явно какво ще бъдем“, но знаем със сигурност, че когато стане явно, ще

бъдем подобни на Него. Каква по-голяма награда от това да бъда подобен на моя Спасител? Ще бъдем подобни на Него. „Защото ще Го видим, Какъвто е.“ Каква надежда! Жива надежда! Ние ще бъдем подобни на Него и ще Го видим. Ще бъдем подобни на Него, защото ще Го видим, Какъвто е. И сега най-сериозното. „И всеки, който има тази надежда в Него, очиства себе си, както Той е чист.“ Много сериозно изискване, много висок стандарт, но наградата е голяма. Заслужава си човек да посвети целия си живот на тази жива надежда. Вижте, Той казва: „и всеки, който има тази надежда“, живата надежда в Него, „очиства себе си“. Как? Не като проповедника. Не като някой християнин. „Както Той е чист.“ Това е високият стандарт. Трябва да кажа, че Господ никога не изисква неща, които ние не можем да направим, колкото и невъзможни да ни изглеждат. Вярно, аз признавам, че това ми изглежда много сериозно изискване и даже, смея да кажа, е под моите възможности, но Бог го е казал. Щом Той го изисква, значи е предвидил средства, за да мога да го постигна. В Матей 5:8 четем:

„Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога“.

Ако искаш да видиш Бога, това е условието – да бъдеш с чисто сърце. В моето сърце какво има? Исус Христос казва това на книжниците и фарисеите: „Вие сте гробища варосани, в които има мъртвешки кости“. Това съм аз в сърцето си. Отвън изглеждам, искам да изглеждам праведен, искам да изглеждам любезен, да уважавам, а в всъщност сърцето ми е пълно с „мъртвешки кости“. Това е моето сърце! И когато Христос казва, че в сърцето има блудство, злоба, завист, омраза, ненавист – всички тези

негативни сатанински черти са в моето сърце. Не в твоето, не в друго. В моето. Тогава какво следва да направя? А човек всеки ден разбира какво има в него. Когато завиждам, веднага разбирам, че в сърцето ми има завист. Когато мразя, веднага разбирам, че в мене има злоба. Когато имам лоши отношения и тъмни мисли, разбирам, че това не е добро. Напълно ми е ясно. Без рентген разбирам какво има вътре в мен. Сега... една възможност. Отивам при моя Спасител и му казвам: „Господи, знаеш, че аз завиждам. Господи, знаеш, че мразя, ненавиждам, не обичам. Ти не искаш да бъда такъв? Аз зная, че си приготвил начин да ми помогнеш и моля Ти се, помогни ми“. Защото Библията казва: „Те са опрали дрехите си в кръвта на Агнеца“. Което показва, че Бог вече е приготвил къде да се чистим. Той вече е направил всичко необходимо, за да мога да се очистя. И когато не съм чист, какво да правя? Отивам и си изпирам дрехите в кръвта на Агнеца.

Три изисквания, които аз подчертавам тази вечер. Първо, вяра. Вяра в Христос, Този, Който казва, че е „възкресението и животът“. В Него вярвам. Вярвам, че Той е възкресението. Вярвам, че Той е животът.

След това Той иска от мене праведност. Испитана праведност. Това означава, че всеки ден ме поставя в условия, където да мога да разбера праведен ли съм, или не. Всеки ден съм поставен пред изкушението да направя нещо, което не е правилно. Никой не ме вижда и аз мога да направя нещо нередно. Но Той ме поставя така, че да видя. Да видя имам ли праведност, или нямам. Всеки ден и при всички условия в деня моята праведност се изпитва. Когато нямам праведност, тя идва отгоре: „Господи, знаеш, че аз съм неправеден човек. Ето, пак напра-

вих пропуск. Моля те, дай ми Твоята правда. Когато стана сутрин, Господи, дай ми Твоята правда. Искам този ден да го премина с Твоята правда. Когато ме изпитваш, помогни ми правдата ми да бъде изпитана“.

И последното много важно: Господи, помогни ми да се чистя. Всеки ден трябва да се чистим, защото всеки ден живеем в един нечист свят и всеки ден аз живея в едно нечисто тяло, затова всеки ден трябва да се чистим.

Това са трите сериозни изисквания, които този, който иска да има жива надежда, който иска да види Този, Който го е създал, да се опита да ги внедри в своя живот, в своето ежедневие, да бъде друг човек, да бъде различен от хората, сред които живее.

За голямо съжаление, това, с което искам да завърша и е много важно, поне за мен, са думите на един пророк, който не е останал верен на Бога. Един човек, който е започнал добре, имал е добро духовно бъдеще. Този човек се е оказал неверен на отговорността си и за съжаление, няма да може да участва в това, което е искал. Валаам е пророкът. Думите му са записани в Числа 23:10:

„Кой може да преброи пясъка Яковов или да изчисли четвъртата част от Израел“.

И прибавя: „Дано умра както умират праведните и сетнините ми да бъдат както техните“.

Аз искам да пожелаая на себе си и на всички други, защото сме смъртни и не знаем кога смъртта ще похлопа за нас, да кажем: „Дано умра както умират праведните“. Искам да кажа, че е по-добре да умра

както умират праведните. Така искам да умра. Защото, когато човек умре с такава молба, с такава желане, е нормално да има жива надежда. Живата надежда е това: „Да умра както умират праведните“. Защо този човек иска така да умре, когато знае, че не е лесно, самият той не е такъв? Защо го казва? И отговаря: „Сетнините ми да бъдат като техните“. Той знае, че когато праведният отиде в гроба, той не изчезва, не се явява някаква светлина, не следва нещо. Той знае какви са последствията на праведните.

Те ще имат привилегията да живеят с техния праведен Бог. Така, моето пожелание е да умрем, както умират праведните. Защото те ще видят своя спасител Исус Христос. Амин. Да си пожелаем Спасителят на праведните да бъде и наш Спасител. Да живеем в доверието, упованието и всеки ден да оставяме всички наши грижи в Божиите ръце. Да имаме своето тихо упование в онази тиха стаичка, защото вярата е послание, вярата е преживяване. Вярата е живот.

Възкресението

Защо „възкресение“? Иска ми се да отговоря с това, което апостол Павел е записал в 1 Коринтяни 15:32:

„Ако по човешки казано, съм се борил със зверове в Ефес, какво ме ползва? Ако мъртвите не се възкресяват, „нека ядем и пием, защото утре ще умрем“.

Този стих е надиплен с много важна информация. Първо, разбираме в каква среда се е родила и развила църквата на Христос. Апостолът казва: борил съм се със зверове в Ефес. Този израз показва в какво ниско положение е бил изпаднал човекът по отношение на Бога. В Коринтската църква не могат да понесат това, което Бог иска да им каже за тяхна полза. И за да им каже тази важна истина, апостолът се изразява така: „съм се борил със зверове“.

Следващото много важно нещо е, че проповедникът няма никаква полза от проповядването на евангелието. Прави го единствено, за да облагодетелства другите хора. И особено важни са думите му:

„ако мъртвите не се възкресяват“, „нека ядем и пием, защото утре ще умрем“.

Това показва колко безсмислен е човешкият живот и колко основна в Християнството е идеята за възкресението. Без възкресение Християнството е една безполезна религия. Единствената полза и основното в тази религия е възкресението на мъртвите. Без него проповядването на евангелието няма смисъл, а възкресението не е истина, апо-

столът в никакъв случай не би се борил със зверове, той няма полза, никаква полза от това. Всеки ген е изложен на смърт, всеки ген е в смъртна опасност, само и само да каже на хората, че има възкресение.

Още една причина, поради която съм избрал тази тема, е, че ми е тъжно за моите братя, които се съмняват във възкресението и не правят нищо за най-важното нещо в живота си. Просто се натъжавам: защо трябва да умрем? Защо трябва да се лишим от такава висша привилегия? Привилегия ли е живот, в който няма никакъв смисъл? И аз питам, какво печелим, когато не вярваме? Какво губим, когато не вярваме? Губим живота. Мога да кажа какво печелим, когато не вярваме. Не печелим. Не само не печелим, а губим. Какво печелим, когато вярваме? Печелим вечен живот. Още един въпрос: Какво печелят хората, които вярват в еволюцията? Какво всъщност им предлага тя? Отговорът за мене е абсолютно ясен.

Еволюцията не предлага нищо и вярата в еволюцията не ползва никого.

Интересното е, че хората са по-склонни да вярват, че животът на нашата земя е започнал в един момент, когато мъртвата материя е оживяла. Нещо абсурдно! Живият организъм става мъртва материя, когато губи живота си, но обратното е абсолютно невъзможно. Мъртвата материя не може да се самосъживи. Никога досега не е ставало това. Животът не е продукт на материята. Само живот създава живот. Животът не само оживява материята, но и я създава. Тя е продукт на живота. Животът е безначален. Материята има начало. Хората са склонни да вярват, че някога преди хиляди или милиони години мъртвата материя по никакъв

начин се е съживила. По някакъв начин тя е получила ново качество. Качеството живот е нещо, което никога досега не се е получавало и не може да се получи. Мъртвата материя си е мъртва и винаги си остава такава до момента, когато бъде осияна от живота и оживее.

Когато говорим за възкресението, то е това, което е станало, когато се е появил първият човек на земята. Същият акт се повтаря от времето, когато животът е започнал на нашата планета. Това всъщност ще стане при възкресението. Нищо ново, нищо неестествено. Какво четем в Библията за този момент, когато човекът е бил създаден – Битие 2:7, много важен стих с богато съдържание:

„И Господ Бог създаде човека от пръст от земята и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание; и човекът стана жива душа“.

Какво всъщност е възкресението? Какво всъщност е създаването на човека? Една мъртва материя плюс живот, плюс Създател. Материята трябва да бъде структурирана по такъв начин, че да може животът да функционира в нея, да може да я оживи. Така че, не само животът трябва да влезе в мъртвата материя, но самата мъртва материя да бъде направена по такъв начин, че животът да може да функционира в нея. И ние разбираме: когато човекът направи нещо, с което разруши тази система, той не може да продължи да живее. Превръща се в мъртва материя. Например, ако отрежат сърцето на човек, той умира. Превръща се в мъртва материя, защото в структурата липсва нещо много важно. Ако се източни кръвта на човек, той умира просто защото няма кръв. Така че създаването на човека изисква предварително моделира-

не и структуриране на мъртвата материя, за да може животът да функционира в нея. Интересното е, че в стиха се казва: „Господ Бог създаде човека от пръст от земята и вдъхна в ноздрите му“, което показва, че Бог е направил ноздри. Той е направил място, откъдето животът да влезе и да започне да функционира вътре в тялото. При възкресението ще стане абсолютно същото. Мъртвата материя ще бъде структурирана точно така, както трябва, както животът изисква, и той, влязъл веднъж в нея, ще я оживи, за да започне тя да функционира. Така в живота функционира структура, която е мъртва без него, но тя започва да действа правилно и съответно да показва признаци на живот. Това е, което мога да кажа за възкресението. Нищо ново, нищо чудно, нищо неестествено. Това, което е станало, ще стане пак. Вярата във възкресението е нещо много лесно, не изисква никакви особени усилия. Просто трябва да разсъждаваме логически. Веднъж създадени, ние можем да бъдем повторени винаги, когато Този, Който ни е създал, иска и прецени, че трябва да стане. Всеки момент, в който моят Създател реши, че аз трябва да оживея, да се явя наново в този свят, Той може да го направи, защото няма никакъв проблем. Той е показал Своите големи творчески възможности в създаването на човека. Това казвам за възкресението. Да, Библията започва именно с това творение. И наистина, ако ние се припознаем в тези текстове, защото ние сме Божие творение, би следвало днес не просто да вярваме във възкресението, а да живеем като спасени хора.

Но как да се справим с неверниците, всъщност с неверието? Това е много голям проблем. Като казвам много голям проблем, трябва да добавя, че Бог

го е имал предвид и е направил всичко възможно да ни помогне в нашето неверие. Да ни освободи от това фатално състояние, защото липсата на възкресение е фатално. Това означава, че губиш живота си, губиш го завинаги! Вярата във възкресението, искам пак да го повторя, означава вечен живот. Следователно въпросът за неверието е много важен и аз, според моите възможности, ще се опитвам да направя най-доброто, за да помогна на всички, които страдат поради този проблем, които се борят с него, да им помогна да могат да направят най-доброто и да се освободят от него. Трябва да признаем колко ужасен е резултатът от смъртта. Нашето безсилие пред нея ни прави неспособни да повярваме, че възкресението е възможно. Толкова са ужасни последиците на смъртта. В живота си съм участвал в много погребения. Понякога се е налагало мъртвият да бъде погребан в стар гроб, където са костите на негови близки хора. Когато гробът се разрови и погледнеш тези сухи кости, които са части от същества, съществували някога, имали живот в себе си... просто ти е трудно да си помислиш, че те могат да оживеят. Наистина, резултатите от смъртта са твърде ужасни и просто блокират нашата способност да повярваме, че е възможно тази мъртва материя пак да бъде съживена по някакъв начин.

От друга страна, възкресението е толкова хубаво, че просто не можем да повярваме в него. Толкова голяма идея е, толкова велико нещо е, че тези сухи кости някога ще бъдат съживени и личността ще бъде същата със своите пориви и чувства и желания, и стремежи. Толкова прекрасно е! Не може да ни се каже нещо по-прекрасно, по-добро от това. И когато си помислим колко е хубаво, ние нямаме сили да повярваме.

И още един фактор има, който влияе за нашето неверие. Това е така наречената наука и фалшиви учения, които несъзнателно формират нашето неверие. Те го засилват още повече. Тези два сериозни фактора с идеята за безсмъртие на душата, с прераждане и други идеи обезсилват по някакъв начин вярата ни във възкресението. И в реда на тези мисли трябва да кажа, че най-успокояващото е, че учениците на Христос не са вярвали във възкресението. Нещо много съществено. Това са хората, които са се борили със зверове, за да убеждават, че има възкресение. А всъщност не са го вярвали. Това показва голямата възможност на Бога да помогне на хората, които не вярват, стига те да са искрени и да пожелаят. Той може да ги направи от невярващи абсолютно вярващи. И не само вярващи. Да ги направи проповедници на възкресението. Задължително е да се подчертае, че тези хора, учениците на Христос, са присъствали при възкресението на Лазар. С очите си са видели мъртвия Лазар, с ноздрите си са усетили мириса на смъртта. Всичко се е разлагало. Видели са, че човекът е мъртъв, никакви признаци на живот. След това са свидетели как Христос го повиква за живот. Хората, които не вярват във възкресението. Просто. Това е едно положение, което аз лично като човек не мога да си представя – как е възможно да не вярваш във възкресението, когато си го видял? А ние, които живеем 2000 години след тях, не сме виждали възкресение и трябва да повярваме в него. Особено значими са думите, които са записани в Лука 24:11, когато в утрото на възкресението свидетели, разбрали за възкресението на Исус Христос, отиват при учениците и им казват, че Христос е възкръснал. Ето какво ни казва Лука:

„А тези думи им се видяха като празни приказки и не им повярваха“.

Аз съм особено объркан: „а тези думи им се видяха като празни приказки“. Не само „приказки“, а „празни приказки“. Тези хора не са допускали, че възкресението е възможно. „И не им повярваха.“ Не са вярвали. Още веднъж подчертавам какви огромни възможности има Бог! Не само да възкресява човека, а да възкресява вярата на човека в неща, които са съществени за него. Искам да кажа на всички, които имат проблем с вярата си във възкресението, които не могат да го приемат с ума и с душата си, за тях има голяма надежда. Ако за учениците е имало надежда, колко повече за мен, за тях и за всички други.

А как неверниците във възкресението са станали след това ревностни проповедници на това, което всъщност не са вярвали. Важен въпрос! Това е голямата ни надежда, че можем от невярващи да станем вярващи. Точно! Първо, те са видели. Когато са им казали, че Христос е възкръснал, те са отишли лично да проверят. Вярно е, че напълно са се съмнявали. Вярно е, че съобщението им е изглеждало като празни приказки.

Но са решили да видят. Решили са да проверят. И са отишли на гроба. И са разбрали, че Христос е възкръснал. Какво означава това? Не е грях и не е недостатък, че не вярваш. Но да не останеш на това ниво, без да провериш. Трябва да провериш. Бог е дал достатъчно възможности да се провери дали има възкресение, или няма. Така че не бива да оставаме в положението да казваме: Аз не вярвам. Проверил ли си? Провери. Ако провериш, сигурно ще отстъпиш от тази позиция. Сигурно ще стане някаква промяна в теб. Много важно е да проверим. И

след това те са разбрали две основни неща: едното, че това, което е казал Христос, колкото и невероятно да е звучало, е истина. Искам да подчертая това. Много неща, които Христос ни казва и е казвал през всички времена, изглеждат понякога абсолютно невъзможни. Но кой ги казва? Говори Създателят на Вселената. Говори ги Този, Който ни е създал. Следователно нямаме никакво оправдание да не вярваме. Няма значение как нашият разум възприема това нещо, доколкото ни изглежда убедително. Исус Христос предварително им е казал, че ще възкръсне на третия ден. Аз съм изумен от голямото безразличие, с което те са се отнесли към думите Му. Даже не са ги запомнили. Забравили са ги. Не са намерили място в ума им. Христос им казва такава важна истина, толкова сериозна истина, която да ги избави от много неприятности. И това, което им е изглеждало голяма скръб, е щяло да бъде голяма радост, ако са били обърнали внимание на думите Му. Христос им е казал: „Ще бъда разпънат, грешниците ще ме разпънат на кръста, но на третия ден ще възкръсна“. Нито са попитали, нито са казали нещо. Просто думите Му са стигнали до запушени уши – в едното ухо, после в другото. Никой от дванайсетте не е обърнал внимание на това, което Христос е говорил.

Много важно нещо е, една голяма истина, която те са разбрали, която те ни изпращат днес, е, че не трябва, нямаме право на грам съмнение в думите на Исус Христос. И второто важно нещо: записаното в Библията е истина. Целият живот на Христос е пророкуван. Следователно, когато в началото казах, че учениците са отишли и са проверили в гроба, и са се убедили, че това е истина, днес ние имаме възможност да се обърнем към Свещеното

писание, Божието слово; и изучаването му постепенно ще прогони неверието и ще утвърди нашата вяра във възкресението и във възможностите на Бога. Като казвам това, имам предвид словото на апостол Павел в 1 Коринтяните 15:3, 4. На всички хора, които не вярват във възкресението, препоръчвам тази глава. Тя е написана точно за тези, които са имали този проблем тогава, вярвали са в Христос, но не са вярвали във възкресението на мъртвите. Вярвали са, че Христос е възкръснал, но не са вярвали във възкресението на другите хора – така е записаното тук. Няма да чета цялата глава. Само я препоръчвам за четене с молитва и да се осмисли всяко изречение в нея. Но защо избрах 3-ти и 4-и стих? Защото, първо, винаги има първо. Кое е първото?

„Защото първо ви предадох онова, което и приех, че Христос умря за греховете ни според Писанията.“
Това е първото!

Второ: „Христос умря!“ Когато говорим за възкресението на Исус Христос, ние говорим за мъртъв Христос. Ние не говорим за Христос, Който по някакъв начин е запазил живота в Себе Си. Павел казва: „мъртъв“.

„Защото първо ви предадох онова, което и приех, че Христос умря за греховете ни.“

И сега: „според Писанията“ апостол Павел е видял Христос малко по-късно, когато Той му се е явил по особен начин, не е видял възкръсналия Христос, както са го видели учениците. Но казва: „според Писанията“, което ми подсказва, че когато е ставало въпрос за възкресението на Исус Христос, апостол Павел Го е търсил и изследвал в Писанията,

защото така казва: „според Писанията“. И Го е намерил. Записано е в Писанията. Вярно, Христос не му е казал, че след третия ден ще възкръсне. Но в Писанието това е записано. Следователно много нещо е да вярваме всичко, което Христос е казал. Второ: да вярваме в Писанията. И продължавам да чета четвъртия стих, където се казва, че е бил погребан. Интересно е, че Павел посочва всички подробности, които се случват на един мъртъв човек. Първо умира! Тоест, в него няма живот. Мъртва материя, Христос е станал мъртва материя. След това, понеже е мъртва материя, е погребан, както всички ние ще бъдем погребани. Ще бъде възкресен на третия ден според Писанията. Апостолът използва израза „според Писанията“. Така, ако някои хора се съмняват във възкресението, то е, защото не познават Писанията, защото не ги изследват. Ако искрено искат да се освободят от неверието, ако искрено искат да презърнат тази велика идея, тази основна част в Християнството, трябва да изследват Писанията. Всичко това е записано там – че Исус Христос е възкръснал много преди да се роди на нашата земя. Хората са знаели за всичко, преди Той да се роди. Имали са възможност да знаят, че ще се роди на нашата земя, ще бъде разпънат заради греховете на хората. Това е била една от основните истини, които евреите, тези, които са имали Свещеното писание, са практикували всеки ден. Те са принасяли в жертва агне за греховете, които са извършвали. Следователно са знаели, че Божият Агнец, Който ще се натовари с техните грехове, ще дойде, ще умре, не защото е съгрешил.

Ето защо изследването на Писанията е много важно, изследваш ли ги, няма проблем! Не ги ли изследваш... или ги изследваш, без да се доверяваш на

написаното, а то е Божие слово. Когато Христос е казал: „На третия ден ще възкръсна“, това е! Не е възкръснал на четвъртия ден, не е възкръснал на втория ден. На третия ден е възкръснал според Писанието. Изучаването на Библията прогонва всяко съмнение. Аз съм щастлив, че Бог ни е дал достъп до Неговото Слово. Всеки един от нас, който е заинтересован преди всичко за собствения си живот, този, който иска да разбере загадката на живота, всъщност трябва да чете Свещеното писание. Животът протича по друг начин.

Още един въпрос. Възкресението на Христос и възкресението на мъртвите са неразделни явления. Аз съм разговарял с много християни. Които вярват, че Христос е бил разпънат на кръста, вярват, че е възкръснал, но когато им кажа, че Той е възкръснал, за да ни даде надежда за нашето възкресение, те казват: „Ама това е невъзможно“. Казвам: „Как да е невъзможно? Щом Христос е възкръснал, значи има възкресение“. Апостол Павел е имал същия проблем и затова в „Посланието към коринтяните“ той няколко пъти и под различна форма подчертава тази основна идея. В 1 Коринтяни 15:13, 14 казва:

„Ако няма възкресение на мъртвите, то и Христос не е бил възкресен“.

Той прави пряка връзка между възкресението на Христос и възкресението на мъртвите. Христос не е възкръснал само заради себе си. Той е възкръснал, за да ни даде надежда за нашето възкресение. Да ни покаже, че не само е възкръснал, но е и самото възкресение. Апостолът продължава:

„Ако Христос не е бил възкресен, то празна е нашата проповед, празна е и вашата вяра“.

Още веднъж искам да подчертая. Аз намирам, че християнството ме научи на добродетел. Християнството ме учи да живея така, както трябва да живея, да изпитвам наслада от живота. И аз ценя тези добродетели. Освен всички други ценни неща в живота ценя и това, че зная как да живея, как да подреждам живота си. Зная как да се отнасям към хората, зная как да посрещам трудностите в живота, как да не си ги създавам, да не си създавам проблеми, неща, които са от полза за моя живот. Но апостолът тук казва: „Ако Христос не е бил възкресен, то празна е нашата проповед“. Ние говорим фалшиви и неистински неща, и празна е и нашата вяра. Защо да вярвам във възкресението на Христос, след като не вярвам в моето възкресение? Трябва да кажа определено: възкресението на Христос и възкресението на мъртвите са неразделни! Ако християни, които вярват във възкресението на Исус Христос четат, искам да им кажа определено, че не е възможно те да не възкръснат, след като Христос е възкръснал. Не е възможно! Или Христос не е възкръснал и аз няма да възкръсна, или Христос е възкръснал и аз сто процента ще възкръсне. Възкресението на Христос е гаранция за моето възкресение.

Искам да подчертая още нещо, което за мен е много съществено, макар и не колкото това, че възкресението на Христос и моето възкресение са неразделни. Не може да ги разделим, но има още нещо. Много интересен факт, който не е случаен. Той има голямо значение; в Матей 27:50-53 четем следното:

„А Исус, като извика пак със силен глас, издъхна“.

Какво значи думата издъхна? Животът се е оттег-

лил от Него. Стопроцентова смърт. Всеки човек на нашата планета преживява това и ще го преживее. С изключение на тези, които имат щастието да срещнат Христос. Всички други ще издъхнат. Издъхването показва наличието на живот в нас и, че този живот излиза от нас. Тогава ние сме мъртва материя. Исус Христос е издъхнал. Преживял е това, което ние преживяваме.

„И, ето, завесата на храма се раздра на две от горе до долу, земята се разтресе, скалите се разпукаха, гробовете се разтвориха и много тела на починали светии бяха възкресени.“

И другият много важен стих 53:

„Който, като излязоха от гробовете си след Неговото възкресение, влязоха в святия град и се явиха на мнозина“.

Прекрасни стихове! Възхитен съм! Защо възкръснаха тези хора? Но първо да повтора последователността на това събитие. Когато Христос е издъхнал, е станало силно земетресение. Скалите са се разпукали. Събитие, което не може да е останало незабелязано от всички хора на планетата. Хората сигурно са изпаднали в ужас и малко след това са направили връзката между възкресението на Христос и разпукването на скалите. В този момент е станало нещо много важно. Гробовете са се разтворили. „И много тела на починалите светии бяха възкресени.“ Значи разтваряне на гробовете. Вътре в гробовете се формират телата на тези хора, те са били сухи кости. Тук специално се казва: „И много тела на починалите“. Те вече са имали

тела. Само че тези тела са били мъртва материя, не жива. Това става в момента, когато Исус е издъхнал и се е превърнал в мъртва материя. В същото време в гробовете се формират телата на починалите светии, такива, каквито трябва да бъдат: със сърце, кръвоносни съдове, бъбреци, каквото трябва, само че вътре няма живот. Всичко е вътре. Още нещо важно в този стих, за който съм много благодарен. Светиите не са на небето. Светиите Бог не ги вика от небето. Светиите са в гроба. Няма значение колко са святи, те всички са в гробовете си и чакат момента, когато скалите ще се разпукат, гробовете ще се отворят, телата ще се формират и в тях ще се вдъхне живот. Защото тези тела се формират в петък вечер, когато Христос умира, а излизат от гробовете и възкръсват в момента, когато Христос възкръсва. Когато Христос получава живот, в същото време и те получават живот. Така че правим пряка връзка между възкресението на Христос и възкресението на хората.

Нещо, което апостол Павел много сериозно подчертава: „ако Христос е възкръснал от мъртвите, и мъртвите ще възкръснат“. Това е станало вече. То не е нещо, което ще стане. То вече е станало. Когато Христос е възкръснал, възкръснали са и умрели светии. Чудесно! Как да не вярвам във възкресението, как да не вярвам? Тези хора, много важно, са отишли и са се показали на близките си. Не знам какво ще преживея, ако... то е станало рано сутринта в неделя. Рано сутринта, много рано сутринта те възкръсват и отиват в домовете си, хлопат на вратите на своите близки. Близките им отварят и гледат нещо, което е невъзможно да се повярва. Сигурно си мислят, че това са духове, защото тогава са вярвали в духове, мислят си, че това е при-

видение, не е истина. Ама тези хора казват: „Аз съм“. И влизат, ръкуват се с тях, презръщат се взаимно, говорят с тях. Те им казват: „Нали сте мъртви, нали бяхте в гробовете си?“ „Да, но Исус Христос възкръсна и ние възкръснахме заедно с него.“

Какво?... Колко силно доказателство е дал Бог, за да премахне неверието. Тези хора не знаем колко са живели на земята. Преполога се, че са били около 40 дни на земята, докато Христос е бил на земята и след това Той ги е взел със себе си като доказателство и в небето, като плод от неговия труд. Тези хора 40 дни са живели на земята. Те са имали роднини, които са предавали на други: „Знаеш ли, Христос възкръсна, но и нашите близки възкръснаха“. Тези хора са имали възможност да разкажат какво са преживели в гроба, че не са били на небето, не са били някъде в рая, а в гроба. И възкресението на Исус Христос ги е извадило оттам. Възкръсналият Христос възкресява всички. Как да не вярвам във възкресението?! Как да се съмнявам? Освен да не съм чел за това в Библията, да не я познавам. Как няма да възкръсна? Аз ще вляза в гроба, ще се превърна в пръст, но ще дойде момент на мощно земетресение и гробът ми ще се отвори, тялото ми ще бъде възстановено и животът ми върнат. Така, както е станало преди 2000 години по времето на Исус Христос. Искам да настоявам, колкото е възможно според моето красноречие и с моите възможности, да разсъждавам, не можеш да не вярваш, не оставяй невярващ. Как ще се оправдаеш пред Бога, че не си вярвал, защото ти е изглеждало невъзможно? Как ще се оправдаеш, когато Той е направил всичко възможно, за да повярваш? И още нещо искам да прибавя към това. Христос разбира силата на човешкото неверие и знае как да ни

помогне. Чудесно! Христос ме разбира. Знае колко са ограничени моите възможности, колко неверие е натрупано в сърцето ми, с което не мога да се справя. Той знае! Не само знае моето неверие и неговата сила, но има възможности да ми помогне.

И още нещо искам да кажа. Мисля, че е важно. Бог не се възмущава от нашето неверие. Той не се разочарова поради него. Не ни изоставя за това, че сме невярващи. Прави всичко възможно да ни помогне. И аз съм обнадежден много от това, което е записано в Йоан 20:24-29, което се е случило с Тома, един от учениците. Този човек е видял възкресението на Лазар и много други възкресения, които Исус е направил. И интересно, Библията казва :

„А Тома, един от дванайсетте, наречен близнак, не беше с тях, когато бе идвал Исус“.

Той бил доста страхлив човек и се е скрил в миша дупка. Не е бил с другите ученици и когато те са получили вестта, че Христос е възкръснал, не е бил с тях и разбираемо не е знаел за събитието. Но Библията продължава:

„Затова другите ученици му казаха: Видяхме Господа“, ние сме очевидци.

„А той им отвърна: Ако не видя на ръцете Му раните от гвоздеите и не сложа пръста си в раните от гвоздеите; и не сложа ръката си в ребрата Му, няма да повярвам.“

Горкият човек. Но добре, че по онова време е имало такива хора, за да помогнат на нас. Не може да повярва човекът, искрен човек, ученик на Исус Христос, видял е много неща. Бил е с Него, когато Той е казал: „На третия ден ще възкръсна“. Всичко това е

чул, но не може да се освободи от неверието. Остава си неверен. Единайсет човека му казват: „Видяхме Господа“. Не един човек, не двама: „Видяхме Господа“. Няма да повярвам, но не искам да упорствам, ще повярвам при едно-единствено условие, ако не Го видя. Вижте, много важно. Той не казва: „ако видя Христос“. Може да е някакво привидение. „Искам да си поставя пръста в Неговите рани.“ Сигурно може да се мисли, че рани е имало вече, белези. Да си сложи ръката, пръста в раните от гвоздеите, и ръката си – в ребрата Му. Какво неверие?! Не само в раните на ръцете, но и в гърдите. Да провери всички рани, за да е сигурен, че е възкресението е истина. Не зная дали е възможно по-голямо съмнение. Затова аз не се учудвам на неверието на някои хора. Разбирам ги. Бог не се е възмутил от това. Интересно, не го е упрекнал. Не му се е скарал, не го е изобличил. Просто Му е казал: „Е добре, какво искаш?“. „Искам да сложи ръката си.“ И четем:

„И след осем дни учениците Му пак бяха вътре“.

И Тома е с тях. Има малко прогрес. Тома е вече с тях. Исус е дошъл, когато вратата е била заключена. Застанал е на средата и е казал: „Мир вам!“. Много е интересно защо трябва да се каже тази подробност: „дойде, когато вратите бяха заключени“? Защо? Защото това, което Тома иска, е материално. Той трябва да сложи ръцете си в материя. Сега обаче изведнъж се оказва, че това не е само материя. Всичко е заключено и изведнъж Тома вижда, че Христос е там. Никой не е отворил вратата, няма друго място, откъдето да влезе.

„Мир вам! И Тогаво каза на Тома.“

Първия обект, от който той се интересува. Най-важният човек за Него тук не са другите ученици. Най-важният човек е Тома, неверният Тома.

Затова подчертавам още веднъж. Невярващите християни и християните, които не могат да повярват във възкресението, са много важни за Исус Христос. Те са хора, които Той обича и иска да направи всичко възможно да им помогне. Какво прави Христос? Това, което иска.

„Тогави каза на Тома: Дай си пръста тук и виж ръцете ми, и дай ръката си и я сложи в ребрата Ми; и не бъди невярващ, а вярващ.“

Чудесно! „Дай пръста си, къде искаш да го сложиш?“ „Не, искам ръцете ти.“ „Ето.“ „Ами искам в гърдите.“ „Ето и гърдите, където искаш. Няма проблем.“ Той се съмнява да не би като няма в гърдите рана или белези от рана, да не е Христос. Може да има на двете си ръце, но да няма на гърдите. На трите места трябва да има. „Добре, Тома, няма проблем. Ето, дай си ръката, сложи пръста, сложи го в ръцете ми. Ето ти гърдите, сложи го в гърдите ми.“ Не зная какво е направил Тома. Библията не ни казва дали е сложил пръста си там.

„Тома Му отговори: „Господ мой и Бог мой“.

Чудесно! Той не е Бог на някой друг. Той е неговият Бог. „И Бог мой“. „Господ мой.“ Каква важна декларация? Как ми се иска да мога да кажа това: Господ мой и Бог мой. Възкръсналият Христос е Господ мой и Бог мой. Христос е казал още нещо също много значимо. Кое е то?

„Исус му каза: „Понеже Ме видя, Тома“.

Не си е сложил пръстите в ръцете му, само е видял белезите. Видял е гърдите, но не е посмял да сложи ръката си. Толкова голямо неверие не е проявил. „Исус му каза: Понеже Ме видя, Тома, ти повярва.“ Христос е могъл да направи неверния Тома да повярва. Христос може и невярващия Георги да го направи вярващ. И всеки един невярващ може да го направи вярващ по най-естествен начин, Христос може да направи това непринудено. Голяма надежда за всички невярващи хора. Искаш ли? Ако си искрен, ако искрено искаш да разбереш истината за възкресението на мъртвите, и за възкресението на Исус Христос, нямаш проблем. Кажу: Господи, искам да сложа ръката си в твоите рани. Искам да те видя. Кажу това. Той знае какво да направи, знае как да ти помогне.

И последното, което е много важно:

„Ти повярва“. „Понеже ме видя, ти повярва; блажени онези, които, без да видят, са повярвали.“

Това означава от моя гледна точка, че вярата във възкресението не може да бъде унищожена. Не може да бъде унищожена! Тя ще съпътства човечеството до края. Тук, до края на нашия свят. Христос иска да каже, че много хора ще повярват във възкресението до неговото идване. На земята никога не са липсвали хора, които да вярват във възкресението на мъртвите и възкресението на Исус Христос. Това ще продължи до края. Няма сила, която да унищожи тази вяра! Христос я гарантира непременно.

„Блажени онези, които, без да видят, са повярвали.“

Значи е възможно да повярваме, без да видим. Не е задължително да видим. Ние всички сме тези, които ще вярваме, без да видим. Значи има начини да повярваме, без да видим. Не само да видим. Както вече казах, изследването на Свещеното писание дава една възможност да повярваме, без да видим. И още нещо, продължавам да прибавям факти към идеята за възкресението на мъртвите. Възкресението на Христос и възкресението на мъртвите са неразделни, но и смъртта и възкресението са неразделни. Защо? Всичко на тази земя е временно. Смъртта... Как отговаряме на това? Казваме всичко е временно. Смъртта включва ли това всичко, или не го включва, ако е вярно, че всичко на тази земя е временно? Това включва и смъртта. Животът е временен. Смъртта е временна. Така че непременно ще има възкресение. Щом има смърт, ще има възкресение. И трябва да кажа нещо, което може би да звучи малко странно, но мисля, че е задължително да го кажа. Възкресението на мъртвите не е избор. Човек не може да избере дали да възкръсне, или да не възкръсне. Това е част от друг глобален, всемирен план. Възкресението на мъртвите не е нещо, което ние решаваме. То не е избор. Какъв е изборът? Мога да избира дали да възкръсна. Да съм праведен и да възкръсна за вечен живот, или да не избира изобщо възкресението и съответно да възкръсна за смърт. Така че сега живеем в периода на временен живот и временна смърт. И двете явления са еднакво временни. Ще дойде време, когато животът ще бъде вечен и смъртта ще бъде вечна.

Но за да може това да стане, трябва да има възкресение, възкресение на праведните, за да получат дара на вечния живот. И възкресение на неправедните – да получат заплатата на тяхната

неправда, която ще е вечна смърт. От този момент нататък животът ще е вечен и от този момент нататък смъртта ще е вечна. Необратима! Смъртта никога няма да бъде върната обратно. Тези, които са умрели, ще бъдат умрели завинаги. Това, което много хора казват сега за смъртта, не е вярно. Смъртта сега не е вечна, тя е временна, но ще дойде време, когато смъртта ще бъде вечна. Не ми се иска нито един от тези, които ме слушат да участват в това възкресение, нито един от тях да не преживее втората смърт, която е вечна. Всички да направят всичко възможно да преодолеем неверието си, за да участват във възкресението за живот. За да не бъда голословен или да изразявам свое желание, нека да прочета Откровение 20:5-6:

„Другите мъртви не оживяха, докато не се свършиха хилядата години. Това е първото възкресение“.

Изразът „първо възкресение“ означава, че ще има и второ.

„Другите мъртви не оживяха“, което показва, че едните мъртви са оживели, а другите – не.

Така, че пак се връщам на основната си мисъл. Възкресението не е избор. Възкресението не е въпрос, който аз решавам дали да има възкресение, дали да няма възкресение, дали да възкръсна, или да ни възкръсна. Това не е моят проблем. Това аз не решавам. Някой друг вече го е решил и е казал: ще има възкресение на всички, но с различен край. С различни последствия. Искаш или не искаш, ще възкръснеш. Вярващ или невярващ, ще възкръснеш. И ще видиш, че има възкресение. Не само ще повярваш. Ще видиш, че има възкресение, което няма да те ползва.

Не зная дали може да има по-убедителен факт за възкресението от това, което намираме в Свещеното писание? Не зная. Хората вярват в еволюцията, че някога преди милиони години се е зародил животът. Никой не е видял, никога досега не е възниквал живот от мъртва материя, и го вярват. А това е толкова ясно, толкова убедително и не го вярват. Не не могат, а не искат. Това трябва да кажа. Който иска, не може да не повярва. Какво мога да кажа? Искам да напомня това, което е записано в Йоан 11: 25-26 – случаят с възкресението на Лазар. Лазар е бил мъртъв. Неговите сестри са изпаднали в дълбока скръб. Христос е отишъл в дома им и е казал:

„Исус ѝ каза: Аз съм възкресението и животът.“

Аз не само съм възкръснал. Аз съм възкресението. Аз съм животът. В Мен е животът. Аз съм Този, Който решава. Въпросът с живота не е проблем. Той е мой. Аз съм възкресението и животът. Сега какво се иска от Мен? Какво да направя?

„Който вярва в Мен, макар и да умре, ще живее.“ Простичко нещо: „който вярва в Мен!“

Това се препоръчва на нашите слушатели. Вярва в Исус Христос, Който е възкресението и животът. И още нещо е казал: идеите, които са в цялото Свещено писание:

„И никой, който е жив и вярва в Мен, няма да умре вовеки.“

Този смърт е временна. Няма да умре до века. Няма

да умре завинаги. Вярваш ли това? Вярно, че смъртта е страшна. Ужасна е. Не мога да го кажа с по-мек език. Ужасно нещо е смъртта, но временна. Временна почивка. Тя има край. Както животът ми е бил временен, така и смъртта ми ще бъде временна. Единственото, което трябва да направя, е: „Вярваш ли в това, вярваш ли в Мен?“. Господ да помогне на мен, който защитавам идеята за възкресението на мъртвите; на всички, които слушат тази тема. И много ми се иска в Божието царство да кажат: „Знаеш ли, тази проповед за възкресението ни прозвуча доста убедително и Бог помогна да преодолеем неверието си, и сега се радваме на живота заедно със тебе.“ Искам да ги видя тези хора, които да ми кажат: „Знаеш ли, имахме съмнения, притеснения за възкресението. Сега, вярваме.“ И да бъдат заедно с всички изкупени в Божието царство. Моето голямо желание е, колкото е възможно повече хора да направят това. Колкото е възможно повече хора на нашата планета да осъзнаят, че смъртта е временна и че има възкресение и трябва да участват във възкресението на праведните, за да получат големия дар на живота. Амин. Амин. Нека да си пожелаем точно тези думи на Исус:

„Който вярва в Мен, макар и да умре, ще живее.“

Ще Го види всяко око

Кое според Библията е най-великото събитие в човешката история, което предстои да се случи? Никой не може да отговори на този въпрос освен тя. Ние знаем какво сме преживели, но какво предстои да преживеем е скрито зад завесата. Тя е непрогледна и ние не можем да видим какво има зад нея.

Благодаря на Бога за Библията като Негово Слово, чрез което Той ни разкрива какво ще преживее човечеството. Ще преживеят някои хора, които ще бъдат в кулминацията на човешката история, и хора, които въпреки че смъртта ги е поставила в положение да не могат да видят, и те ще видят това велико събитие.

За мен е много важно, че според Библията човечеството бързо се придвижва към две неизбежни събития: първо, „скръб, каквато никога не е имало.“

Това е записано ясно в Матей 24:21:

„защото тогава ще има голяма скръб, небивала от началото на света досега и каквато няма да има,“

„защото тогава...“. Момент в бъдещето: „ще има голяма скръб, небивала от началото на света досега“. Нещо, което не можем да опишем, което ще могат да опишат само тези, които го преживеят, събитие, към което човечеството бързо или бавно се придвижва.

Второто велико събитие, грандиозно събитие, е радост, каквато никога не е преживявана. И двете събития не са преживени. И за двете можем да говорим малко теоретично. Вярно е, че има хора, които са преминали много скръб на тази земя, но никой не познава такава скръб, каквато никога не е имало. И никой не познава такава радост. Може би избързвам като казвам никой. Може би някои хора са преживели голяма радост, но точно каквато ще бъде тогава, когато дойде Исус Христос, никой не е преживял.

И ето какво четем: „А веднага след скръбта на онези дни“. Точно и ясно! „Веднага след скръбта на онези дни.“ Пришествието на Исус Христос ще следва скръбта, за която вече казахме, че никога не е била. Веднага след нея, един много сериозен жалон, от който можем да разберем какво ще последва след голямата скръб.

„А веднага след скръбта на онези дни слънцето ще потъмнее, луната няма да даде светлината си, звездите ще падат от небето и небесните сили ще се разклатят. Тогава ще се яви на небето знаменieto на Човешкия Син; и тогава ще заплачат всички земни племена, като видят Човешкия Син идващ на небесните облаци със сила и голяма слава.“

Ето това предстои. Скръб, каквато никога не е имало, и радост, каквато никога не е преживявана. В облациите ще видим Този, Който е рискувал живота Си. Този, Който е бил прикован на кръста, за да ни спаси. Сега ще Го видим. Събитие, което всяко око ще наблюдава.

Това, за което говорим, не засяга определена група хора в определено време, а според Библията е събитие, което ще види всяко око. И си заслужава. Нормално е толкова велико събитие да бъде видно от всички хора.

Това четем ясно в Откровението 1:7:

„Ето, иде с облаците; и ще Го види всяко око, и онези, които го прободоха; и всички земни племена ще заридаят за Него. Така е! Амин.“

Трябва да кажа, може би, малко като в скоба. „Ето, иде с облаците; и ще го види всяко око, и онези, които го прободоха; и всички земни племена ще заридаят за Него.“ Това са хора, които са го очаквали и не са го очаквали. В този момент всички ще имат едно и също преживяване. Това, което ще видят толкова необичайно, толкова неестествено и толкова неочаквано и за тези, които вярват в него, защото казва: „всички ще заридаят“. След това Исус Христос ще успокои очакващите Го.

Искам да отбележа тук, че Йоан използва сегашно време за събитие, което ще стане в бъдещето. „Ето, иде с облаците“. Иге! Сякаш Го вижда, и казва: „Ето, иде с облаците.“ Не казва „ще дойде в облаците“, макар че: „ще го види всяко око“, но не казва: „Ще дойде.“ „Иге с облаците.“ Това показва абсолютната увереност, която са имали апостолите във Второто пришествие на Исус Христос. Те не са имали и най-малко съмнение. Били са абсолютно убедени. Защото са имали всички основания да вярват в това събитие. Нямали са никакво основание да се съмняват. И считам, че ние трябва да имаме такава увереност. Моето голямо желание е това, което сега ще представя: всеки един от нас да може да

има увереността, която е имал апостол Йоан. Да не казваме: „Ще дойде с облаците“, а да кажем: «Иде с облаците»

Добре, как можем да сме сигурни, че това не е измислица? Считам, че това е много важен въпрос. И естествен, защото живеем в свят, в който има толкова измислени неща, които много хора вярват само за да се разочароват и да станат скептици. И е естествено да поставим този въпрос. Можем ли да бъдем толкова сигурни във Второто пришествие на Исус Христос, колкото са били апостоли-те? Можем ли да бъдем толкова сигурни, че нашите очи, собствените ни очи, ще видят записаното в Свещеното писание и планираното от Небето?

За мен е много полезно казаното от апостол Петър във Второто си послание 1:16-19. Ето какво четем:

„Защото, когато ви обявихме силата и пришествието на нашия Господ Исус Христос, ние не следвахме хитро измислени басни, а бяхме очевидци на Неговото величие.“

Много ми харесва изразът „ние не следвахме хитро измислени басни.“ Две важни неща! В света има много басни. Но има басни, които са хитро измислени. Толкова хитри, че множеството ги приема като истина, като чиста монета и вярва в тях. Само след време ще се разочарова. Апостолът явно е имал предвид, че всички, които четат Свещеното писание и специално това негово изявление, могат да си кажат: много хубава и здрава надежда, обаче дали това не е измислено? Дали някой остроумен човек не е успял да я измисли и тя да намери широк обществен отзвук, да се приеме от много хора и тези хора просто да живеят с една илюзия.

Нека кажа, че самият Петър е вярвал в басня. Този, който ни говори, че казаното от него не е хитро измислена басня, той също е бил нейна жертва. Какво имам предвид? Целият еврейски народ, за голямо съжаление, Божият народ, който е чел Свещеното писание, който е чакал Месия и е вярвал, че Той ще дойде, тези хора са вярвали в една хитро измислена басня. Каква е била тази басня? Те са очаквали Христос като политическа личност. Един човек, който да възстанови величието на Израел, да го направи световен господар, да го направи владетел в този свят. И за голямо съжаление, авторът на този стих е вярвал в това. Твърдо е вярвал, че действително така ще стане. Вярвал е, че Месия ще дойде, но Той ще бъде политическа, военна личност с големи способности, възможности да организира, да побеждава, да вървори Израел във владение.

Още нещо, което искам да отбележа специално за тази хитро измислена басня, за която говори голяма част от Библията. Затова тя е много силно въздействаща и защото, специално за евреите, Свещеното писание е Божия глас и те вярват, че всичко, записано в него, ще стане задължително. Тоест Месия ще дойде, но те използват от Писанието само стиховете, които подкрепят тяхната идея, а изключват всички други, които не я подкрепят. Действително в Библията пише за Исус Христос, Който ще дойде в слава, но пише също, че Той ще мине през тежко страдание. Когато комбинираме тези два факта, става ясно, че Месия ще има две идвания. Едно, първо идване, когато Той ще мине през голяма скръб, за да понесе греховете на света, и след това ще дойде във величието Си. Така че хитро измислената басня е съумяла да изолира

всички стихове, които балансират идеята за скръбта Му. И както вече казах, целият еврейски народ е вярвал в това. Вярвал е в една басня. Вярвал е и човекът, който пише тези стихове.

Какво пише той още:

„Защото, когато ви обявихме силата и пришествието на нашия Господ Исус Христос, ние не следвахме хитро измислени басни.“

Той си е давал сметка, че баснята, в която е вярвал, е наистина хитро измислена. Когато се е срещнал с истината, е разбрал как изглежда тя.

„А бяхме очевидци на Неговото величие“.

Първият му аргумент: ние видяхме това събитие. Искам да подчертая, че нищо от това, което вярваме сега, не е било видяно от някого. Специално от тези, които пишат Свещеното писание, апостоли и пророци. Господ специално се е погрижил това, което е обещал, което ще стане в бъдеще, тези хора задължително да го видят, за да имат абсолютна увереност, не само за себе си. И когато пишат за него, да го напишат с тази увереност. И четящите да получат същата увереност. Затова апостолът първо започва с думите:

„Защото, когато ви обявихме силата и пришествието на нашия Господ Исус Христос, ние не следвахме хитро измислени басни, а бяхме очевидци на Неговото величие“.

И продължава:

„Защото той прие от Бога Отца почест и слава, когато от великолепната Слава дой-

де до Него такъв глас: „Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение.“

Видяхме. Очевидци бяхме, но и чухме глас. Не само видяхме, но и чухме. Защото понякога човек се погвежда от това, което вижда. Казва не само видях. Аз чух! Какво е чул? „Защото той прие от Бога Отца почест и слава, когато от великоленната Слава дойде до Него такъв глас: „Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение.“

Тук се получава едно сериозно потвърждение, че Исус Христос е Божи син. Много важно нещо! И апостолът чува това от небето. Бог казва ясно:

„Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение.“

„И самите ние чухме този глас.“

А това означава: не само аз съм чул. И други хора с него са били на същото място, видели са същото събитие и са чули същото.

„Ние чухме този глас да идва от небето, когато бяхме с Него на святата планина.“

Християните знаят, че става въпрос за Планината на преображението, където Исус Христос е получил славата, която ще излъчва, когато дойде, и апостолите са имали да възможност да видят как ще изглежда Той при второто Си пришествие. Така че, когато апостолът обявява Второто пришествие, то е демонстрирано пред неговите очи, пред неговите уши. Той казва: „Ние видяхме славата на нашия Господ Исус Христос“. И какво още казва апостолът? Мисля, че е по-важно от това, което е писал по-горе: „Ние не следвахме хитро измисле-

ни басни.“ Ние сме очевидци на това, което видяхме. Ние чухме. Сега той казва нещо много важно: „И така, пророческото слово става още по-достовърно за нас: и вие добре правите, че внимавате на него като в светило, което свети в тъмно място, докато се зазори и зорницата изгрее в сърцата ви.“ В основата стои Библията.

Ако някои хора претендират, че са видели и чули, че Бог им е казал нещо и то не съответства на това, което пише в Библията, това е басня. Апостолът казва, че това, което ние видяхме и чухме, е в пълно съответствие със Свещеното писание, „и вие добре правите, че внимавате на него.“ Вие нямате привилегията като мене да видите пришествието на Исус Христос, Неговата слава, да чуете, което аз съм чул, но имате голямата привилегия да прочетете в Свещеното писание. Това, което ви казвам, е в пълно съответствие с това, което съм видял. Чудесно нещо! Много важно, за да получим увереност, че това, в което вярваме, е абсолютна истина. Ние можем да получим такава голяма увереност, каквато е имал Йоан, когато казва: „Ето, иде с облаците.“ За мен това вече става.

Тук съм прибавил още нещо, което, струва ми се, вече споменах, но ми се иска да го подчертая още веднъж, защото за мен то е много съществено. Аз съм човекът, който чака това и съм най-малко заинтересован да вярвам в някаква илюзия. Целият ми живот да мине в очакване на нещо, което никога няма да стане и да си отида в гроба измамен. Затова съм особено заинтересован. Изучавам го с такова старание и колкото повече го изучавам, толкова по-дълбоко става моето убеждение, че не вярвам в хитро измислена басня. Аз вярвам! Запо-

чва да ми изглежда както е при апостола. Аз го видях, аз видях славата Му. Басните са измислици, но когато са хитро измислени, се приемат за истина. Вече споменах. Не мисля, че е излишно повторение. Възщност апостол Петър е вярвал в хитро измислени басни, а аз мислех да кажа вследствие на хитро измислени басни, но реших, че е по-добре да го включа в самия текст. Това, което мога да кажа е за нашата увереност. Как да получим увереност? Четене на Свещеното писание, да видим връзката между това, което апостолите са видели, и това, което Свещеното писание потвърждава като истина. Ето защо уверявам моите братя и сестри, и приятели, които слушат тази проповед и това изявление, да знаят, че те имат възможност да се убедят напълно, и както по-нататък ще подчертая. Сега искам да избързам малко и да кажа, че Бог знае колко басни има в този свят. Бог знае колко сме податливи на басните и на скептицизъм към това, което Той казва, и затова е направил всичко възможно да ни увери напълно.

Трябва да прибавя още нещо, преди да продължа. Ако разгледаме днес християнския свят, всички, които вярват в Исус Христос – Неговото раждане, разпятие, възкресение, пришествие, те вярват в тези страни от учението на Исус Христос, а имат толкова много басни. Дали са хиляди? Хора, които вярват в една и съща Библия, в един и същи Бог, които четат една и съща Библия, имат такова голямо разнообразие на вярвания. И всички те използват някой стих от Библията, с който да потвърдят своето вярване, да потвърдят своята басня. Не се смущавам да кажа, че има хиляди християнски басни. Ще спомена само някои от тях.

Безсмъртие на душата, няма такова нещо като задгробен живот! Тази басня влиза веднага в пряко противоречие с пришествието на Исус Христос. Ако моята душа може да живее в рая без Пришествието, защо е необходимо Христос да дойде? Каква ще бъде ползата от Неговото идване, когато аз съм там с Него. Радвам се на блаженството на рая и изведнъж Бог ще ме върне пак на земята. Ще ме сложи в гроба, после ще ме възкреси, за да видя Христос. Защо е нужно това? За мен това е голяма басня. Съжалявам, ако обидя някого, който вярва искрено в задгробния живот, но за съжаление, той вярва в басня.

Христос ще дойде да ни вземе при Себе Си. Тогаваше ще бъдем винаги с Него. Никои, макар че не е точно така, защото след малко ще кажа някои важни неща, но тези хора няма да слязат тук, за да видят Христос възкръснал. Тези хора са там и ще си останат там. Ние ще отидем при тях. Ние ще ги видим.

Втората християнска басня е въпросът с грабването. По някакъв начин ще бъдем грабнати тайно, а Библията казва „всяко око ще Го види.“ Как Христос ще дойде и тайно ще грабне няколко подбрани хора, ще ги вземе със Себе Си. Пише: „ще Го види всяко око.“ Как тогава грабването се примирява с „ще Го види всяко око.“ Тоест Христовото пришествие ще бъде видимо, присъствието Му ще бъде чуто. Христовото пришествие ще стане в определено време след скръб, каквато никога не е имало. Ще има второ идване, голяма скръб, голяма радост, откроени ясно!

А как можем да сме сигурни, че не следваме хитро измислени басни? Ще посоча един библейски стих, една библейска случка, записана в Лука 24:13. Тук има

много стихове, а и съм сигурен, че повече от моите слушатели познават тази история, затова ще я разкажа набързо. Времето е непосредствено след възкресението на Исус Христос, свидетели отиват и съобщават това на учениците, че Христос е възкръснал. Учениците са объркани. Не вярват във възкресението на Исус Христос и двама от последователите Му, които живеят в едно селище близо до Йерусалим, решават, да, много искрени, но объркани хора, решават да се приберат в своя дом. Това се случва явно в неделя. Докато се прибират, явно вървят пеш, си говорят за случилото се в Йерусалим, главно за разпъването на Исус Христос, нещо, което един евреин не може да възприеме – Месия, Божият син, да бъде разпънат. Този, Когото са очаквали, да бъде разпънат. Ще допусне ли Той да бъде разпънат? Не могат да си представят това и прекъснато споделят мъката и объркаността си.

Исус Христос не се възмущава от хора, объркани по отношение на Неговата личност и Неговия план за спасението им. За мен е много важно, че Исус Христос специално отива при тях. Още нещо, Той много добре знае какво става в нашите умове. Много добре знае какво смущение има в нас и бърза да направи най-доброто, за да го разсее. Да създаде хармония в нашето мислене и да приемем нещата такива, каквито са. И така, Исус Христос в човешки образ се приближава до тях и ги пита за какво говорят, какво се е случило? Защо са толкова смутени? Те Му отговарят: „Ти ли си единственият, Който не знаеш какво се случи в Йерусалим? Един силен човек, Божи човек, с големи възможности, Когото чакахме да ни избави и спаси, бе разпънат на кръста и още повече сме объркани. Някои казват, че са го видели възкръснал.“

Как се е държал Христос? Можел е да им покаже раните Си, ръцете Си. Можел е да го направи веднага и те да останат удивени. Христос не прави това, защото няма да го направи за мен. Той прави за тях, както ще направи за всички хора през всички времена, независимо кога живеят. Какво всъщност прави? Ще прочета някои части от тази история:

„И докато разговаряха и разискваха, сам Исус се приближи и вървеше с тях, но силата на очите им бе отслабена, за да не Го познаят. Той им каза: Какви са тези думи, които разменяте помежду си по пътя? И те се спряха натъжени“,

натъжени и объркани хора, „и един от тях, на име Клеопа,“ вижте каква прецизност, не е някой си, а Клеопа! Хората познават Клеопа. Те могат да разговарят с него. Библията посочва името му. Един от тях на име Клеопа. Не споменава другото име. Не знам защо, но достатъчно е първото,

„Му отговори: Нима само Ти ли си пришълец в Йерусалим и не си узнал това, което станало там тези дни? И ги попита: Кое? А те Му отговориха: Станалото с Исус Назарянина, Който беше пророк, силен в дело и слово пред Бога и пред целия народ.“

Основната басня е, че те вярват в Месия, Който ще ги избави от земните им врагове, а не от греховете, но тук е Исус от Назарет, Който е пророк. Силен в дело и слово пред Бога и пред всички хора. Не Месия, пророк. Те не са могли да схванат точната мисия на Исус Христос, защото за тях Месия е бил друга личност, а Исус от Назарет е бил просто един пророк. Много объркани. Вместо да кажат:

Исус Христос, Божият син, дошъл да спаси човечеството. Те казват: пророк, силен пророк с големи възможности. Бог е действал с него.

„И как нашите главни свещеници и началници Го предадоха да бъде осъден на смърт и Го разпънаха. А ние се надявахме, че Той е Онзи, Който ще избави Израел.“

Те са очаквали, че Той ще ги избави, макар че не се споменава, че Го приемат като Месия.

„И освен всичко това вече е трети ден, откато стана това. При това и някои от жените измежду нас ни смояха, като отишли рано сутринта на гроба и не намерили тялото Му.“

И Христос какво им казва? Много е важно! Задължително искам да го подчертая.

„И Той им каза: О, неразумни и мудни по сърце.“

Това сме ние! Същества, които много трудно разбираме истината. Много други идеи са навлезли в нашия ум, предразсъдъци ни пречат да разберем истината.

„Неразумни и мудни по сърце, да вярвате във всичко, което са говорили пророците!“

Подчертавам специално тук: „да вярвате във всичко, което са говорили пророците“. А защо казва „всичко“? Защото някои хора не вярват всичко в Библията. Вярват само някои неща, извличат ги от контекста и си създават свои идеи, свои разбирания. Те не смеят да четат по-нататък. Не смеят

да търсят другите факти, които им дават възможност да разберат истината. Балансират ги. Той им казва: вие вярвате, но не всичко, което са писали пророците. Вярвайте всичко! Тогавя няма да бъдете объркани.

Аз имам един сродник. Много близък, много хубав човек, добър християнин, обича Бога, и говорихме. Той има по-странно разбиране за християнството, даже за адвентната вяра. Цитира ми различни места от Библията и аз му казвах: „Чакай, спри! Това нещо не се отнася... Не е както ти го разбираш, защото следващият стих обяснява, помага ти да го разбереш правилно“. Но той не ме изслушваше. Веднага търсеше друг стих в Библията, който на него му допада, без да обръща внимание на следващия, и държеше да се разбира не така, а така. Колко сме склонни да загнездваме в главата си различни идеи, които се базират на частично разбиране на Библията и на части от нея. Христос специално казва: „всичко!“. Длъжен си да изследваш пророците във всичко. Някои хора не вярват в Стария завет – християни, които вярват само в Новия завет. Но Христос казва: „Да вярвате във всичко, което са говорили пророците!“. Не може да разбираш Новия завет, ако не вярваш в Стария! Ако не комбинираш правилно Стария с Новия завет, не може да разбереш истината. Може да вярваш в нещо. Може да имаш някаква басня в главата си, ама то наистина е басня.

И като е започнал (много важно), като е започнал от всички пророци, пак пише

„всички“, „тълкуваше писаното за Него във всичките Писания“.

Вижте:

*„И като почна от Моисей и от всички про-
роци (още един път „всички“) тълкуваше им
писаното за Него във всичките Писания“.*

Вече трети път в стих 25 казва:

*„О, неразумни и мудни по сърце, да вярвате
във всичко, което са говорили пророците!...
И като почна от Моисей и от всички про-
роци, им тълкуваше писаното за Него във
всичките Писания“.*

Искам да го подчертая, защото Христос го е под-
чертал „всичките“. Не можеш да четеш само една
част от Библията, тази, която ти допада и по-
твърждава твоите вярвания и виждания. Чете се
всичко! Като се започне от Моисей, Моисеевите
книги: „Битие“, „Изход“, „Левит“, „Числа“, „Второзако-
ние“. Това са важни книги! Те ни помагат да разбе-
рем истината.

И още много важно:

*„Очите им се отвориха и те Го познаха; а
Той стана невидим за тях“.*

Много важно нещо. Четеш всичко във Библията – от
началото до края. Но имаш нужда някой да ти отво-
ри очите. Ние сме със затворени очи. Става въпрос
за духовните очи. Да можеш да четеш не с физиче-
ските очи, а с духовните очи, които прозират ду-
ховните неща. Ние имаме нужда от това, затова не
е достатъчно да четеш Библията. И Волтер я е чел
и големите артисти са я чели, но те са чели, за да
я оборят, а не заради истината в нея. Така че не е
достатъчно да я четеш от единия край до другия.

Някой от Небето трябва да ти отвори очите, духовните очи. Когато четеш Библията знай, че ние сме склонни да се заблуждаваме, да възприемаме басни. Но ако не искаш басни, някой трябва да ти отвори очите и тук изрично се казва: „очите им се отвориха“. И Той им е отворил очите. И очите им са се отворили.

„И те Го познаха; а Той стана невидим за тях.“

Значи Той върви с тях може би около час. Не могат да го познаят. Когато им се отварят очите, Го познават. Не можеш да познаеш Христос, докато не ти отворят очите! Трябва Бог да ми отвори очите и тогава да позная Христос. „А Той стана невидим за тях.“ Така. Това е много важно: когато вярвам, ще Го види всяко око. Ще Го види всяко око. Но за да Го види всяко око, трябва вяра. Ще Го видят тези, които вярват, и тези, които не вярват. Но ако искам да се възползвам от това, което ще види окото ми, трябва да направя нещо много съществено. И тук избързвам да кажа, че Библията трябва да се чете от начало докрай и да искаме Бог, чрез Светия Дух да ни отвори очите, за да може да видим Христос. Целта е да изучаваеш Библията и да видиш Христос. Не толкова да узнаеш история и други неща, които също са много важни, но крайната цел на изследването на Божието писание е да видиш Христос. Видиш ли Христос, Той не е за тебе пророк, силен от Бога в дело, в слово. Не е пророк! Той е Спасителят, но трябва да Го видиш. Целта на Библията е да видим Христос, и Той специално е казал това.

Какво ще стане при пришествието на Исус Христос?

Преди да отговоря на този въпрос искам да кажа още нещо. Аз продължавам да се старая да прогоня всяко неверие в хората за най-великото събитие.

Какво всъщност е видял Петър? Той казва, че с очите си е видял. Какво е видял? Видял е славата, но казва, че е видял още някои неща. Кои са те? Видял е възкръсналия Христос. С очите си е видял възкръсналия Христос. Защо повтарям думите си? Защото, когато са му казали, че Христос е възкръснал, той заедно с други е приел, че това са празни приказки, и все пак е решил да отиде и да провери. И аз го поздравявам за това. Когато някой ти каже нещо, независимо колко странно ти изглежда, провери го! Може да ти изглежда много странно, че има Второ пришествие. Може да изглежда много странно, че има възкресение. Провери! С това, с което можеш, провери. Този човек е казал: Вярно, аз не вярвам, за мен това са празни приказки, но защо не отида до гроба. И той тича до гроба и какво намира там?

В Лука 24: 11,12 се казва:

„А тези думи им се видяха като празни приказки и не им повярваха. „А Петър стана и изтича на гроба, и като надникна, видя саваните положени отделно; и отиде у дома си, като се чудеше за станалото.“

Ето какво прави Петър. Казват му, че Христос е възкръснал. Той го приема за празни приказки, но отива да провери и намира празен гроб. И се чуди. Все още не вярва. Не вярва във възкресението, но признава, че гробът е празен. Защо тук дрехите на Исус Христос са подредени? Нещо е станало. Какво е станало? Петър се връща такъв, какъвто е отишъл – съмняващ се, скептик.

В 1 Коринтяни 15:5 апостол Павел специално подчертава нещо много важно и значимо:

„И че се яви на Кифа“ – другото име на Петър, „после на дванайсетте“.

Петър е първият от апостолите, на когото Христос се е явил. Защото Петър се чуди. Значи човекът, който иска да ме убеди във Второто пришествие на Исус Христос, във възкресението, е човекът, който се е чудил, човекът без вяра?! Зато ва неговото послание е много силно. Той не е вярвал, отива, вижда и пак не вярва. Христос казва: Аз ще се явя на този човек. И Павел казва: „И че се яви на Кифа, после на дванайсетте“. После на дванайсетте. Питам: Какво е видял Петър? Видял празен гроб, видял саваните подредени. Петър е видял възкръсналия Христос. Казва: Аз с очите си видях.

Какво друго е видял? Видял е славата на Христос, която всички ще видят. На Планината на преображенеието той е видял Христос в слава. Не е Този, Когото е познавал, познавал Го е много добре. Сега го вижда в слава. И още. Това е записано във 2 Петрово 1:17,18. Той е видял още нещо, много важно за мен. Той е видял Христос как се преобразява. Връщам се малко на Планината на преображенеието. Преобразил се е. Подчертавам тази дума, защото ще я използвам по-нататък, когато обяснявам какво ще стане при възкресението. Преобразяване. Христос демонстрира всичко, което ние ще преживеем. Апостолът го е видял, а после го е познал като човек. Апостолът го вижда възкресен, а преди да го види възкресен, го вижда преобразен. Такъв, какъвто е в небето, в слава. Такива, каквито ще бъдем. Преобразени.

И още да прибавя, какво още е видял Петър?

„И ето, явиха им се Моисей и Илия, които разговаряха с Него.“

Става въпрос за Христос. Разговаряли. Защо е важно това? Той е видял Моисей. Не е живял във времето на Моисей и разбира се, за мен е малко загадка как го е познал? Как е познал, че това е Моисей, но във всеки случай е разбрал, че това е човек, който сега е на небето. От Библията знаем, че Исус Христос е възкресил Моисей. Тук искам да кажа за тези хора, които вярват в безсмъртието на душата, че Моисей е на небето. Кога? На небето е, защото Христос го е възкресил. Записано е в Посланието на апостол Юда. Значи Моисей е човек, възкресен от мъртвите, и Петър е имал възможност да види възкръснал човек, който е на небето. Той е имал възможност да види как ще изглежда човек от земята, когато отиде на небето. Той го е видял. Облажам го този човек, много неща е видял.

И още. Илия. Защо Моисей и Илия? Не е достатъчно само Моисей, не е достатъчно само Илия. Това са двете групи вярващи хора. Мъртвите в Христос ще възкръснат, живите при пришествието на Исус Христос ще се преобразят. Това са двете групи хора, вярващи хора. И двете ще имат една и съща привилегия. Тези, които са умрели преди мен, и тези, които ще живеят след мен до Христовото пришествие. Те имат една и съща привилегия. На небето са, и вижте запазена е индивидуалността. Той различава Моисей от Илия. Може би Христос му е казал кой е Моисей и кой Илия. Не гадая. Не искам да спекулирам, но във всеки случай Моисей и Илия са отделни личности. Това означава, че когато отида на небето, хората ще ме познаят. Както Петър е по-

знал, че единият е Моисей, а другият Илия. Това, че единият е бил мъртъв, а другият е отишъл жив, за Христос няма никакво значение. Искам да подчертая това. За мен е много важно, много съществено е какво е видял Петър.

Как ще обориш този човек? Той е човекът, когото римляните искат да разпънат на кръст. Той е казал: „Не, искам да ме разпънете с главата надолу. Аз не искам да бъда разпънат като Христос. С главата надолу искам да бъда. Аз не заслужавам да преживея такава смърт, каквато е преживял Той“. Каква вяра! „Какво значение има, че ще ме разпънете, какво значение има, че ще ме вкарате в гроба? Аз съм видял Моисей, аз съм видял Илия, аз ще бъда с тях.“ Явно Моисей и Илия също са го видели, там са били трима. Моисей и Илия не може да не са го видели, те са разговаряли с Христос, но сигурно са го видели. Библията ни казва дали са разговаряли, или не. Той ще ги види. Той вече ги познава. Той им познава лицата, той ще ги види и ще разговаря с тях и ще каже: „Помните ли как бяхме на Планината? Как разговаряхме с Исус Христос?“ Как ще съсипе вярата на такъв човек? Той е скала. В него няма съмнение. Искам такава вяра! Искам да няма нещо, което може да я поклати. Нещо, което може да ме смуги. Това е! И аз ще видя Моисей, и аз ще видя Илия, ще видя Петър и ще му кажа: „Знаеш ли колко съм чел твоето послание, знаеш ли колко важно беше за мен то за вярата ми във Второто пришествие“. Може да съм увеличил малко думите си, но исках да подчертая тази голяма истина. Какво е видял Петър, когато пише? Това е видял!

И сега, какво ще стане при пришествието на Христос? Вече трябва да кажа, че възкресението... мя-

щото, където ще се извърши възкресението е място на скръб и плач, което ще се превърне в непреживяна радост. Каква трансформация ще направи Бог?! Там, където с голяма болка сме се разделили с близките си. Аз съм виждал как майки са били готови да се хвърлят в гроба при децата си. Съкрушени от болка, неутешими, голяма болка, голяма мъка. Аз съм виждал как хората са ги задържали да не скочат вътре. Каква скръб?! Не може да има по-голяма скръб от тази. Да се разделиш с любими хора, с които искаш да живееш, с които си щастлив. Изведнъж срязване. Човекът вече го няма, завинаги. Не можеш да го срещнеш никъде, не можеш да го видиш никъде, не можеш да разговаряш с него, няма го. И там, където си преживял голяма скръб, сега ще има необичайна радост. Необичайно преживяне. Аз съм си записал и искам да подчертая. Можем ли да си представим какво означава майката, готова да скочи в гроба при детето си, и сега го вижда, излязло от гроба? Поглежда го. Не зная как ще го преживее тя... дали ще има емоционална сила да го преживее, да види детето си?

Правя малка скоба. Един ден заедно с моето семейство се връщаме в Тутракан. Тогав аз служих в Пловдив. За голямо съжаление, аз не предупредих майка ми за това. И в това време, слезли сме вече от рейса и се придвижваме към нашата къща, и тя излиза на улицата и ни вижда. Изуми се. Получи микроинфаркт от това толкова силно преживяване. Видях я как пребледня, без да може да изрази радостта си. Просто после вече съжалявах, по-късно коства и живота ѝ. Тя не можа да преживее да види сина си и най-вече внуците си, снаха си, да ни види всички. Приказваме, шегуваме се, ръкомахаме, и си спомням: тя изведнъж видя тази картина, без да

може да каже нищо. А какво ще бъде, когато майка ми възкръсне и види внуците си? Когато Дженка види внуците си, които толкова много обичаше, искаше да ги види. Искаше да им се радва. Нямахме тази възможност. И сега, излизайки от гроба, вижда и пита кои са те? Твоите внуци. Те са твоите внуци. Можем само да се опитаме с нашето въображение да схванем нещо, което ще се разбере само когато го преживеем. Гробищата от място на скръб ще се превърнат в място на най-голяма радост. Заедно, никога раздяла. Виждаш ги тези хора и знаеш: никога вече няма да се разделя с тях. Аз винаги ще бъда с тях. Когато искам, ще разговарям с тях. Когато искам, ще ги виждам. Когато искам ще отида при тях. Когато искам. Вечността никога няма да ме лиши от тази привилегия.

Та какво ще стане при Пришествието? Събиране на тези, които смъртта е разделила? Ще превърне гробищата в място на никога непреживяна радост. Ясно пише. Какво пише? Не може да бъде писано по друг начин. 1 Солунци 4:15-17. Не е погребение, но е подходящо да го подчертаем тук.

„Защото това ви казваме чрез Господното слово.“

Важно нещо! Не е моя идея. Не е моя басня. „Че ние, които останем живи до Господното пришествие, няма да изпреварим починалите.“ И следващият стих:

„Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба“.

Представяте ли си? Представяте ли си какво ще

бъде? Каква е тази Божия тръба? Глас на архангел. Цялата земя ще бъде обхваната от този глас. Всички ще го чуят. Божия тръба.

„И мъртвите в Христос ще възкръснат по-напред.“

Това ви казваме чрез Господното слово. И последният стих:

„После ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати“.

Сега ще бъдем грабнати. Ето кога.

„Понеже сам Господ ще слезе от небето.“

От небето ще слезе, ще Го видим.

„С повелителен вик.“

Ще чуем.

„При глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христос ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи.“

„Няма да изпреварим починалите.“ Грабването няма да е, преди да бъдат възкресени починалите. Бог те грабва, преди да вземе починалите. Посрещаме Господа заедно с тях в облаците, ще бъдем грабнати. Ще бъдем грабнати след възкресението. Всички възкръсват. Няма да бъдем грабнати, преди да възкръснат мъртвите! Ще бъдем грабнати заедно с възкръсналите мъртви! Ще ги видим, ще ги прегърнем и заедно с тях ще посрещнем Господа във въздуха. Ще посрещнем Господа във въздуха. Христос няма да слезе на земята!

В облаците, там ще Го видим, там ще остане, там ще отидем при Него.

И какво още ще стане при пришествието? Преобразяване! Някои хора са отишли в гроба деформирани от болест. Някои хора са отишли в гроба остарели, изтощени.

1 Коринтяни 15:51, 52. Но нека да се върнем малко назад, защото искам да споделя една интересна мисъл. Слушах един мой колега, който вярваше в загробния живот и го проповядваше на хората. Той прочете 1 Солунци 4. Но четейки стихове, той изведнъж разбра, че става въпрос за това, в което трябва да се вярва. Мъртвите са в гробовете, мъртвите не са никъде освен в гроба и ще излязат оттам при възкресението. Той почувства силата на тези стихове и веднага започна да търси други стихове, с които да потисне пробуждането на човешкия ум за истината. А това е истината: Бог идва от небето, не слиза на земята! Мощен тръбен глас, вик на архангел, мъртвите възкръсват, преди живите да бъдат грабнати. И нека да продължим.

При пришествието хората освен че ще се срещнат, ще бъдат преобразени. Това го пише в 1 Коринтяни 15:51, 52:

„Ето, една тайна ви казвам. Не всички ще починаем, но всички ще се изменим в един миг, докато трепне око, при последната тръба; защото тя ще затръби“.

Интересно какъв ще бъде този оживяващ звук.

„И мъртвите ще възкръснат нетленни, и ние ще се изменим.“

Искам да подчертая две неща: мъртвите ще възкръснат нетленни. Те възкръсват не с това, с което са влезли в гроба. Нетленни, преобразени. Виждам майка ми. Тя е млада. Виждам баща ми, който отиде в гроба си с много мъки и страдания. Ще го видя такъв, какъвто го виждам в снимките като млад. Това е баща ми. Те възкръсват нетленни. Когато възкръснат, а ние сме живи и тленни, тогава ще бъдем изменени. Много точно е казано. Ние ще бъдем изменени. В миг на око, мигновено. Ставам друг човек. От 82 години ставам на 20 години. Защото някои хора, които не ме познават, ми казват: „Ти си много по-различен от някога“. Така е, но ще бъда пак същият! Това е моята вяра, защото с Господното слово ви казвам това.

Две групи ще видят Христос. Едната – живите невярващи, а другата всички живи вярващи. И всички – живи и мъртви вярващи ще видят Христос. Тези, които няма да го видят, са мъртвите невярващи. Те, според Библията, ще останат в гробовете 1000 години. След 1000 години ще имат неприятното преживяване да възкръснат. Да видят много неща, които са отказали да вярват. И това се оказва фатално! Ние със сигурност ще имаме продължение на тази тема следващия и по-следващия и вероятно и още по-следващия петък. Ще разгърнем цялата картина около Пришествието, около подготовката върху това, което предстои, и да, сигурно имаме и въпроси, които по-задълбочено ще разгледаме в следващите теми.

За мен най-ценното нещо в този свят е животът. Няма по-ценно нещо от живота ми! И най-добрата новина е, че аз мога да го съхраня. За голямо съжаление, го губя. Колкото и да го искам, каквото и да

правя, където и да отида, аз ще се разделя с него. Радвам се, че Бог ми предлага да съхрани живота ми. Това е най-голямата новина. Моят живот ще ме напусне, но ще бъде съхранен при Него. И като казвам това, имам предвид Матей 16:24-27. Там се казва, че ако човек спечели целия свят, а изгуби живота си, каква полза? Каква полза, че притежаваш целия свят? Някои са го притежавали. Генерали, мощни личности, велики личности. Притежавали са голяма част от света. Няма ги. Светът остава, тях ги няма. Какво ме ползва, че печеля целия свят? А всички искаме да спечелим този свят, да станем господари, да можем да ползваме всички блага, хората да ни служат. Това искаме! А какво те ползва, ако загубиш живота си? Без живота какво те ползва? Мумии. Колко мумии на египтяни има, които са искали да спечелят, да владеят света и са го владеели в някои моменти. Сега са мумии. Нищо! Искам да кажа на моите приятели, които слушат, че няма по-ценно от живота и по-важно от това, че Господ е предвидил начин да съхрани живота ни.

Какво друго може да се направи? Тук има нещо, което искам, ще продължа малко, да прочета, думи на Христос:

„Защото, който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мен, ще го намери“.

Парадокс. Искаш да спасиш живота си, губиш го. „Който изгуби живота си заради Мен, ще го спечели.“ Може да спечелиш живота си, когато го загубиш, но заради кого? Не за моите амбиции, не за някакви мои прищевки, заради Исус Христос.

И още:

„Понеже каква полза ще има човек, ако спечели целия свят“.

И стиха, който искам да подчертая:

„Защото Човешкият Син ще дойде в слава-та на Своя Отец със Своите ангели и тогава ще въздаде на всеки според делата“.

Кога ще ни се въздаде според делата? Когато Той дойде в славата Си. Няма грабване! Когато дойде в славата си. И още нещо. В Даниил 12:1 се казва: „И в онова време великият княз Михаил, който се застъпва за твоя народ, ще се повдигне; и ще настъпне време на страдание, каквото никога не е било, откакто народ съществува до онова време“.

С това, с което започнах. Накъде отива светът? Страдание, каквото никога не е било. И в онова време на страдание твоят народ ще се отърве. Кои? Които са записани в Книгата. Апелът ми е. Къде е записано името ти? Записано ли е в Книгата, или не? На други места тя се нарича книга на живота. Защо я наричат книга на живота? Човек, който иска да спаси живота си, има възможност да запише името си в книгата на живота. Това е единственото, което може да направи. Как Бог да ми даде живот, когато не го искам? Бог пита: „Записан ли си в Книгата?“ „Не съм.“ „Защо не си записан?“ Всеки, който цени живота си, иска да го спаси, записва името си в книгата на живота. Името му трябва да е записано там! Това е! Бог няма да даде. Някои хора казват: „На мен ми стига този живот, не искам повече. Това е воля! Но аз искам моето име да е записано в книгата на живота.“ И когато Бог го

разглежда, казва: „Да, на Чакърров ще му дам живота, защото той го иска. Той го цени и затова ще му го дам“. Затова Бог е направил книга на живота.

И последното нещо, което искам да кажа. Библията не говори, че ние трябва да си запишем името. Библията казва: „чиито имена са в книгата на живота“, записани от Някого, Който преценява нашия живот, разбира дали искаме да бъдем записани в тази книга, или не. Аз нямам достъп до тази книга.

Във Филипяни 4:3 четем нещо, сега му обърнах сериозно внимание:

„Също и теб умолявам, искрени ми сътруднико, помагай на тия жени“. Защо? „Защото се трудиха в делото на благовестието заедно с мен и с Климент, и с другите ми съработници, чиито имена са в книгата на живота.“

Пророкът е имал възможност да види, че имената на тези жени са записани в книгата на живота.

„Защото се трудиха в делото на благовестието заедно с мен.“

Защото се трудиха. За какво се трудя аз? Да спечеля земни блага? Не оспорвам това, нужни са, но коя е главната ми цел? Да се трудя в делото на благовестието. Това е моята главна цел. Да направя нещо за Божието дело. Библията казва: имената са записани в книгата на живота. Апелът ми е: Трудете се в Божието дело, за да бъде името ти записано в Книгата на живота. Бог да благослови всички; особено тези, които се съмняват, притесняват във вярата си, да знаят, че това не е басня. Това е ис-

тина! Записано е в Божието слово. Хора са видели всичко и са го записали, и са направили всичко възможно имената им да бъдат вписани в книгата на живота. Тяхното и моето. И аз се боря за това да помогна на хората, имената им да бъдат записани в книгата на живота. Амин! Амин!

АДЪТ НА ВИНАТА

Една история с Нелсън Мандела, прочетена в негова статия. Мандела предложил на телохранителите си да се разхождат в града. По време на разходката ги поканил на ресторант. Влезли в ресторанта, поръчали си храната и започнали да се хранят. В един момент Мандела помолил един от телохранителите си да покани човека от съседната маса да седне при тях. Той изпълнил молбата му. Човекът седнал на определеното място. Когато започнал да яде, ръцете му треперели, все по-силно и по-силно. Нахранил се, станал и си тръгнал.

Един от телохранителите попитал: „Защо ръцете на този човек така трепереха?“

Мандела започнал да разказва. „Когато бях в затвора, той беше надзирател и се отнасяше много грубо към мен. Изтезаваше ме, унижаваше ме.“ (В статията пишеше как бил унижаван. Но не ми е удобно да споделя това сега. Много е унижително.)

Човекът напуснал ресторанта. Интересното е, че през цялото време до края Мандела не му казал нищо. Считам, че това е голяма привилегия президентът да те покани да обядваш с него. Той би трябвало да се чувства щастлив, да сподели някои неща с него, но се оказва, че точно това му причинява много дълбока болка. Този човек стига до положението да не може да овладее чувството си, да не може да владее тялото си.

Този пример много добре илюстрира това, което

искам да кажа този час. Ще дойде време, когато всички жестоки сцени, които сме предизвиквали на тази земя, ще бъдат по някакъв начин демонстрирани. Ще възкръснат в нашето съзнание и ще окажат ужасен тормоз. Ще изпаднем в положение на ад. Особено сцените на жестокост се записват дълбоко в нашето съзнание, което ние в никакъв случай не можем да изтрием. Можем за известно време да прилагаме някакви успокояващи аргументи. Но сцените остават там завинаги, дълбоко врязана в нашето съзнание. И в един момент сцената възкръсва и започва да доминира над поведението ни.

Вината спрямо Бога е най-непростимото преживяване следствие на най-жестоката постъпка, която един човек може да направи по отношение на Него. За голямо съжаление, в библейската и човешката история са записани сцени на голяма жестокост, извършени не само спрямо човека, но жестоки сцени, извършени спрямо Божия син Исус Христос. Тези сцени в един момент възкръсват и ние нямаме точна представа какви ще бъдат последствията. Аз ще спомена три библейски случая.

Единият е с Юда, когато разбира, че предава невинна кръв, че предава кръвта на Този, за Когото знае, че е Божи син и се представя за Божи син. Юда не може да издържи сцената и знаем какво е следствието – слага край на живота си.

Друга сцена от Свещеното писание. Записана е в книгата на пророк Даниил и се отнася до Валтасар, владетел на тогавашното най-голямо и най-велико царство – Вавилон. Валтасар прави голям пир. Поканва всичките си придворни. Веселят се с всичко възможно, което може да им повиши настроението. В един момент решава, че може да унижи Бога.

Поръчва да донесат съдовете, които дядо му някога е заграбил от храма в Йерусалим. Донесят съдовете, налива в тях вино и започват да пият и още по-силно да се веселят и да хвалят своите каменни богове. В един момент на стената се явява ръка, която пише някакъв текст. Валтасар не разбира написаното, но изведнъж се разтреперва. Библията специално описва:

„колелата му се удряха едно о друго“.

Не знае какво е значението на написаното, никой нищо не му казва, но в съзнанието му възкръсва желанието му да унижи живия Бог. Така този човек не може да овладее себе си. Представен е в много унижително положение – царят трепери. Трепери от нищо, текст, написан по странен начин. Това е още едно потвърждение, че сцените на жестокост и особено сцените да унижим някого възкръсват в един момент в съзнанието ни. И тогава ние ставаме плод на адовата вина.

И последният пример – случилото се с Исус Христос. Гледал съм някои филми, възпроизвеждащи последните сцени от живота на нашия Господ Исус Христос. Сценаристите слагат ударението най-вече на жестокото отношение към Неговото тяло. Но има нещо по-жестоко от това, което те показват, което те всъщност не могат да схванат. Най-жестокото, което Исус Христос преживява, е тежестта на нашите грехове, нашата вина. Той се натоварва с вината на цялото човечество и тази вина така силно му въздейства, че загубва живота си. Това е моментът, в който получава сърдечен удар и умира. Всички знаят, че кръстната смърт е много мъчителна и продължителна. Тя не завършва в един, два или три дни. Направено е така, че да при-

чини възможно повече страдание на престъпника. А Исус Христос умира много бързо, което озадачава всички. Защо толкова бързо? Не умира, защото са го третирали много зле, защото са го бичували и са Му нанесли много жестоки телесни страдания. Умира под тежестта на човешката вина. Сърцето Му не издържа.

Искам много сериозно да подчертая, че трябва да бъдем особено внимателни за действията си! Особено срещу хората. И особено когато става въпрос за сцени на жестокост и на унижения. Ако това е доста отговорно, още по-отговорно е, когато тези сцени са свързани с нашия Господ Исус Христос и с Бог. Аз съм слушал с голяма болка, когато хората иронизират, унижават Бога. Използват най-тежките думи, за да покажат негодувание, по-скоро презрение към Него. На мен ми е болно. А това се записва в тяхното съзнание. Няма да се заличи. Смъртта няма да го заличи. И в момента, когато се срещнат с Този, Когото са унижавали, и Го видят в обстановка, която никога не са предполагали, че ще видят, тогава няма да могат да издържат под напора на чувствата си.

Връщам се на случая с Мандела. Той не казва нищо на поканения на масата човек. Могъл е да му каже много неща, но не му споменава нищо. Самият факт, че човекът стои до затворника, над когото е издевателствал нечовешки и никога не е предполагал, че всъщност той е президентът, безчинствал е над затворник, а се е оказало, че не е затворник, а президент, когато надзирателят се среща с тази реалност, не може да издържи. Чувствата му, съвестта му не му дават покой. Трепери. Същото се случва с Исус Христос. Тези хора, които Го линчуват, Който

за тях е обикновен евреин и нищо повече от един човек, имащ една претенция, а другите смятат, че тя е фалшива, един ден ще разбират, че са линчували Бога. Аз не мога да си представя как те ще преживеят да видят Исус Христос в славата Си.

При идването си Христос ще възкреси най-горчивите си врагове и те ще видят Кого са унижавали и изтезавали. Казвам: най-горчивите врагове. Спектърът на отношението ни към Христос е голям. Някои хора просто не Го искат. Не искат да имат нищо общо с Него. Не казват нищо лошо, но просто не Го искат. Има хора, които са по-агресивни по отношение на Него. Други стигат връхната точка. Правят всичко възможно, за да покажат желанието си да унижат Исус Христос. В Откровение 1:7 се казва, че Исус Христос ще възкреси и онези, които Го прободоха. Тези хора, заспали с една сцена на жестокост в съзнанието си, ще възкръснат точно с тази сцена, но няма да видят обикновен евреин, а Бога.

За мен е любопитно да разбера защо Той всъщност ще ги възкреси. Абсолютно съм сигурен, че това няма да промени тяхната съдба. Те няма да се променят. Няма да станат други хора. Дори няма да съжаляват за стореното. Тогава защо Христос ще ги възкреси? В продължение на много време, докато си подготвях проповедта, не преставах да мисля, защо всъщност Христос ще ги възкреси? Отговаря ли Библията на този въпрос? Има ли място, където можем да прочетем нещо, което поне малко да загатне защо е така? С течение на времето разбрах, че имам отговор и благодаря на Бога, че ми насочи мислите към Даниил 12:2. Там се казва нещо, което ще продължавам да цитирам и по-нататък,

защото много от моите мисли се базират точно на този стих. Моите разсъждения се базират на този стих. Там пише:

„Тогавата мнозина от спящите в пръстта на земята ще се събудят“.

Вече говорихме по този въпрос, че хората в гроба не изчезват, а спят. Което показва, че и съвестта им не изчезва, не се променя и тя спи. В един момент те ще се събудят и съвестта им ще се пробуди. Стихът продължава:

„едни за вечен живот“.

Не всички ще бъдат възкресени за вечен живот. Само една част от тях.

„Тогавата мнозина от спящите в пръстта на земята ще се събудят – едни за вечен живот.“

Множеството са спящи.

„А други – за срам и вечно презрение.“

Това са невярващите хора! Не всички невярващи ще бъдат възкресени, а множеството от тях. За съжаление, множеството. Значи горчивите врагове на Бога няма да се броят с десетки или стотици. Тук казва: „мнозина“. Нашият свят е изпълнен с много хора, които се отнасят жестоко и зле към Христос.

„Едни за вечен живот, а други – за срам и вечно презрение“.

Защо?

„За срам и вечно презрение.“

Аз пак не съм доволен от това, което пише, защото то не отговаря изцяло на моето търсене и на моето желание да разбера защо все пак ги възкресява. И си позволявам да кажа нещо, което, искам да предупредя слушателите, че е само мое мнение. Позволявам си да кажа нещо, което е мое мнение и искам те да знаят това, защото може би ще дойде време, когато ще научим повече по този въпрос. Какво пише там?

„Друзи – за срам.“

Това създава в мен впечатлението, че сцената на отношение на тези хора към Христос ще бъде увековечена по някакъв начин и хората от всички поколения ще имат възможност да видят какво са направили и какво е преживяването им сега при срещата с Него. Този срам ще бъде по някакъв начин увековечен. И другото: „вечно презрение“. Не казва само „презрение“. Може би „за срам“ – изразява само моментно чувство, когато виждат Христос, но пише „за вечно презрение“. Значи тяхното дело на жестокост ще бъде увековечено, вечно презирани от хората и от съществата, които ще имат възможност да видят това. Защо ще бъдат възкресени? За срам и вечно презрение. Тук ще си позволя да кажа една малка подробност. Това е едно частично възкресение. Част от вярващите хора, които очакват Исус Христос, и част от невярващите хора. Частта от вярващите хора ще имат привилегията да чуят часа и деня на Христовото идване. И след това, когато Той дойде, ще бъдат възкресени всички останали вярващи хора. Това ще бъде едно много кратко време до възкресението на една част от хората, а според нас, адвентистите, умрелите при трите ангелски вестии. Тези хора

ще бъдат възкресени. Ще ни бъде съобщен денят и часът на Христовото идване и след това Христос ще дойде, за да възкреси всички останали вярващи през всички векове, като се започне от Адам и се стигне до периода на трите ангелски вести. А що се отнася до невярващите, не всички невярващи ще бъдат възкресени при второто идване на Христос. Ще бъдат възкресени само тези, които представляват групировката на най-горчивите врагове на Исус Христос. Тези хора ще умрат три пъти. Не мога да кажа защо три пъти ще изпитат ужаса на смъртта. Може би единия път са умрели естествено, както всички хора умираме. Втория път, след като видят Исус Христос, и третия път, когато получат своята присъда – такава, каквато са заслужили. Това мога да кажа за това частично възкресение. Да уточним. Само тези, които са разпънали Христос, ще бъдат възкресени в този момент, за да може целият свят да ги види. От всички невярващи само тази група ще бъде възкресена. Независимо кога са живели. От всички мъртви невярващи само тези хора ще възкръснат в този момент, за да видят Този, Когото са разпънали.

Искам да кажа също какво ще преживеят тези хора. И това е голямата цел на моята проповед. Да покажа какво ще преживеят те, затова и започнах с Мандела, говорих и за Христос, за Юда. Хората, които са специално провинени спрямо Исус Христос, имат определени преживявания. Не ми се иска някога да мога да кажа какво са преживели. Никога не искам да имам тяхното преживяване. Разбираемо е, че не мога точно да зная какво точно ще преживеят. Някога съм срещал хора, към които не съм се държал много подходящо. Не много зле, но не така, както трябва да бъде. Може би малко обидно. Когато ги

срещна, се чувствам неудобно. Не ми е приятно, че някога съм го направил. Казвам си, можех да постъпя по-добре. Щях да избегна горчивината, която изпитвам в момента. Не съм могъл да си представя какво биха преживели тези хора. Записал съм си тук няколко такива случая.

Първо, в Матей 27:27-31. Искам да го прочета и след това слушателите да могат да го видят до известна степен изразено малко по-практично.

„Тогаво войниците на управителя заведоха Исус в преторията и събраха около него цялата рота.“

Голяма дружина. Говорим за много хора,

„цялата рота“.

Взвод ли е, по-голяма формация ли е, не знам.

„И като Го съблякоха.“

Да помислим: „И като го съблякоха“.

Махат всички дрехи. Унижение, какво унижение! Избързвам да кажа: от една страна изпитвам дълбока болка, че човешко същество може да направи това към друго човешко същество, което е невинно. Не мога да си представя, че тези хора могат да измислят нещо повече в унижението си към Исус Христос.

„И като го съблякоха, облякоха го в червена мантия. Сплетоха венец от тръни и го наложиха на главата Му, и сложиха тръстикова пръчка в дясната Му ръка; и като коленичиха пред Него, подиграваха Му се, като казваха: Здравей, Царю Юдейски! И Го заплюваха, взеха тръстиковата пръчка и Го

удряха по главата. И след като се подиграха с Него, съблякоха му мантията и Го облякоха с Неговите дрехи, и Го заведоха да Го разпънат.“

И след като са се подиграли с Него! Не могат да измислят по-обидно поведение. Не могат да измислят нещо, което да Го унижи повече, изчерпано е. Стигнали са кулминацията на възможността човешко същество да измисли зло, за да унижи друго човешко същество. И след като са Му се подиграли, са Го съблекли – наново Го събличат. Съблекли са мантията и са Го облекли с Неговите дрехи, и са Го завели за разпъване. Ще кажа, макар че го повтарям: Как е възможно Бог да издържи това?! Как е възможно?! Който притежава неограничена власт и сила. Който може за една секунда да ги изпари. Просто да изчезнат. Тези хора, които са се самозабравили, какво правят? Как е възможно Бог да издържи толкова много? Кой човек с толкова голяма власт може да допусне някой да го унижава по какъвто и да е начин? Ние не можем да унижим един президент. Не можем да унижим човек с огромна власт. Ако си позволим това, очаква ни мигновено да ни се случи нещо ужасно. А тук е бил унижен Бог! Как е възможно? Ние не можем да Го обхванем. Не можем да обхванем любовта Му. Не ни е възможно. Ние получаваме само бледа представа за Него благодарение на тази сцена. На сцената на унижението се проявява Неговата божественост. Последният път, когато четох тази сцена, за да подготвя проповедта си, тя ми въздейства по необикновен начин. Изведнъж разбрах величието на Бога. Необхватно величие, не можеш да го разбереш. Кой от нас ще позволи едно дете или човек, много по-слаб от нас, да ни унижава да ни съблича, да ни заплюва, да ни слога венец от

тръни, да ни удря. Кой от нас ще позволи това? Ние веднага ще го смачкаме, ако имаме сила. Бог нищо не казва! Не се оплаква. А може да каже много неща.

Продължавам, преди да видим друга сцена. В Марк 15:13, 14 четем какво се е случило, когато Синедрионът е обявил смъртната присъда на Христос. Първата сцена, която разгледахме, е с римските войници, след като Пилат е произнесъл смъртната присъда. Преди това тя е била обявена от еврейските водачи – Синедриона, но те не са могли да я приложат, защото не им е било позволено. Когато са произнесли присъдата, Марк посочва (записал съм си, всъщност съм пропуснал да го запиша, защото същото е записано в може би малко по-омекотен вариант) това, което евреите са направили. Първата сцена е изпълнена от римски войници, които не са познавали Бога, не са познавали Писанията. А сцената в Марк е изпълнена от хора, които са чели Писанията и чакат Месия. Тези хора, които са се представяли за най-набожните и най-правоверните в света. Те са направили същото като римските войници. Какво ще преживеят, беше основният въпрос, въпрос, на който не мога да отговоря. И никой от нас не може да си представи какво ще бъде, когато видят, че Този, Когото са наказали по най-унизителен начин, е Бог. Не е Мандела, не е президент на държава, а е президент на Вселената. Този, Който ръководи цялата Вселена. Сега те Го виждат в славата, във величието Му. И в Откровението 6:13, 17 се казва, че те искат планините и скалите да ги скрият. Това е показателно за изживяването на тези хора. Те не могат да издържат. Просто нямат сила да издържат това, което виждат. Защо? Защото тяхната съвест, в която този случай е врязан, вдълбан в съвестта им, из-

веднъж възкръсва. В момента те виждат Бог, на Козото издевателстват. Сцената, станала преди 2000, 3000 години, сега изведнъж възкръсва за тях. Те виждат не човек, а Бог, на Козото слагат венец, Бог, Козото събличат, и Бог, Козото удрят с тръстикова пръчка, Бог, на Козото се подиграват. Какво да направят? Не могат да издържат. Искат веднага да умрат. Затова стихът казва:

„Паднете и ни скрийте... от гнева на Агнеца“.

Тук пак си позволявам да каже нещо, което аз мисля. Агнецът не се гневи. Никога не съм виждал разгневно агне. У Агнеца няма гняв! Това е гневът на тяхната съвест. И още искам да прибавя със страх да не би да прекаля. В Битие 4:10 се говори за Каин, убил брат си.

„Какво си направил? Гласът на братовата ти кръв вика към Мен?“

Каин казва: „Ето, днес ме гониш“. Господ не го гони, нищо не му казва, само го пита какво е направил. Не го обвинява. А човекът казва: „Гониш ме“.

Гони го съвестта му. Бързам да апелирам: трябва да внимаваме какво влиза в нашата съвест. Не се изтрива. Един ден то ще възкръсне и няма да ни даде покой. Ще ни унищожи. Затова Бог да ни пази да правим неща, които са унижителни и недостойни.

Обръщам се към хората, които... Днес целият свят празнува. Християнският свят празнува възкресението на Исус Христос. Но дали това е истинският празник? Дали сърцето ни се радва истински заради това, че Исус е умрял за нас? Дали често

разгръщаме страниците на Библията и си припомняме тези сцени, които са разтърсващи, които ни припомнят историята и пътя от Гетсимания до Голгота, как Исус го е извървял с кървави капки пот и как Неговата смърт дава надежда. Надежда за спасение. Аз вярвам, че тази тема и другите преди нея, тази поредица, ни дава едно ново начало за бъдеще, за надежда. И ако всеки един от нас вземе в ръцете си тази вечна книга, в която се описва тази необикновена история, тази превъзходна история, която съдържа истината за вечната Божия любов, може би ще разкрием в сърцето си истинския празник – всеки ден да празнуваме възкресението в деня, когато Той дойде при Второто Си пришествие, когато ни прегърне в Своите обятия и бъдем част от праведните, от изкупените, от спасените.

За голямо съжаление, групата на разпъналите Христос е много голяма. Библията казва: „голямо множество“. Тук са няколко категории хора. Не мога да кажа колко, но няколко категории формират тази група. На първо място хората, които трябва да спомена, за голямо съжаление, никак не ми се иска да го кажа, са непокаяни вярващи със светски амбиции, изпълнени със злоба и завист – водачите на Божия народ. Колко ми е тежко да кажа, че са водачите на Божия народ. Не римляните. Не са никакви други варвари. Става въпрос за водачите на Божия народ. Хора, които познават добре Библията, всичко записано в нея. Вярват в Бога. Вярват в Божието слово, но чакат Месия. Хора със светски амбиции. Първата сериозна характерна черта за тази група е, че са със светски амбиции, изпълнени са със злоба и завист. Това означава, че аз също мога да бъда от нея, аз, който проповядвам Божието слово, който чакам Исус Христос. Ако имам светски

амбиции, искам да ги осъществя, ако в душата си съхранявам злоба и завист, не се знае дали няма да принадлежа към тази група и такъв модел на характера всъщност те тласка да вършиш ужасни сцени. Без да съзнаваш, започваш да правиш неща, които не можеш да контролираш. Затова се обръщам към всички вярващи хора, които познават Бога и четат Божието слово, да знаят, че не можем да съхраняваме в себе си светски амбиции, злоба, завист, защото действията ни няма да подлежат на контрол и ще бъдем прибавени към тази група.

Кои други? Ирод, човекът, който е имал големи симпатии към мисията на Йоан Кръстител, ценял го е, вслушвал се е в неговите съвети. Изобщо е бил много благосклонен към Йоан и неговата кауза. И по-късно този човек е малтретирал и поругавал Христос. След злодеянието към най-великия пророк, живял някога, съвестта му е започнала постепенно да се притъпява. Започнал е да оправдава действията си, докато се е срещнал с Христос. Не Йоан Кръстител. Той унижава Христос по възможно най-срамен начин като римските войници. Това е вторият тип хора. Които са имали симпатия към Божието дело, ценели са го и са били под влиянието на вестта на Бога и след това са извършили тежко деяние. И липсата на покаяние за това дело ги тласка толкова дълбоко, че те влизат в групата на разпъналите Христос.

И още една група. Светската власт. Пилат. Тук става дума за човек, който е имал добри чувства към Христос. И нещо повече, искал е да Го спаси и е положил всички усилия да го направи. Господ от Своя страна също е направил всички усилия да спаси Пилат. Вие си спомняте, че Исус Христос е помо-

лил ангел да отиде при жена му. И във видение тя е наблюдавала всички сцени. Видяла е как Христос е малтретиран. Кой е Той? Тя Го гледа идващ в облаци. Вижда хората, които са го разпънали. Вижда всичко това. Много интересно. И тогава изпраща писмо до Пилат да му каже да не Му причинява никакво зло. Така че тук се говори за човек, който има симпатии към Христос, иска да Му направи добро, но е поставил личните си интереси на първо място. Той се е опасявал да не загуби позицията, която е имал, ако по някакъв начин го помилва. И е решил да Го жертва в името на своите интереси. Друга група хора за моя изненада, които не са злонамерени към Христос, които имат добри чувства към Него, но Го жертват, за да запазят земното си положение. Твърде опасно. Хора, които вярват в Христос и говорят добро за Него.

Накрая споменавам още една група. Не зная дали съм изчерпал всички. Това са атеистите. За тях четем в Откровението 11:8:

„И труповете им ще лежат по улиците на големия град, който духовно се нарича Содом и Египет, където бе разпънат и техният Господ“.

Тук се говори за Френската революция, атеистичната Френска революция. Целият народ е срещу Бога. Като се започне от управляващите и се стигне до последния гражданин на Франция. Всички са против Бога. Те използват един израз, страшен израз, който не смея да произнеса. Не смея да изкажа думите на тези безбожници за Христос. Какъв епитет използват за Него! И Свещеното писание казва, че тук Христос е бил разпънат.

Той фактически не е бил разпънат там, но ако е бил в човешки образ, те са щели да го разпънат. Тук става въпрос за атеисти. Не казвам за всички атеисти. А за тези, които злонамерено и целенасочено говорят срещу Христос и Го ненавиждат. Аз съм чувал някои от тях да не желаят да споменавам името Му. И аз трябва да се извиня: „Извинявайте, не знаех, че имате непоносимост към името на Бога.“ Така едни атеисти просто казват: Ние не вярваме. А други казват: не понасяме това име. Непоносимост!

Ето четири групи, които формират голямата група невярващи през годините на човешката история. Не само в един определен момент. Значи, първо са вярващите хора, истински вярващи – вярват в Бога, в Библията, четат я, молят се. След това са хората като Ирод – имат симпатии към Божието дело, имат интерес. Следват хората със светска власт. Те не са против Бога, но за тях най-важни са личните им интереси, и са готови да жертват Христос заради тях. На последно място са атеистите. Хора, които са злонамерени към Христос.

Обобщавам, за да характеризирам по-добре тази група, като използвам думите на Павел. За голямо съжаление и за голяма радост Павел е принадлежал на тази група, точно на нея. Той е преследвал и убивал християните, защото е искал да изкорени името на Христос. След промяната си казва в Първо послание към коринтяните 15:8:

*„А от всички най-накрая се яви и на мен,
като на някой изтърсак“.*

Искам да кажа, че тази група са изверги. Цялата тази група, която е формирана при частичното

възкресение, са хора, които са изверги. Не мога да кажа какво включва тази дума, но ми се струва, че е достатъчна характеристика. Ние казваме: Този човек е изверг. В него няма нищо човешко. Павел е бил такъв. В Първото послание към Тимотей 1:16 четем:

„Но придобих милост по тази причина, за да покаже Исус Христос в мен, главния грешник, цялото Си дълго-търпение за пример на онези, които щяха да повярват в Него за вечен живот“.

Главният грешник. Тази група се състои от главни грешници. Много грешници има, и всички сме грешници, но има главни грешници. Хора, които са се изкачили до върха на греха. Стигнали са най-високата точка. За такива хора става въпрос тук. „Аз бях главният грешник.“ И тук ще повтора нещо, което казах, защото е важно. „Но придобих милост.“ Аз съм Го изтезавал, аз съм Му слагал трънен венец. Угрял съм Го с тръстика. Заплювал съм Го. Аз съм Го унижавал,

„но придобих милост“.

Защото е милостив. Милост. По тази причина: Исус Христос да покаже в мене, главния грешник, цялото си дълго търпение. Да покаже Своего дълго търпение. Затова минава през такова ужасно състояние, за да покаже кой е Бог. Бог е велик със силата Си. Бог е велик с мъдростта Си. Бог е велик с много неща, но Бог е най-велик с дългото Си търпение. И най-велик с любовта, за която накрая пак ще говоря.

Да се върна към Павел. Павел е искрено вярващ човек. Той знае Свещеното писание наизуст, но е преследвач на вярващите в Исус хора. Той ги мрази. Вярващ човек, който мрази вярващите хора, за-

щото не вярват така, както той вярва. И затова е изпаднал в тази група. Така че аз, човекът, който вярва в Бога без съмнение, искрен във вярата, третирам по неподобаваш начин моите ближни. Ако тези хора казват, че вярват в Божията любов и че любовта е най-важното, а същевременно действията им не съответстват на вярата им, всъщност се отнасят към тази група. Нарочно отбелязвам тези неща, за да не си правим илюзията, че когато вярваме, когато четем Библията, когато се молим, не можем да изпаднем в тази група и да говорим, че се отнася само за атеистите, само за езичниците. И да си правим илюзия. Много е важно. Павел е изпълнен със злоба. Библията казва, че Савел

„дишаше заплахи и убийство“.

Какъв последовател на Бога е човек, който диша злоба?! Какъв? Той е в тази група. Само Божията милост го е измъкнала от това. Ако аз съм пастор и дишам постоянно заплахи и убийство, завиждам на хората около мен... Какво значи това? В тази група съм. В един момент ще осъзная какво зло съм направил. Това е, което мога да кажа. Дано всички да се замислим повече върху тези сцени, върху тези групи, които току-що описахме. И ако не се лъжа, в книгата „Животът на Исус“ се казва: „Ако всеки ден отделяме половин до един час време в съзерцаване на точно тези сцени – мястото на Голгота, Гетсимания, повече разсъждаваме и мислим за агонията на Исус, ние не бихме си помислили да вършим грехове, не бихме позволили на съвестта си да заспи, и това може би ще ни държи будни и внимателни да не допускаме компромиси в живота си. Защото никой не може да бъде изключение, ако тръгне с компромисите и вършенето на грях.“

Накрая в обобщение искам да привлека вниманието отново към тези две сцени – случилото се по времето на разпятието на Исус Христос и отношението на хората към него. Аз виждам две много важни неща. Първо, виждам, не само усещам, любовта на Бога. Божията любов е неунищожима. Никой никога и с нищо не може да угаси любовта на Бога! Писанието казва, че много реки не могат да угасят любовта. Аз благоговеея пред Него. Прекланям се пред Него и виждам своето голямо нищожество. Само един Бог може да обича така! И Библията не казва, че у Бога има любов, а че БОГ Е ЛЮБОВ.

Ако някой иска да убие любовта, значи да убие Бога. Но нито любовта, нито Бога могат да бъдат убити. Един ден ние ще живеем с Този, Който ни обича толкова много, не можем да измерим тази любов. Аз мисля, че това ще бъде най-голямото ни преживяване. Най-голямото ми щастие е да живея с Един, който ме обича безкрайно. Когато видя Исус Христос и особено белезите Му, ще кажа: „Колко ме обича Христос“. Тези белези ме спасиха. Той е умрял за мен. Бил е унижен заради мен, за да мога да живея. Никога няма да мога да имам различни мисли, различни чувства, освен да бъда възхитен от Неговата любов. Това, което мога да направя сега, е да желая тази любов. Искам Бог да я влее в мен, да мога да обичам като Него. Да понасям обиди и унижения, лошо отношение за това, че съм вярващ, че следвам моя Спасител Исус Христос. Да мога като Него да обичам хората, онези, които ми правят зло, а аз да ги обичам. Това искам, а и бих препоръчал на нашите слушатели.

И второ, което може би трябваше да бъде първо. Грехът. Той ни превръща в изроди, превръща ни във

врагове на Бога, води ни до самоубийство. Кара ни да мразим Бога. И ако имаме възможност, да Го убием. А сме зависими от Него за всяко дихание. Дишам, защото Той поддържа диханието ми. Абсолютно съм зависим от Него. Няма област в живота ми, в която да не съм зависим от Него. И аз да мразя Този Бог?! Който всеки ден прави слънцето да изгрява и да ме топли. Всеки ден възкресява природата и прави земята да ражда плодове, които да ме хранят. Всеки ден ме защитава и пази. И аз да мразя Този Бог и да Го убия, ако имам възможност?! До каква степен ни довежда грехът! Ние някога подценяваме лъжата като малък грях. Говорим за „бяла“ лъжа. Няма бяла лъжа, няма пожелания! Всичко е грях! И този грях ни прави изроди. Прави ни врагове на Бога. Господ да ни пази от греха. Искам да кажа много сериозно: едното, единственото нещо, което трябва да мразим, е грехът. Нямаме право да мразим друго повече от греха. Много трудно, но възможно. Зная, че е трудно. Ние сме грешни по природа, но е възможно. От това зависи съдбата ни.

Бог да благослови всички, които четат Библията, всички, които проповядват Библията и всяко Божие слово, всички, които го слушат, всички, които досега не са чели Библията или не са обърнали внимание на написаното в нея. Пожелавам им да живеят в мир с Бога, да съзнават колко много зависят от Него, да знаят, че Той ги е създал и се грижи сега за тях, изкупил ги е и ги обича безкрайно. Няма значение колко зло са вършили. Той ги обича безкрайно. И може, Бог може да промени онези, които са Го мразили и са били в групата на разпъналите Го. Както е променил Павел – от най-голям враг на Христос да стане най-мощният Му проповедник. Голямо е

това чудо! Как Бог може да трансформира човека, стигнал дъното на греха, и да го направи най-възвишен, най-предан християнин. Искам да бъда този християнин. Амин.

БОЖИЯТ СЪД

Въпросът за съда е много сложен и много важен. Трябва да отбележим, че не може да съществува държавност без съд – един от фундаментите на държавността. Съдът поставя пред мен някои интересни въпроси, на които аз, опитвайки се да отговоря, разбирам защо на нашата земя има съд.

Хората, никой от нас, не обича съда. Съдът е нещо страшно и ние правим всичко възможно да го избегнем. Въпреки че хората не обичат съда, те го създават, което означава, че не можем без съд. Колкото и да не го желаем, колкото и противно да ни е, не можем без съд.

Ако ние, грешните и несправедливи хора, създаваме съд, който не желаем, колко повече праведният Бог трябва да създаде съд. Съдът при Божието управление е един от фундаментите му. И трябва да кажа, че колкото по-извисена е една съдебна система, колкото е по-справедлива, толкова управлението е по-стабилно. Колкото съдебната система е по-погрешна, неточна, толкова управлението е по-нестабилно. И когато говорим за революции, обикновено разбираме, че причината е липсата на истинска съдебна система. Тези хора са възмутени от неправдите. Те всъщност искат да създадат справедлива съдебна система.

Така че: абсолютно сигурно е, че има небесен съд. Не би имало земен съд, ако нямаше небесен съд. Ние имаме този съд. Когато на земята хората бъдат

принудени да минат през съд, повечето случаи, да не казвам почти всички, имат неприятен завършек.

Но и в крайна сметка как Бог на правдата гледа на престъпниците на Неговия закон? Тук трябва да кажа, че проблемът с престъпването на Неговия закон не започва на нашата планета. Не е феномен, случил се само на нашата планета. Бог вече е имал много сериозен проблем с правосъдието. Защото лично Той е обвинен от един от най-доверените и най-издигнатите Му служители – Луцифер. Той обвинява Бог в несправедливост и счита, че Божият закон е нещо излишно и може би, тъй като той е също основа на правната система, закон не трябва да има. Така че проблемът за закононарушението е всъщност проблем, с който Бог вече се е сблъсквал. И Неговата голяма задача е да реши този проблем по най-справедливия начин. Ето защо небесният съд е задължително да съществува, защото пред Бог стои за решаване един много сложен правен проблем.

Когато чуем думата съд, по принцип си мислим, че в него се кове идеята за справедливост, когато съдията трябва да отсъди кой е правият, кой е кривият. Знаем, че невинаги така се случва тук, на земята.

Само невярващите хора ли ще бъдат съдени? Да проследим пътя на това, което предстои, или на това, което се случва в момента. Преди да отговоря на този въпрос, искам още малко да добавя за сигурността на Божия съд.

Ние научаваме, че има Божи съд не само по интуиция и по логика, защото е логично да има Божи съд. А го научаваме от Божието слово. Аз не съм си направил труда да разбера на колко места в Писанието

се споменава за Божия съд. Но мисля, че местата, които познавам и си спомням по памет, са много, което показва, че Бог особено държи да знае, че има небесен съд. И аз искам да цитирам някои такива места. Псалм 98:9:

„Защото иде да съди земята; ще съди вселената с правда и племената – с правота“.

Това, което прави впечатление тук, е, че ще съди вселената. Което показва, че небесният съд няма да се занимава с нашите земни проблеми, с престъпването на Божия закон на земята. А този въпрос засяга цялата вселена, че това е въпрос за цялата вселена.

„... пред Господа; защото иде да съди земята; ще съди вселената с правда.“

Подчертано е, че Бог е особено заинтересован в този съд да „съди вселената с правда и племената с правота“. Друг значим стих е записан във Второто послание към Коринтяните 5:10:

„Защото всички трябва да застанем открити пред Христовото съдилище, за да получи всеки според каквото е правил в тялото – било добро или зло“.

Употребена е думата „трябва“: небесният съд е една от големите ни потребности на земята. Апостолът казва: „трябва да застанем открити“. Думата „открити“ показва, че този съд е абсолютно информиран. Познава много добре досието на всеки един човек и когато подходи към неговия случай, ще вземе обективно решение, базирано на правдата. Тези два стиха от многото други в Библията потвърждават, че наистина има небесен съд. А

само невярващите ли ще бъдат съдени? Ще отговоря малко по-долу.

Колко сигурно е това? Колко можем да бъдем сигурни, че наистина ще има Божи съд? Заинтересовани сме да знаем дали ще го има, или не.

Евреи 9:27. Много интересно съдържание има този стих: „И така, както е определено на човеците веднъж да умрат, а след това настава съд“.

Съдът и смъртта са неразделни. Трябва да бъдем абсолютно сигурни, че ще има съд. Колкото съм сигурен, че ще умра и смъртта е моята съдба, толкова съм сигурен, че ще има съд. Апостолът свързва тези две явления, за да покаже, че ще има Божи съд. А искам да прибавя, че никой няма да получи присъдата си преди съда. Смъртта, която сега очакваме, не е присъда, защото умират праведни и неправедни, добри и зли. Тя не е присъда. Тя просто е едно естествено състояние за човека.

Когато говорим, че някои хора са в рая, други в пъкъла, това е абсолютно в противоречие с прочетеното тук: „както е определено на човеците веднъж да умрат, а след това...“ Библията казва ясно: „след това“. Едва когато нашите дела минат през този съд, тогава ще получим едното или другото. Дали ще бъдем в рай, дали ще бъдем в някакво друго място, за да изтърпим присъдата си, съдът ще се произнесе по нашия казус.

Към това искам да прибавя факта, че има Божи закон. Законът винаги предполага най-малко две неща. Предполага свободни същества, които имат право да избират съобразно техните интереси. И второ, те трябва да има какво да избират. Това означава,

че има и добро, и зло. Значи когато говорим за закон, веднага разбираме, че аз съм свободен човек. Имам право на отношение към този закон. Имам право да го изпълня, или да не го изпълня. Това е единият ми избор. Другият по-сериозен избор е дали ще избира злото или доброто. Аз имам какво да избирам и никога не ми пречи да направя това.

Така че законът задължително говори за първото: ние сме същества, свободни да избираме. Второ, има какво да избираме. Зло или добро, нарушение на закона или изпълнение на закона. И трето, ще има съд. Не може да има закон, а да няма съд, който да се произнесе върху избора ми: дали съм избрал в съответствие със закона, дали съм закононарушител и не изпълнявам закона. Тези състояния докажат определено, че има небесен съд.

Кои ще бъдат съдени? Ние хората определяме кой е праведен, кой не праведен. Един е закононарушител на Божия закон, друг – изпълнител. От гледна точка на Библията няма човек, който да не е закононарушител на Божия закон. Всички сме нарушители, защото природата ни е такава. Ние правим неща, противни на нашето разбиране за право и зло. И често пъти искаме да направим правото, както казва Библията, а злото е пред нас. Природата ни е неспособна да изпълни Божия закон. Следователно всички сме подсъдими. Всички трябва да се явим пред Божия съд.

Има два вида съд, защото има два вида грешници. Два вида закононарушители, които се различават коренно. И за да бъде Бог справедлив, трябва да учреди две свиквания на съда. Един съд за едните грешници и друг за другите грешници. Какво имам предвид? Грешници, които обичат греха, и грешни-

ци, които мразят греха. Едните са грешници, защото природата им е такава, но те не искат да са грешници. Искат да живеят праведно, не могат, дълбоко в душата си копнеят за правда. Искат да се праведни и това е стремежът им в живота. Другата група хора са грешници, които обичат греха, свързани са с него и в никакъв случай не искат да го изоставят. От гледната точка на Библията едните са грешници, а другите са покаяни грешници. Грешници, които съжаляват за греха и търсят сила от Бога, за да могат да живеят праведно.

Първият съд, съдът за окаяните грешници, е показан на пророк Даниил с много големи подробности и имаме възможност да получим представа как изглежда Божият съд, да се запознаем с всичките му атрибути. Това е записано в книгата на пророк Даниил много години преди Христос. Бог му е показал как изглежда този съд. Даниил 7:9, 10, 13:

„Гледах, докато бяха положени престоли“.

Този съд влиза в заседание, слагат се престоли „и Старият по дни седна“. „Старият по дни“ е всъщност Бог. Той е съдията.

„И Старият по дни седна, Чието облекло беше бяло като сняг и космите на главата Му – като чиста вълна, престолът Му – огнени пламъци и колелата Му – пламтящ огън. Огнена река излизаше и течеше пред Него; милион служители Му слугуваха и милиони по милиони стояха пред Него; съдилището бе открито и книгите се отвориха.“

Това вижда пророкът. Вижда Бог като съдия. Вижда величествената среда, в която е това заседание.

Казва:

„Чието облекло беше бяло като сняг и космите на главата Му – като чиста вълна, престолът Му – огнени пламъци и колелата Му – пламтящ огън. Огнена река излизаше и течеше пред Него; милион служители Му слугуваха и милиони по милиони стояха пред Него; съдилището бе открито“.

И още един много важен стих, може би най-важният от всички – Даниил 7:13:

„Гледах в нощните видения и, ето, един като Човешки Син идеше с небесните облаци и стигна до Стария по дни; и го доведоха пред Него“.

Това за мен, грешника, е най-важната личност. Първо, какво прави впечатление? Даниил живее много години преди Исус Христос да стане Човешки Син, когато Исус Христос е Бог. Той вижда Исус Христос като Човешки Син, което показва, че този съд не е преди Христос, а се провежда след Него, когато Той е Човешки Син. Явно Христос, Който е въведен тържествено в съда, е всъщност адвокатът. И цялата съдба на човечеството зависи от Него. От това, което Той каже за съответния подсъдим. От това зависи нашата съдба.

Съдбата на всички е в ръцете на Този Човешки Син. И е нормално. Най-великото нещо, което Бог прави, е ние да бъдем представени от Човек. Този, Който е живял на нашата земя, Който познава човешката психика, човешкото естество, човешките слабости, човешката ранимост, кои са слабите, кои са силните страни на човека. Затова Той може да ни

защитава най-добре или да се въздържи от всякаква защита. Най-важната личност, която ще бъде в този съд, е адвокатът.

Както виждаме, въведен е много тържествено. Не е бил там. Идва отнякъде и застава пред Стария по дни – показващо, че този съд ще стане преди Пришествието на Исус Христос. Защото в стих 22 четем:

„докато дойде Старият по дни и бе извършен съд за светиите“.

Този съд се нарича „съд за светиите“. Важно е да го подчертая.

„И настана времето, когато светиите завладяха царството.“

Значи ние не сме в Божието царство и не сме получили наградата си преди този съд. Свещеното писание ни казва ясно, че ние сме в гробовете си и чакаме момента, когато ще бъдем събудени, за да участваме в него.

Това е съд с всички атрибути на правосъдието: съдия – „Старият по дни“, Бог; веществени доказателства – „книгите се отвориха“, което показва, че Библията „познава“ съвършено досието на всеки човек. Какво си мислил, какво си казал, какво си направил, как си се държал и други неща. Всичко е точно отразено, точно заснето, защото тук не казва книга, а книгите, което показва, че са обхванати всички дейности на човека, добри и зли, неговите интереси. Всичко е обхванато, има веществени доказателства. Този съд няма да действа по усмотрение, а е добре информиран и запознат с досието на човека. Свидетели не само досие. Сви-

гетели – милионите и милиардите ангели. Това са съществата, които участват активно в нашия земен живот. Библията ни казва определено, че всеки един човек има ангел, който го придружава. Това е голяма и добра новина, че ангел ме придружава, но същевременно е свидетел на всичко, което правя и казвам. Ако постоянно мисля, че моят ангел е тук и един ден ще бъде свидетел за мене пред Божия съд, по друг начин ще разсъждавам, по друг начин ще говоря, ще действам. Той винаги стои до мене и знае всичко. Другата принадлежност на Божия съд са ангелите. И накрая адвокатът – Човешкият Син.

В този съд има две особености. Първата е липсата на подсъдим. Съдия, адвокат, свидетели, книги с доказателства. Няма подсъдим. Интересно. Няма подсъдими. Защо няма подсъдими? Ето как Христос обяснява. Чета в Йоан 5:24:

„Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, но е преминал от смърт към живот“.

Защо няма подсъдими, защото съди хората, които вярват в Бога, които слушат учението на Исус Христос. И Христос им заявява: няма да се явите на съд. Аз ще направя това. Аз съм Този, Който ще ви представлява в този съд. Така съм щастлив и искам Исус Христос да ме представлява в този свят. Да, това означава, че аз трябва да поддържам особено близки отношения с Него и да знам, че моята съдба е в ръцете Му.

Той е направил много за мен. Жертвал се е за мен. Взел ми е греховете и сега ще ме представя там така, както аз искам да бъда представен, както

аз искам този съд да вземе решение по моя въпрос. Така, първата особеност е, че няма да има погсъдим. Тоест представени от Исус Христос. И когато съдът стигне до моето име и книгите се отворят, и моето досие стане ясно, Исус Христос ще каже: „Да, познавам този човек. Той ми вярва. Той е тясно свързан с Мен, обича Ме, иска да живее с Мен. Аз гарантирам за неговата вяроност и му имам доверие“.

Втората особеност, те са закононарушители. Аз съм закононарушител. Какво става с моите грехове? Къде са те? Аз съм вършил грехове, в книгите е записано какви точно са те, колко големи са. Той знае това и въпреки всичко... Съдът действа, взема решения сякаш никога не съм съгрешавал. Нямам никакви грехове. Къде са те? Не, не е нормално, не е в съответствие с правдата един човек, правил грехове, да не бъде съден. Защо? Само по една-единствена причина. И тук разбираме ясно какво е станало на Голгота. 1 Петрово 2:24:

„Който сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото“.

Той е понесъл моите грехове и последствията им в тялото Си.

„Нашите грехове на дървото, така че, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата; с Чиито рани вие оздравяхте.“

Две много важни неща, много ценен стих. Исус Христос е взел моите грехове и им е платил цената. Каквото съм заслужавал, Той го е извършил. Заслужавал съм да бъде на кръста, но Той казва: Не. Аз вземам греховете на Георги и умирам на кръста за

него, а той остава, той няма грехове. Всъщност Аз съм закононарушителят, Който нямам престъпления.

И още много важна част от този стих е: „с Чиито рани вие оздравяхте“. Христос не само ми прощава греховете, Той променя природата ми. Вместо да съм грешник дава ми възможност да живея праведно. Лекува ме, излекувал ме е. Затова съдът ме оправдава. Не само защото греховете ми са платени, но защото аз вече нямам интерес към греха. Обичам правдата. Аз съм излекуван грешник. Простен и излекуван грешник, с Неговите рани ние оздравяхме.

Ето един пример, който е доста елементарен. Нарушил съм правилата за правоуправление и съм глобен например \$500, отивам да си платя наказанието, служителката ми казва, че нямам никакъв дълг. Как да нямам дълг, имам акт за нарушение? Но според нея нямам задължения. Връщам се вкъщи и казвам на баща ми: „Направих грубо пътно нарушение и ме глобиха. Отидох да платя глобата, но служителката ми каза, че не дължа нищо“. „Знаеш ли, Аз ти платих глобата.“ „Татко, благодаря.“ Аз вече не съм виновен, не съм нарушител, защото глобата ми е платена. Това става. Зная греховете си. Зная, че съм отговорен пред съда, но Христос казва: Не се бой, аз платих всичко. Ти си чист, нямаш нарушения, не си направил нарушения.

И искам да кажа, разширявайки малко разсъжденията си. Както всички знаем, цар Давид е извършил много тежки престъпления, много груби. Този човек си е признал вината и по-късно, както четем в Библията, го виждаме праведен. Никакви грехове. Как е възможно? Изведнъж Бог го е обявил за праведен. Не си е спомнил нищо от престъплението му, защото

Исус Христос е понесъл греховете и на този човек. Най-груби, най-тежки, заради които е заслужавал да бъде на кръста. Казва се: „Аз ти платих греховете“. Това са двете особености. Не се явявам лично. Явява се моят спасител и по-голям брат Исус Христос. Той е умрял за моите грехове, платил е моя дълг със Своите рани. И аз съм здрав. Вече имам друго отношение към греха. Имам дълбокото желание да бъде чист, да живее свят живот, защото Той е оздравил моята природа.

Другият съд. Той е наречен „страшният съд“. Първият съд е „съд за светиите“. Той има определена задача, има за цел да докаже дали съм годен за Божието царство, годен ли съм да живеея с ангели? Имам ли наслада да живеея свят и чист живот? Той трябва да докаже това. И когато установи, че аз действително съм излекуван, тоест да докаже, че съм излекуван или не с раните на Христос, ако този съд констатира, че съм излекуван, тогава съм годен да живеея в Божието царство. И получавам правото да бъда наследник на Божието царство.

Вторият съд е наречен „страшният съд“. Неговата цел е да докаже, че всички хора, които са съдени в този съд, не са годни да живеят в Божието царство. Те са в такова духовно състояние, имат такива интереси, такава вътрешна нагласа, такова отношение към Бог и към правдата, че не са готови за живот в това царство. За този съд четем в Свещеното писание във 2 Петрово 3:7:

„Така със същото слово и днешните небе и земя са натрупани за огън“. „Небе и земя.“

Този съд е всемирен. Не засяга само земята.

„Днешните небе и земя са натрупани за огън, пазени до деня на страшния съд и погибелта на нечестивите човеци.“

Тук са закононарушителите, чийто грях е в тях. Те се чувстват удобно с греховете си. Когато правят грях, изпитват насладата на греха. Не искат да се разделят с него. Докато за първите грехът е натрапник, нещо от което искат да се освободят, при тези хора е обратно. Те обичат греха, наслаждават се от него и в никакъв случай не искат да го признаят или да се разделят с него. Те не са годни да живеят в святост и правда.

Ако съдът по някакъв начин прояви милост към тях и ги допусне да живеят в Божието царство, ще бъдат нещастни. За тях да живеят в свят на правда е мъка, ще се чувстват нещастни, защото не могат да вършат грехове. За тях грехът е необходимост. И съдът им прави добра услуга, като не ги поставя в неприятно и нежелано място. Те искат този свят, искат да живеят в него.

Този съд ще стане 1000 години по-късно. Периодът между двата съда е 1000 години. Така пише в Откровението 20:13:

„И морето предаде мъртвите, които бяха в него; и смъртта, и адът предадоха мъртвите, които бяха в тях; и те бяха съдени – всеки според делата си“.

Откровението 20 глава говори за тези 1000 години и казва, че когато те свършат,

„морето предаде мъртвите, които бяха в него; и смъртта, и адът предадоха мъртвите, които бяха в тях; и те бяха съдени – все-

ки според делата си“.

Вторият съд е страшният, когато ще бъдат съдени хората с друго отношение към правдата и към греха.

Каква е разликата между първия и втория съд? За разликата четем в Откровението 20:12, където е записано:

„Видях и мъртвите, големи и малки, стоящи пред престола“.

Разбирате ли каква е първата разлика? „Стоящи пред престола.“ Докато при първия съд живите и мъртвите вярващи не са пред престола. Там няма закононарушители. Тук Библията ни казва определено:

„Видях и мъртвите, големи и малки, стоящи пред престола; и едни книги се разгънаха, разгъна се и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бяха съдени според делата си по записаното в книгата“.

Каква е разликата? Първо: съдията е адвокатът от предишния съд – първата голяма разлика. На престола вече не стои Бог-Отец, а Човешкият Син. Той е във функцията си на съдия. Откъде разбираме? Разбираме от Деяния на апостолите 24:25 и от други места.

„Защото е назначил ден.“

Забележете: „ден“. Има точно определено време, когато този съд ще се извърши. „Когато ще съди света справедливо.“ „Света.“ В този съд няма да участват само човеци. Има и други разумни същества,

които са подсъдими и затова се говори: „ще съди света справедливо“. Няма и сянка от несправедливост: „ще съди света справедливо чрез Човека“. Вече съден чрез Човека, Когато е определил, за което е дал уверение на всички, като го е възкресил от мъртвите. Казва се ясно, че Този, Който е възкресен от мъртвите – Исус Христос, е Човекът, Който ще съди нечестивите хора. Пак Божия милост. Ще ги съди Този, Който познава човешката природа, макар че тези хора са престъпници, те не обичат закона. Не обичат съд, обичат да са свободни и да правят каквото си искат. Въпреки всичко тези хора ще бъдат съдени от Човека.

Така първата важна разлика е кой ще е съдията. Съдията е нашият Спасител Исус Христос, разпнатият на кръста. Втората голяма разлика е, че всеки лично ще се яви на този съд. Всеки ще види съдията. Ще види Исус Христос свободен. Ще има белези от раните му. Всички ще го видят там и ще знаят Кой ги съди. Ще знаят, че Той е направил всичко възможно тези хора да не бъдат подсъдими, но те са отказали. Презрели са Го и са Му се подиграли, не са се интересували от Него, биха Го убивали наново. Сега ще видят Кой ги съди – Този, Който е страдал за тях. Ще бъдат лично представени.

И от друга страна, Библията наново говори за книгите. „Според написаното в книгите.“ Значи съдът ще се позове на написаното в книгите от техните ангели, които са ги придружавали, искали са да им помогнат и сигурно са им помагали, като са записвали всичко, което са вършили. Тези подсъдими се различават от предишните. Те обичат греха и не искат да се разделят с него. Какво да направи Бог? Обичат греха и не иска да се разделят с него.

Мразят Божия закон и съзнателно го пренебрегват.

Аз си спомням за един лекар на една евангелизация в Девин, който имаше сериозен интерес, но след като говорих за Божия закон, той повече не дойде на лекциите. Защото Божият закон казва: „Не прелюбодействай!“ А той обичал прелюбодейството, както разбрах по-късно. Той не поиска да се раздели с греха си. Този човек запечата съдбата си. Това се отнася за всички хора, които казват, че не могат да оставят пиенето, прелюбодейството, измамата, интригите. Не могат да живеят без тях. Те ще отговарят лично за поведението си пред небесния съд. Не искат да слушат за Божия съд, това е неприятна новина за тях. Може би се страхуват и отхвърлят тази мисъл. Имам предвид апостол Павел, който се среща с един римски владетел, Феликс. Апостолът му говори за Божия съд, а Феликс казва:

„Павле, засега си иди. Друг път ще продължим да говорим, засега си иди. Не искам да слушам за съда. Това е неприятна новина за мен. Това ще разстрои целия ми живот. Аз трябва да го променя, при всяка моя постъпка постоянно да мисля за този съд. Не искам. Засега си иди“.

Тези хора, които не искат да чуят за Божия съд, не са щастливи, че ще го има. Това са хора в безнадежно положение. Никой не може да им помогне. Тъжно, но в крайна сметка е въпрос на избор. Ние все пак се надяваме все повече хора, които слушат Божието слово, да направят правилния избор.

Какво да направим, за да избегнем страшния съд? Какво да направим? Първо, никога да не забравяме, че има Божи съд. Това трябва да е мисъл, която да

ни придружава на всяка крачка. Ще има Божия съд! Четем в Еклизиаст 11:9: „Весели се, младежо“. Бог специално се обръща към младите хора. Много важно е всеки млад човек да го знае.

„Весели се, младежо, в младостта си и нека те радва сърцето ти в дните на младостта ти.“

Бог не е против радостта, да се радваме, да бъдем щастливи.

„И ходи по пътищата на сърцето си и според каквото гледат очите ти! Но знай, че за всичко това Бог ще те доведе на съд.“

Знай! Знай, че за всичко това – за твоето веселие, за ходенето по пътищата, по които вървиш, за това, което иска сърцето ти, за всичко това Бог ще те доведе на съд. Аз мисля, че от доста голямо значение е да знаем, че ще се явим на съд и че присъдата ще е най-неблагоприятна за нас. И никой няма да бъде съден, че е нарушил Божия закон и не може да го изпълни. Бог не очаква това от мен. Той знае, че аз не мога да го изпълня. Но съм отказал да намразя греха и да повярвам в Този, Който е понесъл греха ми. Само за това. Този, който не е намразил греха. А онзи, който е намразил греха и е повярвал в Този, Който е понесъл греховете му, ще бъде спасен. Много просто. Да намразиш това, което си заслужава да мразиш. Грехът е престъпление. Ужасно нещо. Той е завел Христос на кръста. Той ще заведе и мен на кръста. Как да обичам това, което ме води на кръст? Така че нека да намразя греха, да искам от Бога сили да направя това и да повярвам в Този, Който е умрял за мен. Често трябва да поглеждам към Голгота и там да виждам не Христос, а себе си.

И последното нещо, което мисля, че е много важно. В Йоан 21:15-17 чета:

„А като закусиха Исус каза на Симон Петър“.

Това става след възкресението на Исус Христос. Апостолите са заедно и Исус Христос се явява при тях. Заедно закусват. Исус Христос се обръща към Петър и пита:

„Симоне Йоанов, обичаш ли Ме повече, отколкото Ме обичат тези?“

Апостол Петър се е отрекъл от Него. Много голямо престъпление. Да кажеш, че не познаваш Този, Чийто ученик си. Не може човек да слезе по-долу. Струва ми се, че той е толкова долу, колкото Юда. Юда Го е предал, а Петър е казал: „Не познавам Този човек“. Тази мисъл го тормози и той е в постоянно напрежение. Сега вижда Исус Христос. Когато се е отрекъл от Него, Исус го е погледнал така, че той е останал дълбоко притеснен и е напуснал мястото с голяма мъка, смазан от постъпката си. Сега Исус Христос е тук и аз съм възхитен от начина, по който Христос е подходил към този голям грешник. Симоне Йоанов, как можа да се отречеш от Мен? Не! Библията не казва това.

„Обичаш ли Ме повече, отколкото Ме обичат тези?“

Петре, едно нещо искам да знам, много е важно за Мен, това е най-важното: обичаш ли Ме? „Обичаш ли Ме повече, отколкото Ме обичат тези? Каза му: Да, Господи, Ти знаеш, че Те обичам.“ Какъв отговор: „Господи, Ти знаеш, че Те обичам“, но съм нищожно същество, но аз те обичам. Аз зная, че Ти знаеш това, че Те обичам. „Той му каза: Паси агънца ми.“

Аз ти имам доверие, Петре. Щом Ме обичаш, аз ти имам доверие.

„Пак му каза втори път: Симоне Йонов, обичаш ли Ме? Отвърна му: Да, Господи, Ти знаеш, че Те обичам. Той му каза: Паси овцете Ми. Каза му трети път (три пъти той се отрече): Симоне Йонов, обичаш ли Ме? Петър се наскърби за това, че трети път му каза: Обичаш ли Ме?, и Му отговори: Господи, Ти всичко знаеш; Ти знаеш, че Те обичам. Той му каза: Паси овцете Ми.“

В края на краищата. Кой решава моята съдба? Не какво съм направил. Обичаш ли ме? Да, Господи, ти знаеш, че Те обичам. Не мога да Те измамя, защото Ти знаеш, че Те обичам. Как да не обичам Този, Който е умрял за мен. Как да не Го обичам. Има ли по-важна личност в живота ми? Който е умрял за мен, за да не умра аз, Който е пострадал на кръст, за да не пострадам аз на кръст. Има ли по-важна личност? Ако не мога да обичам Него, кого тогава да обичам? Моята съдба се решава от този въпрос: „Обичаш ли Ме?“. И да мога да имам силата да кажа: „Да, Господи, обичам Те и Ти знаеш това“.

Да обичаме Този, Който е умрял за нас на кръста.
Амин. Амин.

Заплатата на греха

Какво представлява мястото, където се изпълнява присъдата на небесния съд? Един съд, който не прознася присъда или няма определено място, където тя да се изпълни, всъщност не служи според предназначението си. Тук, на земята, всички знаем и е напълно естествено – когато съдът произнесе своята присъда, подсъдимият веднага трябва да отиде там, където е определено да понесе присъдата си. Така че не е достатъчно да говорим само, че ще има небесен съд и да обясняваме как той се провежда, ако всъщност не кажем, че има място, където присъдата ще се понесе, и каква ще бъде тя.

Трябва също да кажем, че по тази тема не ни се иска да говорим и не ни се иска да слушаме. Предпочитаме да говорим за по-приятните неща: за любовта, за милостта, за вечния живот, защото ни е по-лесно за казване и слушане.

Аз се решавам да говоря на тази тема, защото е записано много ясно и много подробно в Свещеното писание и нямам моралното право да премълча това, което ни засяга жизнено. Защото, ако не знаем каква ще бъде присъдата на този съд, ние всъщност не бихме се бояли от самия него, а това дава отражение върху начина ни на живот.

И така, наказателното място на Божия съд е „мъчения и вечна смърт в огнено езеро“. Определено така пише в „Откровението“ и на други места в Свещеното писание, но аз избирам тези стихове в Откровението 14:9, 10:

„И друг, трети ангел вървеше след тях и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще пие от виното на Божия гняв, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му, и ще бъде мъчен с огън и жупел пред святите ангели и пред Агнеца“.

Поставям ударение на израза „с огън и жупел“. Връщам се в началото на тези стихове: „И друг, трети ангел, вървеше“. Ангелите произнасят тази вест. Можем ли ние, проповедниците, да мълчим? Ако Бог изпраща ангели специално да съобщят тази вест, кой съм аз да я премълчавам? Ако ангел е ангажиран да каже вест, това означава, че тя е много важна и трябва да я чувам всеки ден, защото ангел лети посред небето. Значи тази вест трябва да стигне до ухото на всеки човек, вярва или не вярва, иска или не иска. Той трябва да чуе, че „ще бъде мъчен с огън и жупел пред святите ангели и пред Агнеца“. Важно е да кажа, че сега няма огнено езеро. Тук се казва „ще бъде“, в бъдещето е. Много хора са злоупотребявали с огненото езеро и са го представяли по съвсем небиблейски начин. Но ангелът е категоричен – ще стане в бъдеще, задължително след Божия съд.

Исус Христос е дошъл на нашата земя и се е натоварил с греховете ни, които са Го завели на кръста. Това, което Той е преживял на кръста, ще преживее всеки, който пренебрегва тази жертва. Всеки грешник, който не оценява и не вярва в нея, трябва да преживее това, което Христос е преживял. Христос е жива илюстрация на това, което всеки съзнателен човек, който върши грехове и не се бои от това, ще преживее – като Христос на кръста.

А какво е преживял? Измъчване по възможно най-жестокия начин, описано в Евангелията на Матей, Марко, Йоан и Лука. Римляните не са могли да измислят нищо по-жестоко от това, в противен случай биха го приложили. Това е първото, което искам да отбележа, и то не трябва да ни изглежда много чуждо. Ако Божият син, без грехове, е понесъл страдание, какво следва за мен действителния грешник? Къде ще отида, какви ще бъдат последиците от моя грях? Ето такива – жестоко измъчване.

Исус е преживял още нещо по-страшно, което никой досега не е преживял. Нямаме представа какво означава то – състояние на отделяне от Бога. Ние знаем какво изговаря Той:

„Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?“

Това означава, че в този момент е без това специфично влияние, което Бог има върху нас, ние не го усещаме, но то е действително. На тази земя никой не е имал такова преживяване – да се почувства отделен от Бога. Бог е близо до всеки човек, колкото и той да не го иска, но в огненото езеро Той ще бъде далече от всеки един там. И накрая мъчителна смърт. Тя ще бъде вечна. Прибавям още един стих, който, признавам, е мое тълкуване. Няма да се обидя, ако някой го постави под въпрос. Лука 23:31 – когато Христос, натоварен с дървения кръст и с нашите грехове отива към Голгота. Жените наоколо наблюдават тази тежостна обстановка и плачат. А Христос им казва да не плачат за Него, а за себе си и за децата си. Защо?

„Защото, ако правят това със суровото дърво“, т.е. с един, който няма никаква вина и всички знаят това, то какво ще стане с

другите, които имат вина? „Защото, ако правят това със суровото дърво, какво ще правят със сухото?“

Христос ни обяснява какво ще правят със сухото. Аз разбирам, че ще бъде нещо по-тежко от това, което сам е преживял на кръста. И въпреки тази смърт грешният човек продължава в греха си, знаейки каква ще е присъдата му. Искам да кажа мъчителната смърт в огненото езеро. Това е място за наказание на ангелите. Затова цитирах стиха от Лука 23:31 и сега прибавям и това, което пише в Матей 25:41:

„Тогаво ще каже и на тези, които са от лявата Му страна: Идете си от Мен, вие, проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и неговите ангели.“

Огън, който не е приготвен за човеци, съществува с различна материя от тази на ангелите, които стоят на по-високо ниво от нас, с друго естество, духовно, но все пак уязвими от огън, и това трябва да е огън, изгарящ такива тела. Не само ги гори, но съществата там ще изпитат болката, каквато Христос е изпитал. Затова, ако това са направили със суровото дърво, какво ще правят със сухото. Те ще горят в огненото езеро, приготвено за дявола и неговите ангели.

Наказанието говори за тежестта на престъплението. Колкото по-голямо е престъплението, толкова по-голямо е наказанието. И когато знаеш какво е наказанието, тогава получавам ясна представа за него. Защото, когато правим някакви престъпления и наистина са много сериозни, с много голяма тежест, ние някак си ги олекотяваме, но кога-

то става въпрос за наказанието с огън и жупел в огнено езеро, тогава трябва да разберем как това престъпление изглежда в очите на съдията.

Това е важно за мен. Важно е как изглежда лъжата в юдейството, как изглежда кражбата, почти невинни неща. Казваме, има бяла лъжа. Трябва да открадна, защото имам нужда. Някак олекотяваме тези заповеди, които са заповеди на справедливостта. Но когато зная, че за една лъжа ще трябва да преживея огнено езеро, че за едно прелюбодейство ще преживея огнено езеро, тогава трябва да се прави ясно заключение колко тежко е това престъпление. Няма по-тежко от него. И когато говорим за огненото езеро, винаги трябва да знаем, всъщност да си представяме ясно, колко е тежестта на нашето престъпление. Престъпването на Божия закон, който и да е той – първия, втория, третия, десетия. Всичко води до огненото езеро. Няма значение кой закон нарушаваш. Има огнено езеро. Картината, която ни е представил Христос, докато е бил измъчван, и то несправедливо, абсолютно невинен.

От друга страна, много хора питат къде ще бъде Божията любов, когато ще горят хора, вършили грехове? Това не звучи ли чудовищно, страшно и ужасяващо? Важен въпрос. Чудовищно е. Ние дори не можем да си го представим. Ще го знаят тези, които ще бъдат там. Но справедливостта изисква това. Ако говорим, че Бог е справедлив, тогава трябва да има съответствие между наказание и престъпление. Това е първото нещо. Огненото езеро е приготвено от Този, Чийто естество е правда. Това е Бог. Той не може да прави компромис с неправдата.

Какъв съд е тогава? Как можем да го наречем Не-

бесен съд, Божи съд, когато е същият, като земните съдилища. Справедливостта изисква пълно съответствие между престъпление и наказание. От едната страна е престъплението, от другата страна е наказанието. Трябва да има пълно съответствие. Той прави това според везната на правосъдието.

Много сполучлива илюстрация, символ. Земните съдилища са представени с везна. Божият съд е също везна. Това е измервателен уред с два съда, които винаги трябва да са в равновесие. Ако в единия има 1 кг захар, в другия захарта трябва да бъде точно толкова – 1 кг, за да има равновесие. Ако захарта е 800 г, равновесие няма да има. Везната не е точна. Бог има везна и Той се съобразява с нея. Това е Негов дълг, освен че е Негова природа. Везната е не само точна, но и много чувствителна. Подчертавам, много чувствителна. Защото Библията казва, че Бог ще съди всяка побуда. Никой не знае какво има в мен. Никой не знае защо правя едно престъпление или защо не го правя. Каква ми е побудата. Земният съд не може да знае. Има детектор на лъжата, но няма детектор на побудата. Каква е причината, която е накарала един човек да открадне, да убие, да прелюбодейства? Какво всъщност е станало. И ако не го е направил защо не го е направил?

Много ясно е казано в Библията. Да го цитирам, за да има тежест:

„Затова недейте съди нищо преждевременно“, защото не знаете побудите.

Като не знаеш побудата, не можеш да си точен.

„Затова недейте съди нищо преждевременно, докато не дойде Господ, Който ще извади на светло скритото в тъмнината.“

Земният човек също не може да види скритото в тъмнината.

„...и ще изяви намеренията на сърцата.“

„Намеренията на сърцата.“ Божията везна е абсолютно чувствителна и много точна. Нищо не може да убегне от нея.

И много страшно звучи: „всяка дума“. Искам да го прочета пряко от Библията: „И ви казвам – думите на Исус Христос, – че за всяка празна дума, която кажат човеците, ще отговарят в деня на съда“. „Всяка празна дума.“ Не зная дали да не изчакам малко всеки да си помисли колко празни думи сме изговорили? И какво Христос разбира под празна дума. Така че тази везна хваща намеренията, скритото в тъмнината, всяка дума, празна дума, дума без съдържание, безсмислена, с лошо влияние. И продължава:

„Защото от думите си ще се оправдаеш и от думите си ще се осъдиш“.

Страшно звучи. Аз мисля, че Бог ще ме съди по моите дела, какво съм направил. Но и казва: ще бъдете съдени според думите си.

„От думите си ще се оправдаеш и от думите си ще се осъдиш.“

Трябва добре да мислим, да не говорим по инерция, бързо. Какво точно казваме, фатално е. Божията везна улавя всяка дума. Значи в Божиите книги ще

бъде регистрирано всичко, което сме казали през целият си живот. И друго, във 2 Коринтяни 5:10: ще застанем открити за всяко дело, такова каквото е, добро или зло. Естествено е, защото и земните съдилища се съобразяват с това какво си направил, добро или зло.

Престъпността е динамична. Тя нараства и става все по тежка, докато се изравни със силата на огненото езеро. Тогаваш правосъдието се задейства, развалата е стигнала върха си. Споменахме за намеренията на сърцето. Първо, всичко е в сърцето, намерението. То е скрито дълбоко в човешката душевност, но е намерение. Когато му се угажда и когато се подхранва, то нараства непрекъснато и започва да се проявява в думи, после в дела, делата започват да растат, докато стигнат предела си. Много уместно е тук да спомена, и този случай има много голямо значение, когато говоря за огнено езеро – случилото се в дълбоката древност с Лот в градовете Содом и Гомор, намиращи се сега на дъното на Мъртво море. Какво се е случило там? Библията ни казва, че беззаконието на хората е стигнало до небето, викът на беззаконието на тези хора е сигнал до Бога. Няма да цитирам стиховете. Ще оставя всеки, който се интересува от въпроса за огненото езеро да прочете Битие 18:20, 21. Бог казва, че ще отиде да провери дали е така. Използван е фигуративен израз, с който се показва, че Бог не избързва с наказанието. Наказанието на Неговите деца, Неговите творения, е много болезнено за Него. Той в никакъв случай не иска някой от нас да страда, още по-малко да страда в огненото езеро. Така че тук изразът („ще видя дали са направили напълно според вика“) показва, че Господ

не бърза с изпълнението на присъдата и се опитва да направи възможното човекът, грешникът, престъпникът да избегне наказанието. Затова Бог изпраща ангели.

Двама ангели отиват в Содом и Лот, който е на портата на Содом, веднага е готов да ги приеме с гостоприемството си. Те първо отказват, но Лот знае какво ги очаква, ако останат на улицата. И затова поканата му е много настойчива. Той има за цел да ги прекара по заобиколен път, за да не бъдат забелязани от хората. Но тъй като ангелите не приемат веднага гостоприемството му и хората вече са ги видели, минават по късия път. Влизат в дома му и след малко на вратата се явяват група от жителите на Содом и казват:

„Изведи ни ги да ги познаем“,

което означава да се гаврят с тях сексуално. Ужасно нещо. Лот им отговаря, че е приел тези хора заради сигурността им, и ги моли да не им проявяват голямото си беззаконие. Те обаче настояват, кой е той да им каже какво да правят.

„Ние искаме тези хора да излязат, да бъдат изведени от дома ти.“

Лот е в пълна безизходица и не знае какво да направи, и чувства, че съгражданите му са готови да го разкъсат, защото им отказва да задоволи ужасното им извращение.

В това време ангелите отварят вратата, изтеглят го навътре и поразяват със слепота нечестивите хора. Упорството е толкова страшно, толкова дълбоко, цяла нощ тези хора търсят вратата,

за да постигнат своите цели. Границата, зад която не може повече да се отиде, е преминалата. Дъното е достигнато. Друго не може да стане.

„Бог е милостив, казват гостите на Лот, виж, дошли сме да изгорим този град. Затова сме тук.“

Страшна вест. Вест, която аз проповядвам сега. Човешкото беззаконие ще стигне дъното. Точката, от която не може да слезе по-долу. И какво очаква човека? Какво?

„Ние сме тук, за да изгорим този град и всичко в него. Ако имаш някакви близки, отиди им кажи какво се е случило, кажи им какво ще стане.“

Милост. Лот отива при двамата си зетя, които водят дъщерите му, разказва им какво се е случило. Но за тях това е смешно. Не могат да приемат, че огненото езеро е истина. И вярвам, че някои хора, които ме слушат сега, си мислят същото, че то не е истина. Какво приказваш? Не бих приказвал, ако не го пише. Казвам го, защото го пише и защото е много важно да знаеш, че за престъплението те чака огън. Какво трябва да направиш? Бягай, бягай, спасявай се. Вестта за огненото езеро не е, за да плаша хората. Аз им казвам, че трябва да направят нещо, да се спасят. Затова го проповядвам, да не бъдат изненадани. Лот, за голямо съжаление, се бави. Вижда, че това са ангели, които му говорят съвсем сериозно. Той обаче не може да се отдели от Содом. Налага се да го хванат, да хванат семейството му и двете му дъщери и да ги изведат. И когато Лот се отдалечава, пада огън, казва Библията. Цитирам по памет: пада огън от небето, огън

и сяра и всичко изгаря. Следа няма. Дъно на Мъртво море, там са тези нечестиви градове Содом и Гомор и всички селища около тях.

Какво е важно. Аз съм изненадан от съвършенството, с което Бог борави по този въпрос. Как не ни оставя в неведение. Как прави всичко възможно да избегнем този пъкъл, този ужас. Бог не иска аз да бъда там. Той не се радва, когато ще страдам. Но какво да направя?

Много важно е да прочетем Юда 7:

„Както и Содом, Гомор и околните им градове, които подобно на тях се отдадоха на блудство и бяха обзети от противоестествена страст, са ни дадени за пример, като носят наказанието на вечния огън“.

Бог е записал тази случка не да ни плаши. А да ни представи миниатюра на това, което ще стане. Тук става дума за малка част от нашата планета. Само важна забележка. Содом и Гомор са дадени за пример. Четеш и знаеш какво те чака. Неизбежно е. Не може да се избегне, когато стигнеш тази точка. Може да се избегне преди това и затова е записано. То не е написано да те плаши и да ме плаши, а е записано да направя всичко възможно да го избегна. Какво искам да подчертая:

„са ни дадени за пример, като носят наказанието на вечния огън“.

С думата „вечен“ от Свещеното писание се злоупотребява и се говори за безкраен пъкъл. А Содом и Гомор горят ли още? Някой да е намерил този огън? Не. Содом и Гомор са горели, докато е имало какво да гори. Тази дума в Свещеното писание е има-

ла по-различно значение и за времето си. Значението, което ѝ отдаваме сега, е за събитие, което трае дотогава, докато има какво да гори, защото престъпленията на хората са различни. Някои са много големи и грозни, някои са по-леки, по-незначителни. Едните ще изгорят по-бързо, другите ще изгорят по-късно. Всички ще горят, всички ще страдат много. Докато последното нещо изгори. Дотогава ще има огън. След това свършва. Библията сравнява това огнено езеро с огромно дърво, хвърлено в огъня. Какво гори първо? Тънките клончета, листенцата и преминава към по-дебелите клони и накрая изгаря коренът, дънерът или стъблото на дървото. То гори най-дълго. Всеки, който е хвърлил такова стъбло в огъня, знае колко дълго време гори. Не изгаря веднага. Сатана, който е причинил всичко това и е най-големият виновник, извършил най-тежкото престъпление във вселената, ще гори най-продължително. Но ще настъпи край. Това е, което мога да кажа.

Как Христос наблюдава толкова жестока сцена? Как? Библията казва определено, че всичко това ще стане пред Агнеца – Откровението 14:10:

„И ще бъде мъчен с огън и жупел пред святите ангели и пред Агнеца“.

Повтарям нещо, което казах, не се притеснявам да повтарям. Това е съдба, която Бог никак не иска да се преживее от неговите деца. Те са деца, аз съм дете на Бога. Всички сме деца на Бога. Как Бог да иска да ме хвърлят в огнено езеро? Как да хвърли детето Си там? Как да си представим, че баща може да изпитва добри чувства, когато вижда, че детето му страда? Затова казвам определено: Бог не благоволи в това!

Огънят не е приготвен за нас. Бог не го е приготвил за мен, приготвил го е за ангелите, които са упорствали и в голямото си престъпление са застрашили Неговия престол на небето. За тях е приготвил огъня, но в него да хвърли мен. Той не иска да бъда там, затова ме предупреждава. Но защо го прави? Все пак го прави. Защо ? Бог не може да се меси в избора на разумното Си творение, не пречи на моя избор. Зачита ме като личност с право на избор. Тогавя какво да правя? Той може да ми каже какво да не правя и ако го правя все пак, какво ще ми се случи. Той не може да промени жътвата. Аз промених заглавието „Каквото си посял“. В Галатяните 6:7 има важни думи:

„Недейте се лъга“.

Ние казваме: Бог е любов. Как ще го направи това? Бог е милостив. Как ще го направи? Не се лъжи! Апостолът е ясен:

„Недейте се лъга; Бог не е за подиграване“.

Какво значи Бог да се представя за справедлив. Едни ги наказва по един начин, а други за същото престъпление – по друг начин. Към един проявява любов, към друг милост. Справедлив ли е? Не се лъжете.

„Бог не е за подиграване: понеже каквото посееш човек, това и ще пожъне.“

Каквото посееш. Бог не ти се меси в сеитбата. Той само ти казва какви ще бъдат резултатите от една или друга сеитба. Когато нарушаваш Моя закон, такава е жътвата. Ясно е, че ти избираш какво да сееш. Когато дойде време за жътва, не е възможно да я промениш, защото съзнателно си посял

семето. И жътвата може да закъснее. В живота си не получаваме точно това, което сеем. Наблюдаваме, и аз лично съм наблюдавал и в моя живот, и в живота на хората около мен виждам, че те жънат нещо. Но то не е точно това, което са посели. Божия милост. Можем да видим, че някои хора са вършили много тежки престъпления, а не са получили заслуженото. Определено казано: жътвата може да закъснее, но е неизбежна. Ще дойде време, когато ще пожънеш всичко, каквото си посял. Сега никой не жъне пълната жътва. Жънеш частично и Бог го прави нарочно, да знаеш, че има жътва. Затова Той ти казва сега да жънеш частично това, което си направил, но знай, че ако продължаваш да сееш същите семена, ще получиш друга жътва. Ще получиш пълното, което си посял.

А мисълта на апостола продължава така:

„Защото, който сее за плътта си, от плътта си ще пожъне тление, а който сее за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот. Да не ни дотяга да вършим добро, защото, ако не се уморяваме, своевременно ще пожънем“.

Искам да обърна вниманието върху тези стихове.

„Който сее за плътта.“

Каква е сеитбата за плътта? Плътта ми иска да прелюбодействам, да крада, за да живея по-лесно, да излъжа, за да избегна някои неприятности. Това иска моята плът. И ако сея за нея, ще пожъна тление. Който пък сее за Духа, ще пожъне вечен живот. Това е човек, който иска да се придържа към правото, който иска да избегне греха. Този човек сее за Духа. Другият стих е много интересен:

„Да не ни дотяга да вършим добро“.

Когато един човек прави добро и то не се оценява, обикновено не се оценява, той се уморява. Когато правиш добро, ти сееш за Духа. Но се уморяваш, никой не те зачита, даже те приемат като малко наивен, не си разбрал смисъла на човешкия живот. И ти си казваш: Само аз ли ще правя това? Човек се уморява да прави добро, да посещава болни хора, да говори с хора, които са своенравни и трудно се понасят, и ти по някакъв начин да им правиш добро, да им помагаш да се измъкнат от това положение. Мъчително, а нямаш никаква награда от това. Сееш и не получаваш от посятото.

„Да не ни дотяга.“

Да не се уморяваме. Защото някои сеят, сеят и казват: „Не мога повече да го правя, не издържам. Пълно неразбиране. Аз правя добро“.

„Защото, ако не се уморяваме, своевременно ще пожънем.“

Ние ще пожънем вечния живот, ето защо искам да насърча всички, които сеят за Духа. Не е лесно, не е приятно, не се възнагражда на тази земя, но сееш за Духа, а сеитбата в Духа е вечен живот, ние говорим за вечен живот. Вечният живот иска подобаваща сеитба. Важно е къде сееш.

Всеки знае каква ще е жътвата. Всеки знае. Не може да сееш домати и да очакваш репички или друг плод. Няма човек, който да не знае, като сее, какво ще получи. Не може да сееш ябълки и да получиш тръни. Напълно ти е ясно, че от ябълката ще излезе ябълка. Ако сееш тръни, тръни ще пожънеш. Говорим как Бог гледа на това. Той гледа с голяма мъка как сеем

в плътта неща, които никога няма да искаме да жънем и ще съжаляваме за това. Бог ти е казал! Това е природен принцип. Това е житейски принцип. Сеитба. Жътва. Каквото сееш, това жънеш. Той говори на всички нас, на младите хора. Да си поживея малко. Обикновено казват, хубаво е. Това е за възрастни, да си поживея малко. И? Къде сееш? В плътта. Задоволяваш я, задоволяваш прищевките ѝ. И сееш в плътта. Един ден ще дойде времето да жънеш посятото в плътта. Много жестоко. Огън и жупел. Ще бъдеш мъчен. Краят ти е вечна смърт. Бог ти е казал: сееш ли за плътта, трябва да знаеш какво ще получиш. Към това мога да кажа още, че Бог е само правда. Бог е любов. Не може да бъде друго. Не може да бъде неправда и нищо не може да промени Неговата правда. Това е силата на Неговото управление. И Той е длъжен да прави това, което показват везните.

Искам пак да се върна малко на везните. Огромна везна им пред Бога. В единия съд е огненото езеро в другия – моите грехове. И колкото по-тежки стават те в едното блюдо, толкова повече се повдига другото блюдо. Защото блюдото с моите престъпления, когато са по-незрели, се издига по-високо. Обаче, колкото повече престъпления правя, по-тежко става, защото, когато Той говори за Содом и Гомор, казва: „тежестта на престъплението им“. Тежестта. Всички разбираме, че това, което е станало в Содом, възможно най-тежкото, е вдигнало везната, докато се получи равновесие. Какво да направи Бог? Везната показва равновесие. Престъпление – наказание. Това е. Сега, ако си справедлив, действай. Бог трябва да действа. В земния съд съдията вижда какво показва везната, но той има свои интереси. Може да му е платено. Може да счи-

та, че е политически неизгодно. И въпреки че везната му показва какво трябва да направи, той действа по свое усмотрение. При Бога така ли е? При Бога има везна, която всички ангели наблюдават, и ако тя е вече в равновесие, какво следва да направи Бог? Милост ли трябва да прояви, любов ли, или правда? Везната иска да прояви правда. И аз искам. Макар че аз мога да бъда в огненото езеро, но аз искам да живея в царство на правдата. Омръзнало ми е от неправди. На всяка крачка неправда.

Интересното е, че когато Божият Син е трябвало да получи наказанието за греховете ни, Бог не се е намесил. Как е преживял и какво е преживял, когато Синът Му е казал:

„Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?“

Как го е преживял? Той е до Него. Бил е в облака около Него. Но не се е намесил.

„Защо Ме оставяш, Господи?“

Бог не е пощадил Сина Си, а искам мен да пощадя. Как ще ме пощадя? Особено когато е казал:

„Жаден съм“.

Как Бог е понесъл гумите „жаден съм“. Какво страдание е имало в душата Му, в тялото Му? И не Му е дал вода. Не е утолил жаждата Му. Ето Този е Бог на правдата. Щастлив съм, че има Бог на правдата. Това, което Той може да направи, аз искам сега да потвърдя, защото е много важно. Бог е открит. Казва ти: „Човече, за тази сеитба ще има такава жътва. Това е! На Адам и Ева е казал, първото нещо, което им е казал:

„Ако нарушите моя закон, жътвата е смърт!“

Адам и Ева е трябвало да знаят ясно. Никои не им е пречил. Могли са да нарушат Божия закон, но не са могли да променят съдбата си. Съдбата е смърт. Не можем да видим Бог. В Свещеното писание въпросът за огненото езеро е записан на много места. Бог говори за него по различен начин. И ти да продължаваш да грешаш? Бог трябва да бъде открит. Той трябва да каже за последствията, но не може да ги промени. Това означава, че присъдата е предвидима. Ако има сеитба, значи има жътва. Жътвата е предвидима както в природата. Значи всеки един от нас знае какво ще му се случи. Всеки един от нас знае.

И още нещо искам да кажа. Как считате, че Бог трябва да постъпи? Няколко въпроса. Ирод, който е убил витлеемските деца. Какво биха искали техните майки да му се случи? И това не си го измислям. При възкресението Ирод ще застане срещу майките с децата им. Ирод ще види тези майки. Той може би не ги е виждал. Той само е заповядал. И те може и да не са го виждали. Сега Ирод и майките ще стоят заедно. В ръцете на майките са децата, които някога са били обезглавени. Какво ще искат те от Бога да направи с Ирод. Милост, любов или правда? Какво ще искат? Той е почернил тези жени. Те цял живот са живели в мъки и страдания. Да гледаш детето си на една, две годинки посечено. Какво да направи Бог си Ирод? От историята знаем, че този човек е бил много нежелан и хората са искали да се избавят от него. Той е знаел, че хората ще се радват на смъртта му. Затова е заповядал, когато умре, да убият млади хора, за да има скръб. Какво да направят тези млади хора, убити в това

време? Какво да направят майките и бащите им? Какво да искат за този изверг? Милост, любов? Ако моето дете е било посечено на 1 или 2 години и застана срещу този убиец, какво ще искам от Бог? Не вярвам, че някой ще каже: „Господи, помилвай го, той се е объркал“.

И още. Какво е трябвало да се направи с йезуитите, използвали цялата си изобретателност да измислят инструменти, които да причиняват възможно най-големи мъки. И сега тези инструменти се пазят в някои музеи. Те са използвали гениалната си мисъл за създаването на инструмент, причиняващ най-голяма болка на човека. И сега аз виждам този йезуит, който ме е измъчвал и причинявал най-голяма мъка, и казвам: „Господи, прости му“. Как така? Той трябва да бъде измъчван, както аз съм бил измъчван. Това изисква справедливостта. Каквото е посял, трябва да го пожъне. Още повече, йезуитите са изгоряли на клада Христовите последователи. Нарочно са слагали влажна слама, за да продължат горенето и болките. И какво очаква този човек и какво да му направи Бог? Какво ще каже Хус, изгорен по този начин? Какво ще кажат другите християни, изгоряни на клада? Какво ще кажат те на Бога? Господи, помилвай ги. Вартоломеевата нощ. Избити са 30 000 души по най-жестокия начин, клада са се издигали. И кралят им е обещавал сигурност. Какво да направи Бог с краля, с екзекуторите? Отговорете. Какво би искал кралят? Ако сам е бил във Вартоломеевата нощ? Ако е бил на клада. Ако е бил хвърлен на зверове? Обличали са християните с животински облекла, кожи и са ги хвърляли на зверове, на кучета, на лъвове. Какво да искат тези хора от Бога? Какво да направи Той с екзекуторите? Забавляват се, радват се, колкото по-жестоко ги разкъ-

сват животните. Виждат как тези хора умират в агония, как кръв се лее, как кучета свирепстват и ги разкъсват. Как без справедливост, без жетва? Ще има. Такава, каквато Бог е писал. Огнено езеро за мъки, изгаряния и друго.

Трябва да кажа, че нарушаването на Божия закон, без значение коя заповед, е израз на едно-единствено нещо – бунт срещу Бога, бунт срещу Неговото управление. Тези хора показват, че не искат Господната власт, не искат да бъдат под закон.

„Искаме ние да сме си закон, да правим, каквото пожелаем, а не Ти да ни нареждаш. Не щем това. В бунт сме срещу Тебе.“

Разбира се, че в огненото езеро ще има хора, които не са убивали, не са крали, не са прелюбодействали, хора, общо взето добряци. А ще горят там, защото са нарушавали Божия закон и защото са в бунт срещу Бога. Колко ще бъде наказанието везната ще покаже, но се знае, че тези хора са срещу Бога, не Го искат. Не искат Христос, да се махне, да бъде разпънат. Такъв управител не искаме. Трябва да кажа и аз като родител: какво всъщност показва детето ми, когато не ме слуша, не ми се покорява? Въстава срещу мен. Не иска такъв баща, който му казва да не прави това, да не прави онова. Не го иска, напуска го и бяга. Отива на място, където прави, каквото си иска. Непокорен е на баща си. И заминава. Това е с всеки нарушител на Божия закон. И Бог ще го съди за бунт срещу Неговото управление. В Римляни 1:32 пише следното:

„Които при все, че знаят Божията справедлива присъда“.

Знаят Божията присъда – огнено езеро,

„които вършат такива работи, заслужават смърт“.

Не само ги вършат, но и одобряват онези, които ги вършат. Какво да направи Бог с тези хора? Знаят Божията справедлива присъда, знаят, не са в неведение. Друг е въпросът, дали вярват. Но знаят. И продължават да правят това, което са правили. Какво да направи Бог с тях? И одобряват, с други думи насърчават и другите да правят същото. И покварата става все по-голяма и по-голяма. Как да реагира Бог? Огнено езеро! От една страна звучи плашещо, чудовищно, но от друга страна, звучи Божията справедливост, милост, грижа, любов. В цялото Писание се съдържа предупреждение към всеки един.

Връщам се към Галатяни 6:6, 7. Но преди това: да обикнем и да служим на Този, който е поел нашите грехове. Това е най-важното. На кръста Бог е показал милост към мен, в огненото езеро Той ще покаже правда. Показал е жестокост към Своя Син, за да има милост към мен. Остава Бог да покаже правда към мен. Нека се възползваме от Неговата милост, и аз препоръчвам по-често да гледаме към кръста. Когато правим това, ще знаем: това е моето място. Там щях да бъда аз, ако не е бил Христос. Кръстът ми показва какво ще получа, ако продължавам живота си по този път. И какво ще получа, ако повярвам в Този, Който е умрял за мен? Препоръчвам по-често да гледаме към кръста. Там да видя себе си и Този, Който заслужава моята върховна любов. Който е страдал и е умрял в огненото езеро, за да

ме избави. Галатяни 6:6, 7. Внимавай къде сееш. Не може да не сееш. Животът го изисква, важното е къде сееш. В плътта ли, в Духа ли? Сеенето в плътта доставя известни наслади и не е толкова възна-граждаващо, и в един момент омръзва. Но краят е различен. Сеенето в плътта е тление и смърт, огнено езеро. Сеенето в Духа е вечен живот! Господ да помогне всички ние да бъдем сеячи на Духа. Амин. Амин.

Вечният живот като Божи дар

Каква ще бъде наградата за тези, които обичат Христос? Много важен и много лесен въпрос. Лесен е, защото е зададен пряко на Исус Христос, и отговорът е получен лично от Него. Въпросът не е мое тълкуване на някои места от Библията, а просто посочване на отговора на Христос. Това е записано в Матей 19:27-29, чета точно:

„Тогавя Петър Му отговори: Ето, ние оставихме всичко и Те последвахме; тогавя какво ще имаме? Исус им рече: Истина ви казвам, че във време на обновлението на всичко, когато Човешкият Син ще седне на славния си престол, вие, които ме последвахте, също ще седнете на дванайсетте престола да съдите дванайсетте Израелеви племена. И всеки, който е оставил къщи или братя, или сестри, или баща, или майка [или жена], или деца, или ниви заради Моето име, ще получи стократно и ще наследи вечен живот“.

Това отговаря архитектът и спасителят, и създателят на спасителния план. Въпросът за вечността е част от този план и ако тя липсва като награда на светиите, всъщност всички усилия остават безплодни и безсмислени. Преди да приложя тези разсъждения, искам да кажа нещо, което ми прави впечатление повече от отговора на Христос, и това е, че апостол Петър заедно с учениците са последвали Исус Христос, без да знаят какво ще

получат. Те са били така привлечени от Него, от неговата любов, че дори не са Го питали какво ще получат, когато Го последват. И сега, когато Той е умал срещата с богатия младеж и е разговарял с него за вечния живот, те изведнъж са се сетили, че не знаят какво ще получат.

Искам да кажа, че аз съм станал последовател на Исус Христос, заради вечния живот. Не бях привлечен от Исус Христос, от учението от каквото и да било. Просто искам да живея вечно и разбрах, че Христос ми предлага това, за което копнея, и затова ще го следвам. Започнах от вечния живот. Учениците са започнали от любов към Исус Христос.

Така имаме ясен отговор, даден от нашия Спасител, умрял на кръста за нас. Той казва, че ще имаме като наследство вечния живот. Така не аз отговарям на този въпрос, а Исус Христос – на всички, които се интересуват от него.

Интересното е, че Исус Христос е казал, че ще има вечен живот, но Той е направил нещо повече. След 100 години, когато църквата е преживявала много тежки моменти, един от които очакването Христос да дойде в тяхното време, а времето минава, но Той не идва, което започва да ги притеснява, и другото, много сериозно и неприятно, силният натиск, упражняван върху тях от езическия свят, когато са понасяли големи жертви и са били смутени дали ще получат обещаното от Него, в този момент е дадена книгата „Откровението на Йоан“. Този апостол е умал привилегията да види значителните чудни неща, които е трябвало да се случат до края преди Пришествието в много големи подробности и ясноста.

И накрая Откровението 21:1-4, което ние често цитираме и с основание четем:

„И видях ново небе и нова земя, защото; първото небе и първата земя бяха преминали; и море нямаше вече“.

„Видях, с очите си видях това, което Господ е подготвил за нас. Той каза, че ще получим вечен живот.“

Апостол Йоан ни казва къде ще прекараме вечния живот. Ще бъде прекаран на нашата планета, но тя ще бъде обновена. И той описва още малко как ще изглежда животът на подновената планета.

„Видях и святия град, новия Йерусалим, да слиза от небето от Бога, приготвен като невеста, украсена за мъжа си.“

Изрази, които до известна степен ни помагат да разберем, защото нямаме възможност да си представим какво е да бъдеш като невеста, украсена за мъжа си. Нещо прекрасно, нещо върховно, нещо непостижимо.

„Видях и святия град, новия Йерусалим, да слиза от небето от Бога, приготвен като невеста, украсена за мъжа си. И чух силен глас от престола, който казваше: Ето, скинията на Бога е с човеците; Той ще обитава с тях; те ще бъдат Негов народ; и сам Бог ще бъде с тях – техен Бог. Той ще обърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече; нито ще има вече жалеене, нито плач, нито болка; защото предишното премина.“

Тук получаваме ясна представа къде ще прекараме вечността. На нашата планета.

След пришествието на Исус Христос всички изкупени ще го придружат в небето. Хиляда години вярващите хора ще бъдат на небето с Исус Христос. След хиляда години Господ ще поднови земята и заедно с всички изкупени, и с Исус Христос, всички ще се върнем тук, на нашата земя, заедно с новия Йерусалим. Прекарали хиляда години в Божието царство, около Божия престол, сега заедно с Бог и с всички изкупени ще пристигнем на нашата земя, на подновената ни планета, не на новосъздадена планета.

Че планетата трябва да бъде подновена, не е нужно да доказвам. Все по-често хората мислят за изселване от планетата ни. Те виждат, че тя постепенно става все по-неудобно място за съществуване. Замърсяваме я, ограбваме я. Изменяме нейния облик и хората започват да си мислят за друга, нова планета. Да заживеят там, за да я направят като планетата, на която живеят сега. Необходимостта от подновяване на планетата усещаме не само ние, но Господ го заявява в Откровението 21:5:

„И седящият на престола каза: Ето, подновявам всичко“.

Всичко ще бъде подновено – атмосфера, почва, ландшафта на планетата, всичко. Значи Христос не казва „ще направя отново“, но „подновявам“, прави го най-подходящо, за нашето удоволствие и щастие. И казва, това много ми харесва:

„Напиши, защото тези думи са верни и истинни“.

Верни и истинни, никоѝ няма право да ги оспори или изменя. Това е казано пряко. Обновяването на земята ще започне, след като тя бѝде пречистена с огън. Нещо, за което говорихме последния път – една неприятна тема за слушане и говорене, но е истина и не можем да избегнем определеното да се случи. Цялото обновяване ще стане след пречиштането на земята с огън, не с какво да е, с огън.

Във 2 Петрово 3:12,13 Петър казва:

„Като очаквате и копнеете за идването на Божия ден“.

Копнеете. Едно е да очакваш, копнежът е нещо повече. Аз например мисля преди всичко за себе си: копнея ли за идването на нашия спасител Исус Христос? Копнея ли за подновяването на тази земя, измѝчвам ли се да живея в този свят? Чувствам ли голямата необходимост да живея в един подновен свят? Често пъти тази земя и светът, в който живеем, ни примамват с много бляскави неща и ние очакваме идването на Исус Христос, но не го копнеем. Не ни се иска да стане колкото е възможно по-скоро. Но апостолът казва: „като очаквате и копнеете“. Той държи много на копнежа за идването на Божия ден, поради който небето възпламенено ще се стопи и стихииите нажежени ще се разложат. Бог ще стопи тази земя до атом. Всичко ще премине в газообразно състояние. Земята ще бѝде формирана по нов начин, ще изглежда другояче, сърцевината на земята ще бѝде друга. Атмосферата ще бѝде друга, всичко ще бѝде напълно различно. Око не е видяло, ухо не е чуло и на човека на ум не му е идвало. Такова нещо е приготвил Бог за нас, но първо всичко трябва да се разложи до крайна степен. Цялото замърсяване, което човечеството е причинило особено в

нашето време, всичко ще бъде премахнато, стопено и преобразувано в нещо друго.

„А според обещанието Му очакваме ново небе и нова земя, в която да живее правда.“

Той говори само за нещо, едно специфично нещо, много съществено: ПРАВДА. Не може да се радваме на вечността без правда – един осакатен, мъчителен живот. Апостолът казва: „да живее правда“.

Най-важното, което аз считам, е, че човекът ще бъде обновен, ще прилича на своя Баща. Радвам се, че всичко ще бъде ново – планини, гори и поляни, природни богатства. В стария рай, в който е живял Адам, златото е било на повърхността. Златни планини, планини от сребро, от желязо, други скъпоценни материали, блестяли са бисери. Сега в новия рай какво ще бъде не смея да говоря, защото нямам капацитета да го направя. Най-важното е с какви хора ще живея там. Какво ще представляват хората до мен, какво ще представлявам аз, човекът до тях? Ще изпитват ли удоволствие да общуват с мен, ще искат ли никога да не се разделят с мен, или ще им омръзвам с моите привички, с моите слабости, недостатъци? И затова намирам, че най-същественото, което Бог казва, е: „подновявам всичко“. Кое всичко? И мен, човека. Ще бъда подновен, ще бъда друг. Хората ще ме познаят, ще кажат: „Това е Георги Чакъров, но ще добавят: той е друг, друг човек, прекрасен човек, с този човек искам да живея вечно, колко е хубаво да живея с него“. Затова най-същественото е Бог да поднови човека. Всеки човек, който ще живее в новото небе и новата земя, ще бъде подновен. 1 Йоаново 3:2

„Възлюбени, сега сме Божи деца и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни на Него, защото ще Го видим, Какъвто е“.

Ще приличам на Исус Христос. Да не кажа голямата дума: на Бог, на моя Баща. Той е моят Баща, ще приличам на Него. „Ще бъдем подобни на Него.“ Не казва, че ще бъдем богове, а ще бъдем подобни на Баща си както сега съм подобен на моя баща. Имам голяма част от качествата на баща ми – добри и зли. А тогава ще имам всички качества на моя Небесен Баща – само добри качества. Така че най-същественото, най-радостното за мен е, че ще има подновени хора, които ще приличат на техния Баща.

Още нещо. Говоря за човека, защото мисля, че е най-същественото. Човекът ще има друг ранг. Четем в Лука 20:36:

„И не могат вече да умират, понеже са равни на ангелите“.

Колко хубаво! Не могат да умират. Не са от материя, която умира, която се разпада. „И не могат вече да умират, понеже са равни на ангелите.“ „И като участници във възкресението са синове на Бога.“ Две важни неща: „са равни на ангелите“. Аз, грешният, нещастен човек, ще бъде равен на ангелите. Голямата борба, която водим тук за проповядване на евангелието и за разпространяване на истината, за всичко това Господ ще ни възнагради, като ни направи с ранг на ангели, ще бъдем с естество на ангели, равни на ангели. „И като участници във възкресението са синове на Бога.“ Аз съм истинско дете на Бога, аз гледам на Бога като баща, Той е моят Баща, облечен в слава, в непристъпна свет-

лина. Но е Баща ми, в Него веднага разпознавам Баща ми. Колко чудесно! Аз съм син на Бога. И сега съм син на Бога, но не мога да го видя. Не мога да Го видя как изглежда само, но там ще Го видя. И когато искам и когато имам някаква нужда, отивам и казвам: „Татко, искаме това. Татко, това ме вълнува, можеш ли да ми кажеш нещо, Татко.“ Той казва: „Сине, заповядай, седни. Ето ти престола. Седни, да поговорим, какво те вълнува?“ Баща ми, това е Баща ми. Какво ме чака?! Ама не е ли естествено? Аз имам по някакъв начин баща. Човешкият род има по някакъв начин баща. Всеки, откъдето и да е дошъл, има баща. Както всяко дете има баща. Така че Бог е моят Баща. Той го казва ясно.

И още: същият човек, но друга материя. Аз вече позагатнах, но искам още веднъж да потвърдя тази мисъл. 1 Коринтяни 15:53:

*„Защото това, тленното, трябва да се об-
лече в нетление“.*

Ревматизъм, сърдечно заболяване, белодробно заболяване, осакатен. Колко много болести... неизброими. И смъртното, което заболява, което страда, което се измъчва, ще бъде преобразено в нещо нетленно, което не се разпада, не се разлага.

А ако човек не е имал земен баща или не е имал авторитета на баща? Не зная дали ще мога да отговоря много точно, но когато не си имал привилегията да имаш добър баща, който да се е грижил за теб, да е проявявал любовта си към тебе и ти да си я усещал, такива хора могат да знаят, че Бог казва: „Аз съм Бащата“. Тези хора могат да опитат дали Бог е баща и какъв баща е. Не бива да вземат решение, преди да са опитали. И когато се молят и

казват: Господи, от Библията научавам, че Ти претендираш, че си мой баща, аз не Те виждам, не съм Те виждал, не Те познавам, нямам никаква връзка с Теб. Сега искам да се свържа с Теб, за да мога да се убедя на практика, че ти си баща. И съм убеден, че тези хора ще разберат, че Бог е наистина техен баща. Казвам го от личен опит. Когато се връщам назад и оглеждам целия си живот, аз се прекланям пред Бога и казвам: Господи, наистина си баща. Така нежно се е отнасял към мен. Така е направлявал живота ми. Така ме е предпазвал, както моят роден баща не е могъл да направи. И казвам: „Господи, благодаря Ти, че Те познавам като мой баща“. Това мога да препоръчам на хора, които имат такива проблеми, и ми е мъчно, че ги имат. Но още нещо да кажа: те трябва да бъдат истински бащи и майки. Когато не са имали предимството да имат добър баща и майка, тогава нека бъдат такива. А за да бъдат такива, трябва да познават истинския Баща. Ако познаваш истинския Баща, ще бъдеш като Него и съответно ще кажеш: „Имах чудесна майка, имах чудесен баща“.

Един ден това ще се случи във вечността, а може би и сега да научим какви привилегии ще имат жителите на новата земя. Аз съм благодарен, че Бог е разширил прозореца, през който можем да погледнем към новото небе и новата земя. Не само в Библията, духа на пророчеството, но и в книгата „Великата борба“, която разширява този прозорец. Ще цитирам от тази книга. И тези, които искат да научат повече, могат да прочетат последната статия в нея: *„Човешкият език не е в състояние да опише наградата на праведните. Тя ще бъде разбрана само от онези, които я видят“.*

Ако искаш да разбереш как ще изглежда новото небе и новата земя, бъди там. Никога няма да съжаляваш, че си там. Ще разбереш какво Бог е направил. Сега не мога да обясня, нямам език, нито представа, нямам въображение. Бог казва:

„Тя ще бъде разбрана само от онези, които я видят. Ограниченият смъртен ум не може да схване славата на Божия рай. Не може да се схване.“

Бог и да ми обяснява сега, и да ми говори аз не мога да я схвана, не съм вещ.

Кое още е много важно освен преобразяването на човека, че ще има нов човек. Какво още е важно, за да бъде той равен на ангел. Ще има нетленно естество. Но какво друго е важно? За мен поне е важно. Сигурно всички разбират, че аз говоря от моя гледна точка, какво на мен ми изглежда важно. Важното е това, което пише „Откровението“.

Откровението 22:1, 2

„След това ангелът ми показа река с вода на живот, бистра като кристал, която извираше от престола на Бога и на Агнеца и течеше напред улицата му“.

Това е важно. Не искам толкова много да го подчертавам, защото хората не могат добре да си го представят: от престола на Бога излиза река на живот. Защо река на живота? И преминава през улицата. Не мога да го схвана, но вторият стих:

„И от двете страни на реката имаше дърво на живота, което раждаше плод дванайсет пъти, като даваше плод всеки месец и лис-

тата на дърветата бяха за изцеление на земните племена“.

„Дърво на живота“! В райската градина е имало дърво на живота, което ни говори за две неща. Свободен! Аз мога да живея и мога да не живея, независимо, че имам ангелско естество. Ако искам да живея, ако оценявам това, което Бог е направил, рая, който е направил, ще ям от дървото на живота, ще продължавам живота си. Ако казвам: Господи, не се чувствам комфортно в този свят, не искам повече да живея, искам да прекратя живота си, волята е твоя – не ядеш от дървото на живота. Това още веднъж показва, че ние не притежаваме живота като наше качество, той е извън нас. Ние сме зависими от Бога, от дървото на живота в случая. Много се радвам, че ще има вечност, но тази вечност не ми отграбва свободата, мога да я осъществявам, като ям от дървото на живота, което винаги ще ме поддържа в едно и също състояние, без снижение. Няма да има сълзи, болести и смърт. Нормално е, не може да ги има тези неща. Вече го прочетох: няма сълзи, няма болници, няма гробища, няма психиатри да ни успокояват. Няма нужда от това. Това не може да бъде част от рая. Записано е в Откровението 21:4, което вече цитирахме.

Какво още четем? Откровението 22:5

„Ноц няма да има вече“.

Защо? „Никой няма да има нужда от почивка, защото дървото на живота съдържа неизчерпаема енергия, никога няма намаляване на енергията. Такава ангажираност ще има на небето, толкова ще бъдем увлечени в дейност, че няма да искаме да почиваме

и ще се радваме за това. Никой няма да се уморява да върши Божията воля, да хвали името Му. Винаги ще чувстваме свежестта на утрото и то никога няма да свърши.“

Винаги ще чувствам свежестта на утрото. Нямам умора, нямам нужда от почивка, затова няма нощ.

И още: няма храм. „Божият народ има привилегията да общува свободно с Отец и със Сина.“ Затова няма храм. Храмът е бил място за посредничество между човека и Бога. Бог е казал: „Направете ми светилище да обитавам между вас“. Тоест Бог е там и аз отивам да общувам с Него, но не Го виждам, само имам съзнанието, че е там. Но тук няма да има храм, тоест няма да имам посредник. Ще имам пряк контакт с Бога. „Сега виждаме неясно като в огледало, но тогава ще виждаме лице с лице“, без забулващ воал помежду ни, ще стоим в Неговото присъствие. И ще гледаме славата Му. Директен контакт с Бога. Както казах, ние сме Негови деца. Отиваш при Баща си, когато искаш.

Какво ще дава смисъл на живота на жителите на новата земя?

Много важен въпрос. Не можем да си представим, че вечността е едно безделие. Нищо не правиш, само живееш, само се наслаждаваш на природата. Имаш ангелски ум с огромен капацитет, с огромни възможности за познание, за развитие, за постижения, а ти непрекъснато само търсиш да си уплътняваш времето по някакъв начин. Затова въпросът е много важен.

Какво всъщност ще осмисли моя живот? Задавам го за себе си. Това, което пише в Йоан 17:2, е много показателно и много важно:

„Както си Му дал власт над всяко създание да даде вечен живот на всички, които си Му дал“.

Идеята за вечния живот срещаме навсякъде, когато Христос говори. Той не пропуска да го спомене. Вечният живот, вечният живот, вечният живот. Не е казвано инцидентно. На много места, където говори, Христос веднага вметва темата за вечния живот, искайки непрекъснато да обстрелва нашия ум с тази важна истина. „Вечен живот има и аз го давам!“

Какво обаче е вечен живот?

„Да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, Когото си изпратил.“

Познание, какво познание? Бог е безкраен, вечен! Ние ще имаме привилегията и възможността вечно да опознаваме Бога и никога да не Го опознаем

напълно, защото е безкраен. Представете си, че непрекъснато получавате нови и нови познания за Бога. Неща, които преди не си ги съзнавал, а и това, което сега познаваш, то не е последното разбира-не. Непрекъснато ще изкачваш една стълба на познанието, което няма да има край.

- Познаване на Бога, на Неговия характер.
- Това, което е сътворил, начина, по който действа.
- Той е такава богата Личност. Той е самата вселена. И всъщност, опознавайки Бога, опознаваш толкова много неща.
- И Исус Христос, спасителния план. Как се е породил грехът? Не можем да го обясним. Защо Бог толкова много ни обича, че е жертвал Сина Си? Не можем да обясним, не можем да схванем с нашите ограничени умове.

Непрекъснато ще изучаваме науката за спасение-то, тя е наука.

И какво е важното?

Колкото повече опознаваш Бога, толкова повече обикваш Него и Исус Христос, толкова повече се засилва любовта ти, толкова повече оценяваш направеното от Него. И връзката ти с Бога става все по-близка и по-близка, и по-близка, колкото повече Го опознаваш. Най-същественото в новата земя, което ще осмисли живота ни, е познанието на Бога и на Исус Христос. Аз сега, когато чета Библията и вече съм на тази възраст, непрестанно опознавам Бога по нов начин. И виждам как няма граници

в това да Го опознаваш и колко важно е това. От личен опит казвам: колкото повече Го познавам, повече Го обиквам. повече ми се иска да живея с Него, винаги да гледам славата Му, винаги да общувам с Него, винаги да Му задавам въпроси. Ето, това е първото, което осмисля нашия живот: „Да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, Когото си изпратил“. Какво друго ще има?

В книгата „Великата борба“ също се говори: „Както ще расте познанието, така ще се увеличава любовта и преклонението, и щастието“. Забележете: любовта, преклонението и щастието. Толкова по-щастлив ще ставаш, колкото повече познаваш Бога. Повече Го обичаш и по-щастлив ставаш. По-щастлив и по-щастлив безкрайно. Колкото повече опознаваме Бога, толкова по-голямо ще бъде възхищението ни от Неговия характер. Повече и повече се възхищаваш, безкрайно. Там безсмъртие ще съзерцава с непрестанно възхищение чудесата на творческата сила, тайната на изкупителната любов. Непрекъснато опознаваш творческата сила: как Той е създал слънцето, какво е това слънце, което никога не гасне? Непрестанно излъчва енергия, огромна енергия, топли цялата планета, всеки ден я топли и никога не се изчерпва. Какво е това творение, как е постигнато? И тайната на изкупителната любов. Не любов, изкупителна любов. Този, Който е умрял на кръста за мене. Първо, познанието на Бога и на Исус Христос. Второто, общуването с Него. Общуването в небесата. С кого? Лука 13: 28, 29:

„Там ще бъде плач и скърцане със зъби, когато видите Авраам, Исак, Яков и всички пророци в Божието царство, а себе си – излъ-

дени навън. И ще дойдат от изток и запад, от север и юг и ще седнат на празничната трапеза в Божието царство“.

Общуване. Много ми се иска да разговарям с Авраам. Ще го видя. И ще говоря за живота му. Какви проблеми е имал. Искам да говоря с Йов, страдалеца. Искам да говоря с Исак, сина на Авраам. Искам да говоря с Яков, много сложна натура, сложен човек. Искам да говоря с Давид, който вече не е цар. Той е като мен ангел. Да го попитам: Как е живял и как се водят тези войни? Възхищавам се от начина, по който е бил свързан с Бога, как Го е ценял. Искан е да Му направи храм. Искам да говоря със Соломон, дали е запазил нещо от мъдростта си, дали ще има нещо специфично в него. Да не изпадам в много подробности. С всеки човек, който е спасен, ще имам възможност да говоря, да го видя и да общувам с него. Мисля за милиардите, ако са спасени, колко време трябва да общувам с тях и да влизам в техния свят, нещо индивидуално, различно от мен, нещо специфично. Така другото, което ще осмисля живота ни освен общуването с Бога, е общуването с хората. И общуването с ангелите. Неизброимо множество ангели, и аз ще имам възможността да общувам с тях. Да ги питам как са преживели борбата със Сатана и злото, как са оцелели? Как им е повлияло това, много неща ще ги питам. И сигурно с друг ум, по друг начин. Искам да говоря с моите ангели пазители. Ангелите, които са ме придружавали през целия живот. Може би е един, или повече, не зная колко са – от раждането ми до края. Знаел е къде ми е гробът и ме е възкресил. Първото, което ще видя при възкресението, е моя ангел. Този, който е бил с мен. Той ще ми разкаже от колко неща ме е пазил. Той ще каже: „Знаеш ли, тук беше в голяма

опасност, аз ти помогнах, избавих те. Тук Сатана искаше да те атакува, да те изкуши, аз ти помогнах, бях до тебе, обичам те много, защото съм твоят ангел хранител“.

Още: **ЖИТЕЛИТЕ НА ДРУГИТЕ ПЛАНЕТИ**. Във „Великата борба“ има една интересна мисъл, която ми прави дълбоко впечатление. „С неизразимо блаженство децата на земята ще навлизат в радостта и мъдростта на непадналите светове.“ Освен че ще имам привилегията да преминавам пространството, ще имам възможност да посещавам различни планети – отделен свят, както ние сме отделен свят. Там си имат своя култура, степен на развитие. И вижте какво казва: „С неизразимо блаженство“ . Това ще ми доставя голямо удоволствие, да ги видя как изглеждат, различни от мене. Аз ще бъда ангел, но ще бъда различен от другите ангели, защото съм от земята, нещо специфично. Отивам на планета, която изглежда по друг начин, блаженството е неизразимо. Изведнъж попадам в нов свят. Както съм имал привилегията да видя някои други страни освен България. В Швейцария – други хора, цялата обстановка различна от моята Родина. В Холандия, която е много интересна – земя, равна като тепсия. Нещо ново видях: канали и много равна земя. В Англия също нов свят за мен. Различен от моята Родина. Интересно ми е било, хората са интересни. Но тук навлизах в радостта и мъдростта на непадналите в грях светове. Вижте: радостта и мъдростта на непадналите светове. Ще науча от тях нещо, което не мога да науча по друг начин. „Ще споделят съкровищата на земята, съкровищата на земята и мъдростта, постигнати през безкрайните векове, като разглеждат делата на Божията десница.“ Какво Бог е направил, Божието творение. Сега по-

сещаваме музеи, за да видим някои интересни неща от миналото. Тогава разглеждаш делата на Божи-ята десница. А те са неизброими, те нямат край. „С ясен поглед ще гледат славата на творението, как всички слънца, звезди и системи в определения им ред кръжат около трона на Божеството.“ Всички съкровища на Вселената ще бъдат открити за изучаване на Божиите истини. Как ще скучаеш, как ще се уморяваш, как ще искаш да спиш? Няма да ти стигне времето. Ще имаш вечност, виждаш безкрай пред себе си; виждаш Божиите творения, как са направени слънца, различни слънца и галактики, съвсем различни. Отиваш и ги изучаваш. Изучаваш Божиите дела. Всички съкровища на вселената ще бъдат открити. Сега ги изследват астрономите. Казват някои интересни наблюдения, някога противоречиви, научават нови неща с някакъв телескоп, които пък оспорват старите им разбирания или каквито и да са знания, те се опитват да вникнат във Вселената. Тогава няма да има нужда от телескоп, няма да имам нужда от наука. С моя ум ще мога да проникна, да изследвам, да разбера как е създадено, какви е структурата му. Имам възможност да позная всичко.

Предпоследното – творческа дейност. Какво ще правя? Освен изучаване на Божия характер, на творението, на науката, на другите планети. Чета пак. Радвам се, че не казвам мое мнение, защото то е твърде ограничено, а на човек, който е имал възможност да вникне в многото неща, авторката ги е видяла и ги описва. Както Йоан казва: „видях“. Видях! Постиженията на знанието няма да уморяват ума. Нито ще изтощават силите. Ще се осъществяват и най-големите начинания. Не схващам как. Аз ще имам някакви идеи, които ще мога

да осъществявам. Как? Не разбирам. Ще се осъществяват най-възвишените стремежи. Ще се постигат най-висшите амбиции. Най-висшите! Имаш възможност, голям блян, простор за действие. Големи възможности за развитие, творчески възможности. Повтарям: ще се провеждат и най-големите начинания, ще се осъществяват най-възвишените стремежи, ще се постигат най-висшите амбиции. И все пак, постоянно ще възникват все нови и нови височини за изкачване. Няма край! И удовлетворението ти да правиш, да твориш няма край. Ще се изкачваш. Ще се явяват все нови и нови чудеса за възхищение. Нови истини за разбиране, нови предмети, които ще развиват все повече и повече възможностите на ума, душата и тялото. Навлизаш в безкраен свят. И всичко това развива ума ти, той става все по-активен и можеш да възприемаш още нови неща, които са по-сложни и по-сложни, и по-сложни. Безкрай. Безкрай. Абсолютно ангажирани. С разнообразна дейност от всякакъв характер. Тук сме изброили само някои от тях, но ще е от всякакъв характер, и още нещо, което не е без значение. Малахия 3:18: „Тогаво отново ще разсъдите за разликата между праведен и нечестив, между онзи, който служи на Бога, и онзи, който не Му служи“. Понякога ни е мъчно, че съдбата ни не е по-различна от тази на невярващите хора. Даже някога страдаме повече. Не се чувстваме удовлетворени, сравнявайки се с невярващите хора, които успяват, постигат много, имат неща, които ние нямаме. Някак си чувстваме, че не е това, което трябва да очакваме – да бъдем по-различни от тях. Писанието казва: „Тогаво отново ще разсъдите за разликата между праведен и нечестив, между онзи, който служи на Бога, и онзи, който не Му служи“. Отново ще разсъдим. Ще имаме ясна възможност да видим каква е разликата меж-

ду вярващи и невярващи. Между този, който е служил на Бога, който не е служил, ясна разлика както нощта от деня, както бялото от черното. Това е много важно. Тогаваш ще видим. И... там ще бъде плач и скърцане със зъби, когато видим Авраам, Исаак, Яков и всички пророци в Божието царство. Ще видиш това, което сега четем и проповядваме, ще го видиш. И ще бъде плач и скърцане със зъби. Скръб, която не може да си представим. Какво ще каже едно дете, което е израснало в адвентно семейство? Ще се види увлечено по света и примамено от светския живот. И вижда срещу себе си баща си, майка си, сестра си, а той е от другата страна. Какво ще си каже? Как е възможно да пропусна това, как е възможно? И искам да повторя: какво ще кажат майката, бащата, виждайки детето от другата страна и съзнавайки, че не са направили всичко, което е трябвало. Пренебрегнали са неговото спасение. Детето не е разбрало, че те държат много то да бъде там. Какво ще изпитат те? Вярно е, че Бог ще изтрие всяка сълза. Аз мисля, че тогава ще паднат сълзи. Бог ще ги изтрие по някакъв начин, но ще има сълзи. Ще кажеш: Как можах да пропусна детето си? Затова един апел към двете страни: В църквата ли си, познаваш истината, знаеш, че има вечен живот. Не пренебрегвай това! Не се увличай от измамите и изкушенията на Сатана. Ще дойде време за плач и скърцане със зъби от другата страна. Разбираш, че не можеш да направиш абсолютно нищо. Само може да съжаляваш, да изпитваш болка. Като случая с богатия младеж, който отива при Исус и казва: „Какво да направя, за да наследя вечен живот?“. Той отива при правилния човек, който може да му даде точния отговор, разбрал е кой може да му каже. Той вярва във вечния живот, но няма да го получи. Сигурно, казвам, защото е напуснал Христос. Там ще

види дванайсетте апостоли, които са присъствали, когато е задавал въпроса. Матей, Яков, всички апостоли, пред тях го прави. По-късно Петър пита Христос за вечния живот: „А за нас какво ще бъде?“. Вечен живот ще бъде, какво друго?!

Как ще реагира човекът, който вярва във вечния живот, отива при Христос, но няма да го получи? Как няма да е плач и скърцане със зъби?! Искам да кажа, че на тази земя има добри хора, които не са против Бога, но не Го искат. Те искат да си живеят по своя начин, със своите навици – да си пийнат малко, да си позволят непозволени неща. Но не са против Бога. Не Го хулят, но с поведението си показват, че не искат Бог да царува. И сега отиват и виждат какво са загубили. За една чаша вино, за една цигара. За свободата да живееш разпуснат живот. Затова да се облагодетелстваш по незаконен начин. Да си служиш с лъжа, защото е по-лесно да маневрираш. А си загубил вечния живот. „Плач и скърцане със зъби“, казва Христос. „Когато видите.“ Бог не е за подиграване. Казал е и държи всички да видят. И едните, и другите. Едните – какво са загубили, а другите какво не са спечелили. Какво не са спечелили, какво са загубили. Аз ще видя какво съм щял да бъда. Той ще види какво е щял да бъде. Затова: Матей 6:33:

„Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави“.

Най-ценните неща са първи в нашия живот. Ако Божието царство е най-ценното нещо в моя живот, то ще бъде първо. Ако обаче имам други ценности: да стана известен, да стана най-добрият проповедник, да стана по-влиятелен, да будя възхищени-

ето на хората, да се радвам на техните овации, да спечеля колкото може повече вярващи хора. Не. Първата ми работа е да търся Божието царство. Това е най-ценното. Хората ще разбират, че аз правя това и другите неща са несъществени, само помагат. Вярно, аз не мога без тях. Трябва ми дом, автомобил да се придвижвам, храна. Те ми помагат, не са основните. Аз не съм тук, на земята, само да ям, животните също ядат. Аз съм тук да търся Божието царство. Зная, че има Божие царство. Как ще пренебрегна съвета „търсете Божието царство“? И прибавям към думите на Петър, който е имал копнеж в душата си, дълбок копнеж това царство да стане реално час по-скоро: „Господи, ела. Господи, искам да живея в Твоето царство. Омръзна ми да живея в този свят на войни, на страдание, на болести, на неправди, на нещастие. Искам да гойдеш, ела“.

И ОЩЕ НЕЩО: искам да сътруднича на Бога за възстановяване на Неговия образ в мен. Аз съм създаден по Негов образ. Грехът е изопачил този образ. Все по-малко и по-малко приличам на Него. Исус Христос иска да възстанови този образ в мен. Аз не мога. Но мога да Му сътруднича. Христос иска повече и повече да приличам на Него. Апостол Павел казва: „Ако някой е в Христос, той е ново създание“. В Христос, ако аз съм по-близо до Него, толкова съм по-ново създание.

МНОГО ВАЖНО е да бъдем ангели не на небето, ангели на земята. Тук трябва да носим Божия образ. Да го възстановим. Как още мога да го възстановя? Когато гледам на Исус. Ние се преобразяваме чрез гледане. Колкото повече чета за Христос, колкото повече общувам с Него, колкото повече са запознавам с Неговият характер, толкова повече се проме-

ням. Толкова повече приличам на Него. Така че, първо, търсете Божието царство. Второ, не отказвай сътрудничество на Бога в своето преобразяване. Трябва да бъдем ангели тук. Може да пресилвам малко, но е прекрасно да бъда ангел в един такъв негативен свят. С Божията помощ мога да стана, Той ще ми помогне. Той трябва да усети, като Му покажа, че аз не съм доволен от себе си. Не желая да бъда грешник, желая да бъда свят човек. Господи, помогни ми. Избави ме, измъкни ме от тинята на греха.

ПОДНОВЯВАНЕТО ЗАПОЧВА ОТ НАС И СЕГА. Бог ще поднови всичко. То започва сега, веднага. Няма отлагане. Веднага трябва да заработя за моето подновяване. Бог да помогне да видим новото небе и новата земя, Йоан ги е видял. Интересно е, той казва: „и ангелът ми показа, и ангелът ме заведе“. Каква привилегия е имал този човек – да бъде в рая. Ангелът го води при реката на живота, ето, това е дървото на живота, ето това е Божият престол, ето това е новият Иерусалим, показва му сънища, и Йоан вижда всичко това с очите си. Как да го пропусне? Аз искам да ги видя; ангел да ме води и да каже: „Георги, ето това е Божият престол, това е реката на живота, това е дървото на живота, яж от него всеки месец. Ангел да ме води. Бог да помогне не само да проповядваме, не само да слушаме, но и да работим, да вършим сериозна работа. За да няма плач и скърцане със зъби. На никого не пожелавам това. Амин! Амин!

П-р Георги Чакъров
е роден през 1942 г.
в град Тутракан.

През 1967 г. отдава живота си в служене на Бог.

Той посвещава целия си живот на изследване на библейските учения и е активен в разпространението на духовните вестии.

Неговата мисия е да води хората при Христос.

Той обича Бога и живее с надеждата за скорошното Второ пришествие, което и проповядва повече от 60 години.

Неговата любима тема е „Великата надежда“, която ще го срещне отново с неговите близки, приятели и читатели.

Тази книга е плод на дълбоката му вяра и желание да сподели истината за Божията любов и надежда с всички читатели.